

MUNKAÜGYI KÖZLÖNY

A SZOCIÁLIS ÉS MUNKAÜGYI MINISZTERIUM ÉS AZ ORSZÁGOS MUNKABIZTONSÁGI ÉS MUNKAÜGYI FŐFELÜGYELŐSÉG HIVATALOS LAPJA

Munkaügyi Közlöny Szerkesztősége
1054 Budapest, Alkotmány u. 3.
Telefon: 472-8246

Megjelenik szükség szerint.

Előfizetési díj:
egy évre 13 860 Ft

ÁRA: 1344 Ft

Kiadóhivatal:

Magyar Hivatalos Közlönykiadó
1085 Budapest, Somogyi Béla utca 6.

FELHÍVÁS!

*Felhívjuk tisztelt Olvasóink figyelmét
a közlöny utolsó oldalán közzétett tájékoztatóra és a 2007. évi előfizetési árainkra!*

Tartalom

Jogszabályok

2006. évi XCII. törvény a prémiumévek programról és a különleges foglalkoztatási állományról szóló 2004. évi CXXII. törvény módosításáról 666
2006. évi CIV. törvény az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény módosításáról 666
- 6/2006. (XII. 12.) SZMM rendelet az egyes szociális szolgáltatásokat végzők képzéséről és vizsgakövetelményeiről szóló 81/2004. (IX. 18.) ESZCSM rendelet módosításáról 670
- 68/2006. (XII. 6.) AB határozat az Alkotmánybíróság határozata 670
- 69/2006. (XII. 6.) AB határozat az Alkotmánybíróság határozata 684
- 22/2006. (MüK. 12.) SZMM utasítás a Munkaerőpiaci Alap rehabilitációs alaprésze 2006. évi központi keretének 2. ízben módosított felosztásáról 691

Közlemények

- Közlemény a Munkaerőpiaci Alap Irányító Testülete 2006. december 6-i üléséről 694
- A Szociális és Munkaügyi Minisztérium közleménye a bérgarancia támogatás 2007. évi maximális mértékéről 698

Tájékoztatások

- A Szociális és Munkaügyi Minisztérium tájékoztatója az Országos Szakmai Vizsgaelnöki (I., II.) névjegyzékről, valamint az Országos Szakmai Szakértői Névjegyzékről 699
- A Szociális és Munkaügyi Minisztérium tájékoztatója a Munkaügyi Szakértők Országos Névjegyzékéről 701
- Tájékoztatás felügyelői igazolvány elvesztéséről 703
- Az Országos Munkabiztonsági és Munkaügyi Főfelügyelőség pályázati felhívása a munkavédelmi jellegű bírságok felhasználására 703
- Tájékoztatás új magyar nemzeti szabványokról 707
- A Magyar Ipari Alpintechnikát Oktatók Érdekvédelmi Egyesületének tájékoztatása 707

JOGSZABÁLYOK

2006. évi XCII.

t ö r v é n y

a prémiumévek programról és a különleges foglalkoztatási állományról szóló 2004. évi CXXII. törvény módosításáról*

1. § A prémiumévek programról és a különleges foglalkoztatási állományról szóló 2004. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: Péptv.) 3. §-ának (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A prémiumévek programban való részvételhez történő hozzájárulással egyidejűleg a közalkalmazott magasabb vezető, illetve vezető beosztása, valamint a köztisztviselő és az ügykezelő vezető megbízása megszűnik. A prémiumévek programba való belépéskor meg kell állapítani a programban részt vevő ezen időpontig ki nem adott szabadságát.”

2. § A Péptv. 4. §-ának (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A munkáltató a munkavégzésre nem adhat utasítást naptári évenként legfeljebb két olyan időtartamra vonatkozóan, melyek együttes mértéke a programban részt vevőnek a prémiumévek programba történő belépését közvetlenül megelőző évi rendes szabadságának felel meg. Ha a prémiumévek programban történő részvétel év közben kezdődik, vagy szűnik meg, a programban részt vevő részére ezen idő arányos része jár. A programba való belépés évében, illetve szükség esetén a következő naptári évre áthúzódóan ezt az időtartamot meg kell növelni a 3. § (2) bekezdése szerint megállapított, ki nem adott szabadság napjaival. A munkáltató legkésőbb a programba történő belépését követő tizenöt napon belül, illetőleg minden év január 15-ig felhívja a programban részt vevő figyelmét erre a jogosultságra. A programban részt vevő az igénybevételt megelőzően legalább tizenöt nappal jelzi a munkáltatónak ezen időszakok kezdő időpontját és időtartamát.”

3. § A Péptv. 6. §-a (1) bekezdésének *b*) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[(1) A 4. § (4)–(5) bekezdése, valamint az 5. § (4) bekezdése szerinti juttatás és munkáltatói közterhei összegét a munkáltató számára a központi költségvetés a (2) bekezdés alapján megtéríti, annak forrása:]

„*b*) a 2006–2013. évekre vonatkozóan az éves költségvetési törvényben meghatározott forrás.”

* A törvényt az Országgyűlés a 2006. november 6-i ülésnapján fogadta el.

4. § A Péptv. 7. §-ának (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) E törvény alapján a prémiumévek programba történő belépésre, illetve a különleges foglalkoztatási állományba helyezésre 2005. január 1-je és 2008. december 31-e között kerülhet sor.”

5. § (1) Ez a törvény a kihirdetését követő hónap első napján lép hatályba.

(2) E törvény hatálybalépésével egyidejűleg

a) a Péptv. 4. §-a (7) bekezdésének *a*) pontjában a „(2) bekezdés” szövegrész helyébe a „(3) bekezdés” szövegrész, *b*) pontjában a „(2) bekezdés” szövegrész helyébe a „(2)–(3) bekezdés” szövegrész lép,

b) a Péptv. 6/A. §-ának (1) bekezdéséből a „Péptv.” szövegrész hatályát veszti,

c) a foglalkoztatás bővítése és rugalmasabbá tétele érdekében szükséges intézkedésekről szóló 2005. évi CLXXX. törvény 2. §-ának (10) bekezdésében a „2. cikknek (2) bekezdésében” szövegrész helyébe az „1. cikknek (2) bekezdésében” szövegrész lép.

Sólyom László s. k.,
köztársasági elnök

Dr. Szili Katalin s. k.,
az Országgyűlés elnöke

2006. évi CIV.

t ö r v é n y

az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény módosításáról*

1. § Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 7. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép, egyidejűleg a § a következő új (3) bekezdéssel egészül ki:

„(2) Ha e törvény eltérően nem rendelkezik, az olyan magatartás, intézkedés, feltétel, mulasztás, utasítás vagy gyakorlat (a továbbiakban együtt: rendelkezés) nem sérti az egyenlő bánásmód követelményét,

a) amely a hátrányt szenvedő fél alapvető jogát másik alapvető jog érvényesülése érdekében, elkerülhetetlen esetben korlátozza, feltéve, hogy a korlátozás a cél elérésére alkalmas és azzal arányos,

b) amelynek az *a*) pont hatálya alá nem tartozó esetekben tárgyilagos mérlegelés szerint az adott jogviszonnyal közvetlenül összefüggő, ésszerű indoka van.

* A törvényt az Országgyűlés a 2006. november 27-i ülésnapján fogadta el.

(3) A 8. § *b)–e)* pontja szerinti tulajdonságon alapuló közvetlen hátrányos megkülönböztetés, valamint jogellenes elkülönítés esetében a (2) bekezdés nem alkalmazható.”

2. § Az Ebktv. 10. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Jogellenes elkülönítésnek minősül az a rendelkezés, amely a 8. §-ban meghatározott tulajdonságai alapján egyes személyeket vagy személyek csoportját a velük összehasonlítható helyzetben lévő személyektől vagy személyek csoportjától – anélkül, hogy azt törvény kifejezetten megengedné – elkülönít.”

3. § Az Ebktv. 14. § (1) bekezdés *a)* pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A hatóság)

„*a)* kérelem alapján, illetve az e törvényben meghatározott esetekben hivatalból vizsgálatot folytat annak megállapítására, hogy megsértették-e az egyenlő bánásmód követelményét, valamint kérelem alapján vizsgálatot folytat, hogy az arra kötelezett munkáltatók elfogadtak-e esélyegyenlőségi tervet, a vizsgálat alapján határozatot hoz;”

4. § Az Ebktv. 15. §-a a következő új (8)–(9) bekezdésekkel egészül ki:

„(8) A kérelemre indult eljárásban az egyéb eljárási költségeket a hatóság, illetve az eljárásban való részvételével kapcsolatban felmerülő költségek tekintetében az eljárás alá vont, a sérelmet szenvedett féllel ellenérdekű fél előlegezi meg.

(9) A kérelem elutasítása esetén a sérelmet szenvedett fél csak akkor viseli az egyéb eljárási költségeket, ha a hatóság megállapította, hogy rosszhiszemű volt.”

5. § Az Ebktv. a következő új 15/A–15/B. §-okkal egészül ki:

„15/A. § (1) Ha az egyenlő bánásmód követelményének e törvény hatálya alá tartozó megsértése miatt a jogsérelmet szenvedett fél vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosult bíróság előtt eljárást indított, a hatóság vagy a 15. § (1) bekezdés *b)* pontjában meghatározott más közigazgatási szerv az eljárását az ügy jogerős elbírálásáig felfüggeszti.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásával meghozott végzést a hatóság vagy más közigazgatási szerv a bíróságnak megküldi.

(3) A bíróság az egyenlő bánásmód követelményének e törvény hatálya alá tartozó megsértése miatt hozott jogerős határozatát a hatóságnak, valamint az előtte folyamatban levő eljárást felfüggesztő, a 15. § (1) bekezdés *b)* pontjában meghatározott más közigazgatási szervnek megküldi.

(4) A hatóság vagy a 15. § (1) bekezdés *b)* pontjában meghatározott más közigazgatási szerv az eljárása során ugyanazon törvénysértés esetén a bíróság határozatának kézhezvételét követően az abban megállapított tényállást alapul véve jár el.

(5) A bíróság határozatának jogerőre emelkedését követően az egyenlő bánásmód követelményének e törvény hatálya alá tartozó megsértése miatt közigazgatási szerv előtt ugyanazon törvénysértés tekintetében

a) azonos személy ellen elkövetett törvénysértés miatt eljárás nem indítható,

b) más személy ellen elkövetett törvénysértés esetén a hatóság vagy a 15. § (1) bekezdés *b)* pontjában meghatározott más közigazgatási szerv a bíróság határozatában megállapított tényállást alapul véve jár el.

15/B. § (1) A hatóság haladéktalanul törli azokat a személyes és különleges adatokat, amelyek kezelése a 14. § (1) bekezdés *a)–b)* pontja szerinti hatásköre gyakorlásához nem elengedhetetlenül szükséges.

(2) Az eljárás alá vont ügyfél az üggyel összefüggő iratokat és elektronikus adathordozón tárolt adatokat felhívásra rendelkezésre bocsátja, illetve az egyenlő bánásmód követelményének megsértése ellenőrzéséhez szükséges tények, körülmények, egyéb feltételek megismerését biztosítja. Nem kötelezhető az ügyfél olyan nyilvántartás, összesítés elkészítésére, amelyet jogszabály nem ír elő, ha annak elkészítése aránytalan ráfordítást igényelne.

(3) A hatóság a (2) bekezdés alapján csak olyan különleges adat rendelkezésre bocsátására hívhat fel, amely kezelése az eljárás céljára tekintettel elengedhetetlenül szükséges, és amely hiányában az eljárás eredményessége nem lenne biztosítható.

(4) A közigazgatási hatósági eljárásban a hatóság jogosult a személyes adatokat tartalmazó nyilvántartás vagy adatbázis szemléltárgyként való lefoglalására is.”

6. § (1) Az Ebktv. 16. § (1) bekezdés *b)* és *c)* pontja helyébe a következő rendelkezések lépnek:

[Ha a hatóság megállapította az e törvényben foglalt, az egyenlő bánásmód követelményét biztosító rendelkezések megsértését]

„*b)* megtilthatja a jogsértő magatartás jövőbeni tanúsítását,
c) elrendelheti a jogsértést megállapító jogerős határozatának nyilvános közzétételét.”

(2) Az Ebktv. 16. §-a a következő új (5) bekezdéssel egészül ki:

„(5) Ha a hatóság megállapította, hogy az arra kötelezett munkáltató elmulasztotta az esélyegyenlőségi terv elfogadását, felszólítja a munkáltatót a mulasztás pótlására, és – a (2)–(4) bekezdés megfelelő alkalmazásával – az (1) bekezdés *c)–e)* pontjaiban meghatározott jogkövetkezményeket alkalmazhatja.”

7. § (1) Az Ebktv. 17. § (1) bekezdése a következő új mondattal egészül ki:

„A hatóság határozata ellen méltányossági kérelem benyújtásának nincs helye.”

(2) Az Ebktv. 17. § (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) A Fővárosi Bíróság három hivatásos bíróból álló tanácsban jár el, ha azt a fél a keresetlevélben, illetve

a hatóság a keresetlevélben foglaltakra vonatkozó nyilatkozatában kéri.”

8. § Az Ebktv. a következő új 17/B–17/D. §-okkal és azokat megelőzően a következő alcímmel egészül ki:

„Az Egyenlő Bánásmód Tanácsadó Testület

17/B. § (1) A hatóság 14. § (1) bekezdésében meghatározott feladatainak ellátását Egyenlő Bánásmód Tanácsadó Testület (a továbbiakban: testület) segíti.

(2) A testület a hatóság 14. § (1) bekezdésének *a)–b)* pontjaiban meghatározott feladatainak ellátásához e törvény egyes rendelkezéseinek értelmezésével segíti. Az értelmezés a hatóságot eljárása során nem köti.

(3) A 14. § (1) bekezdésének *d)–e)* és *h)–i)* pontjai alapján készített vélemények, jelentések és javaslatok hatóság által történő elfogadásához a testület egyetértése szükséges.

(4) A testület tagjai számára – a feladatuk ellátásához szükséges mértékben – a hatóság vezetője a hatóság kezelésében levő iratokba betekintést enged. A hatóság kezelésében levő iratban található személyes adatokat a testület tagjai egyedi azonosításra alkalmatlan formában ismerhetik meg.

17/C. § (1) A testület három tagjának felkérésére a társadalmi esélyegyenlőség előmozdításáért felelős miniszter, három további tagjának felkérésére az igazságügyért felelős miniszter tesz javaslatot a miniszterelnöknek. A felkérni javasolt személyekről a javaslatot tevő miniszterek az egyenlő bánásmód követelménye érvényesítésében részt vevő szervekkel és szervezetekkel előzetes közös egyeztetést folytatnak.

(2) A megbízás ellátására büntetlen előéletű, a választási eljárásról szóló törvény hatálya alá tartozó valamely választáson választójoggal rendelkező olyan személy kérhető fel, aki az emberi jogok védelme és az egyenlő bánásmód követelményének érvényesítése területén kiemelkedő tapasztalatokkal rendelkezik.

(3) Nem kérhető fel a testület tagjává az, aki a felkérés időpontjában vagy az azt megelőző két évben országgyűlési képviselő, a Kormány tagja, államtitkár, illetve párt alkalmazottja vagy tisztségviselője volt.

(4) A testület tagjának megbízása a felkérés elfogadásával keletkezik, és hat évre szól.

(5) A testület tagjának megbízása megszűnik, ha

- a)* a tisztségéről lemond,
- b)* a megbízási időtartam letelik,
- c)* a tisztségének ellátása alól felmentik, vagy
- d)* meghal.

(6) A miniszterelnök a kinevezésére javaslatot tevő miniszter javaslatára felmenti a testület azon tagját,

a) aki neki fel nem róható okból száznolcvan napnál hosszabb ideig nem képes eleget tenni a testületi tagságból eredő feladatainak,

b) aki neki felróható okból kilencven napnál hosszabb ideig nem tesz eleget a testületi tagságból eredő feladatainak,

c) akinek bűnösségét bíróság szándékos bűncselekmény elkövetésében jogerősen megállapította,

d) aki felkérését követően bekövetkezett körülmény folytán nem felel meg a (3) bekezdésben meghatározott feltételeknek.

(7) A (6) bekezdés *a)–b)* és *d)* pontjában meghatározott feltétel bekövetkeztét a miniszterelnök állapítja meg.

(8) A lemondás érvényességéhez elfogadó nyilatkozat nem szükséges.

(9) A testület tagja megbízásának megszűnését követő harminc napon belül, az (5) bekezdés *b)* pontjában meghatározott megszűnési ok esetében a megbízás megszűnését megelőző harmincadik napig kell az új tagot kinevezni.

(10) A testület tagjai feladatuk ellátása során függetlenek, az e törvényben meghatározott feladatkörükben nem utasíthatóak.

17/D. § (1) A testület saját tagjai közül elnököt választ. Az elnököt akadályoztatása esetén az általa kijelölt tag teljes jogkörben helyettesíti.

(2) A testület elnöke összehívja és vezeti a testület üléseit, továbbá ellátja a testület döntéseinek előkészítésével és azok végrehajtásával kapcsolatos feladatokat.

(3) A testület döntéseit összes tagja többségének szavazatával hozza. Szavazategyenlőség esetén az elnök szavazata dönt.

(4) A testület működésének részletes szabályait ügyrendjében állapítja meg.

(5) A testület működésével kapcsolatos titkársági feladatokat a hatóság látja el.”

9. § Az Ebktv. 19. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Az (1) bekezdésben foglaltak valószínűsítése esetén a másik felet terheli annak bizonyítása, hogy

a) a jogsérelmet szenvedett fél vagy a közérdekű igényérvényesítésre jogosult által valószínűsített körülmények nem álltak fenn, vagy

b) az egyenlő bánásmód követelményét megtartotta, illetve az adott jogviszony tekintetében nem volt köteles megtartani.”

10. § Az Ebktv. 20. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A társadalmi és érdek-képviselői szervezet a hatóság előtt az (1) bekezdésben meghatározott feltételek teljesülése esetén eljárást indíthat.”

11. § (1) Az Ebktv. 21. § *f)* pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[Az egyenlő bánásmód követelményének sérelmét jelentő különösen, ha a munkáltató a munkavállalóval szemben közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetést alkalmaz, különösen a következő rendelkezések meghatározásakor, valamint azok alkalmazásakor:]

„f) a foglalkoztatási jogviszony vagy a munkavégzésre irányuló egyéb jogviszony alapján járó juttatások, így

különösen a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény 142/A. § (3) bekezdésében meghatározott munkabér megállapításában és biztosításában;”

(2) Az Ebktv. 22. §-a a következő új (2) bekezdéssel egészül ki, egyben a § jelenlegi szövege az (1) bekezdés jelölést kapja:

„(2) A 21. § *f)* pontjának alkalmazása során a 8. § *a)–e)* pontjaiban meghatározott tulajdonság tekintetében tett közvetlen hátrányos megkülönböztetés minden esetben sérti az egyenlő bánásmód követelményét.”

12. § (1) Az Ebktv. 63. § (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) Az ötven főnél több személyt foglalkoztató költségvetési szervek és többségi állami tulajdonban álló jogi személyek kötelesek esélyegyenlőségi tervet elfogadni.”

(2) Az Ebktv. 63. § (5) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(5) A települési önkormányzat helyi esélyegyenlőségi programot fogadhat el, amelyben elemzi a településen élő hátrányos helyzetű csoportok helyzetének alakulását, és meghatározza az e csoportok esélyegyenlőségét elősegítő célokat, kiemelt figyelmet fordítva a lakhatásra, oktatásra, egészségügyre, foglalkoztatásra, valamint a szociális helyzetre. A helyi esélyegyenlőségi program tartalmazza a célok megvalósításának forrásigényét és végrehajtásuk tervezett ütemezését; a települési önkormányzat a tárgyévut követő év június 30-ig ütemterve teljesítéséről éves jelentést fogad el.”

13. § (1) Ez a törvény a kihirdetését követő hónap első napján lép hatályba.

(2) E törvény hatálybalépésével egyidejűleg az Ebktv.

a) 8. §-ában a „más, összehasonlítható helyzetben levő személyhez vagy csoporthoz képest kedvezőtlenebb bánásmódban” szövegrész helyébe a „kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport részesül, részesült vagy részesülne” szöveg,

b) 9. §-ában a „más, összehasonlítható helyzetben levő személyhez vagy csoporthoz képest lényegesen nagyobb arányban hátrányosabb helyzetbe hoz” szövegrész helyébe a „lényegesen nagyobb arányban hátrányosabb helyzetbe hoz, mint amelyben más, összehasonlítható helyzetben levő személy vagy csoport volt, van vagy lenne”,

c) 10. § (1) bekezdésében a „sértő magatartás” szövegrész helyébe a „sértő, szexuális vagy egyéb természetű magatartás” szöveg,

d) 14. § (1) bekezdés *b)* pontjában az „indít” szövegrész helyébe az „indíthat” szöveg,

e) 14. § (1) bekezdés *c)* pontjában a „jogsabályok” szövegrész helyébe a „jogsabályok, állami irányítás egyéb jogi eszközei és jelentések” szöveg,

f) 14. § (1) bekezdés *j)* pontjában a „jelentést készít” szövegrész helyébe a „beszámol” szöveg,

g) 15. § (2) bekezdésében „az eljárás megindításáról” szövegrész helyébe „az eljárás megindításáról, annak jogerős befejezéséről, valamint a döntéssel kapcsolatos bírósági felülvizsgálat során hozott jogerős ítéletről, illetőleg végzésről” szöveg,

h) 19. § (1) bekezdésének felvezető szövegében a „bizonyítania” szövegrész helyébe a „valószínűsíteni” szöveg, *a)* pontjában a „hátrány érte” szövegrész helyébe a „hátrány érte vagy – közérdekű igényérvényesítés esetén – ennek közvetlen veszélye fenyeget” szöveg,

i) 20. § (1) bekezdésében a „megsértése olyan” szövegrész helyébe a „megsértése vagy annak közvetlen veszélye olyan” szöveg, valamint a „jogsértés” szövegrész helyébe a „jogsértés vagy annak közvetlen veszélye” szöveg, lép.

(3) E törvény hatálybalépésével egyidejűleg hatályát veszti az Ebktv. 14. § (3) bekezdése, 16. § (4) bekezdésének második mondata, valamint IV–V. fejezete.

(4) E törvény hatálybalépésével egyidejűleg a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: Mt.) 70/A. §-a a következő új (4) bekezdéssel egészül ki:

„(4) Az esélyegyenlőségi tervnek rendelkeznie kell

a) a fogyatékos személyek akadálymentes munkahelyi környezet megteremtését biztosító külön intézkedésekről, valamint

b) a munkáltató szervezetén belüli, az egyenlő bánásmód követelményének érvényesítésével kapcsolatos eljárási rendről.”

(5) E törvény hatálybalépésével egyidejűleg az Mt. 142/A. § (3) bekezdésében a „természetbeni” szövegrész helyébe a „természetbeni (szociális)” szöveg lép.

(6) Az Ebktv. e törvény kihirdetésekor hatályos 14. § (3) bekezdésében meghatározott tanácsadó testület tagjai e törvény erejénél fogva válnak az Egyenlő Bánásmód Tanácsadó Testület tagjává azzal, hogy az Ebktv. e törvény 8. §-ával megállapított 17/C. § (4) bekezdésében meghatározott megbízási idejük e törvény hatálybalépésekor kezdődik.

(7) Az Ebktv. 17/C. § (3) bekezdését 2008. június 30-ig azzal az eltéréssel kell alkalmazni, hogy az sem kérhető fel az Egyenlő Bánásmód Tanácsadó Testület tagjává, aki a felkérést megelőző két évben politikai államtitkár volt.

Sólyom László s. k.,
köztársasági elnök

Dr. Szili Katalin s. k.,
az Országgyűlés elnöke

**A szociális és munkaügyi miniszter
6/2006. (XII. 12.) SZMM
r e n d e l e t e**

**az egyes szociális szolgáltatásokat végzők
képzéséről és vizsgakövetelményeiről szóló
81/2004. (IX. 18.) ESZCSM rendelet módosításáról**

A szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvény 132. §-a (2) bekezdésének *k)* pontjában foglalt felhatalmazás alapján – a szociál-, nyugdíj- és családpolitikai feladatkörömben eljárva – a következőket rendelem el:

1. §

Az egyes szociális szolgáltatásokat végzők képzéséről és vizsgakövetelményeiről szóló 81/2004. (IX. 18.) ESZCSM rendelet (a továbbiakban: R.) 11. §-ának (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Az adósságkezelési tanácsadó képzés célja a képzésen részt vevő személy felkészítése a pénzügyi és természetbeni szociális ellátások igénylésének és megállapításának, valamint folyósításának részletes szabályairól szóló 63/2006. (III. 27.) Korm. rendelet 53. §-ának (3) bekezdésében foglalt feladatok ellátására.”

2. §

Az R. 16. §-ának (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép, ezzel egyidejűleg a § a következő (4) bekezdéssel egészül ki:

„(3) Az (1) bekezdésben foglalt képzés kötelező óraszámára 320 óra, ebből

- a) 200 óra elméleti oktatás,
- b) 120 óra gyakorlati oktatás.

(4) A (2) bekezdésben foglalt képzés kötelező óraszámára 280 óra, ebből

- a) 160 óra elméleti oktatás,
- b) 120 óra gyakorlati oktatás.”

3. §

Az R. 17. §-ának (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép, ezzel egyidejűleg a § a következő (4)–(5) bekezdéssel egészül ki:

„(3) Az (1) bekezdésben foglalt képzés kötelező óraszámára 106 óra, ebből

- a) 53 óra elméleti oktatás,
- b) 53 óra gyakorlati oktatás.

(4) A (2) bekezdésben foglalt képzés kötelező óraszámára – középfokú képesítéssel rendelkező személy esetében – 113 óra, ebből

- a) 60 óra elméleti oktatás,
- b) 53 óra gyakorlati oktatás.

(5) A (2) bekezdésben foglalt képzés kötelező óraszámára – felsőfokú képesítéssel rendelkező személy esetében – 98 óra, ebből

- a) 45 óra elméleti oktatás,
- b) 53 óra gyakorlati oktatás.”

4. §

(1) Ez a rendelet – a (2) bekezdésben meghatározott eltéréssel – a kihirdetését követő nyolcadik napon lép hatályba azzal, hogy rendelkezéseit a hatálybalépést követően indított képzések tekintetében kell alkalmazni.

(2) 2007. január 1-jén az R. 2. §-ának (1) bekezdésében, valamint 2. és 3. számú mellékletében a „Nemzeti Család- és Szociálpolitikai Intézet” szövegrész helyébe a „Nemzeti Szakképzési és Felnőttképzési Intézet” szövegrész lép.

Kiss Péter s. k.,

szociális és munkaügyi miniszter

**Az Alkotmánybíróság
68/2006. (XII. 6.) AB
h a t á r o z a t a**

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabály alkotmányellenességének utólagos vizsgálatára irányuló indítvány tárgyában meghozta az alábbi

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a közszférában foglalkoztatottak jogviszonyáról szóló törvények módosításáról szóló 2006. évi LXXII. törvény 3. § (1) bekezdésének a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény 56. § (1) bekezdés *c)* pontját módosító szövegrész alkotmányellenes, ezért azt megsemmisíti.

Ennek megfelelően a törvény érintett rendelkezése a következő szöveggel lép hatályba:

„3. § (1) A fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 56. § (1) bekezdés felvezető

szövege, valamint *a)* pontja helyébe a következő rendelkezések lépnek:

»A hivatásos állomány tagjának a szolgálati viszonya – az (5) bekezdésben foglalt korlátozás figyelembevételével – felmentéssel akkor szüntethető meg, ha

a) az Országgyűlés, a Kormány, a költségvetési fejezet felügyeletét ellátó szerv vezetője, az országos parancsnok vagy – a Kormány által meghatározott létszámhatárig – az önkormányzati képviselő-testület döntése alapján a fegyveres szervnél létszámcsökkentést kell végrehajtani, és emiatt további szolgálatára nincs lehetőség;«

2. Az Alkotmánybíróság a közszférában foglalkoztattak jogviszonyáról szóló törvények módosításáról szóló 2006. évi LXXII. törvény 1. § (2)–(5) bekezdései, a 2. § (2) és (3) bekezdése, 3. § (4) és (5) bekezdése, a 4. § (3) és (4) bekezdése, az 5. §-a, a 7. § (1) és (2) bekezdése, valamint a 7. § (5) bekezdésének „2007. január 1-jén hatályát veszti a Ktv. 17. § (4) bekezdése, 20/A. § (1) bekezdésében a »– feltéve, hogy a 17. § (4) bekezdése szerinti munkakör-felajánlás nem vezet eredményre –« szövegrész, 20/A. § (5) bekezdése *b)* pontja, 31. § (6) és (8) bekezdésében, a »végzettségének, képzettségének megfelelő másik vezetői vagy ennek hiányában« szövegrészek, [...] a Hszt. 56. § (3) bekezdése” szövegrésze alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasítja.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Köz-
lönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

Az Alkotmánybírósághoz két olyan indítvány érkezett, amelyek túlnyomórészt a közszférában foglalkoztatottak jogviszonyáról szóló törvények módosításáról szóló 2006. évi LXXII. törvény (a továbbiakban: Mtv.) több rendelkezése alkotmányellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányultak. Az eljárás során előterjesztett indítványozói kiegészítéseket, hiánypótlásokat az Alkotmánybíróság az indítványok elbírálásánál figyelembe vette.

Az egyik indítványnak az Mtv.-t nem érintő részét az Alkotmánybíróság elkülönítette, a többi indítvány-elemet – az általuk támadott jogszabály azonosságára tekintettel – egyesítette, és azokat egy eljárásban bírálta el. Ennek megfelelően a vizsgálat a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvényt (a továbbiakban: Ktv.) érintően az Mtv. 1. § (2)–(5) bekezdéseire, a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvényt (a továbbiakban: Kjt.) érintően az Mtv. 2. § (2) és (3) bekezdésére, a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvényt (a továbbiakban: Hszt.) érintően az Mtv. 3. § (1) bekezdés szövegrészére, (4) és (5) bekezdésére, a Magyar Honvédség hivatásos és

szerződéses állományú katonáinak jogállásáról szóló 2001. évi XCV. törvényt (a továbbiakban: Hjt.) érintően az Mtv. 4. § (3) és (4) bekezdésére, továbbá a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvényt (a továbbiakban: Mt.) érintően az Mtv. 5. §-ára terjedt ki. Valamennyi felsorolt rendelkezés hatálybalépésének időpontja 2007. január 1. napja.

Az indítványok tartalmilag az Mtv.-nek azokra a rendelkezéseire irányulnak, amelyek a közszférában foglalkoztattak felmentéséről, illetve az ahhoz kapcsolódó juttatásokról szóló szabályozást módosítják.

A vizsgálat ezen túlmenően – az indítványi kérelmeknek megfelelően – magában foglalta az Mtv. 7. § (1) és (2) bekezdésének hatályba léptető rendelkezését, valamint az Mtv. 7. § (5) bekezdése hatályon kívül helyezéséről szóló rendelkezésének egyes szövegrészeit. A hatályon kívül helyezés időpontja úgyszintén 2007. január 1. napja.

1. A foglalkoztatási jogviszonyok felmentéssel történő megszüntetése körében az alábbi indítványi kérelmeket vizsgálta az Alkotmánybíróság.

1.1. Az Mtv. 1. § (2) bekezdését azért kifogásolták az indítványozók, mert a Ktv. 17. § (2) bekezdés *c)* pontjának módosítása nyomán felmentési jogcím alkalmazása körében a munkáltató közigazgatási szerv nem köteles a vezetői megbízás visszavonását követően az érintett részére végzettségének, képzettségének megfelelő másik vezetői munkakört felajánlani. Az indítványozók úgy vélik, hogy a vezető megbízású köztisztviselő választási lehetőségének megszüntetése, a szakmai végzettség (képesítés) értékének figyelmen kívül hagyása fellazítja a köztisztviselői életpálya-modell már kialakult szabályozását. Ennek alapján mindkét indítványozó azt hangsúlyozza, hogy a támadott rendelkezés átrendezi a módosítás hatálybalépését megelőzően már létrejött jogviszonyokat úgy, hogy azok a foglalkoztatottakra nézve hátrányosabbá válnak. Szerintük ezáltal a módosítás megvalósítja a szerzett jogok védelmének megsértését, egyúttal a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmába is ütközik, vagyis ellentétes az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében deklarált jogállamiság szerves részét képező jobbiztonság követelményével.

1.2. Az egyik indítványozó az Mtv. 3. § (1) bekezdésének szövegrészét is támadta, amely a Hszt. 56. § (1) bekezdés *c)* pontját úgy módosította, hogy a hivatásos állomány tagja szolgálati viszonyának felmentéssel történő megszüntetéséhez elegendő, ha az érintett szolgálati nyugellátásra jogosultságot szerzett. A módosítást megelőző – jelenleg hatályos – rendelkezés szerint a munkáltató csak akkor élhet a felmentési jogcimmal, ha a nyugdíjjogosultságot megszerző munkavállaló eredeti beosztásában szolgálati érdekből tovább nem foglalkoztatható, és a számára felajánlott legalább azonos szintű beosztást nem fogadta el. Az indítványozó szerint a módosítással a jogalkotó kiürösítette a munkavállalói kedvezményt, mert a hatálybalépés után már nem ő, hanem kizárólagosan a munkáltató dönthet a szolgálati jogviszony felmentéssel történő megszüntetéséről. Ez arra a személyre nézve kifejezetten

kedvezőtlen, aki szolgálati nyugdíjjogosultságot szerzett, szemben azokkal, akik ezt a jogosultságot még nem szerezték meg, hiszen ők ezen a jogcímen nem menthetők fel. A jogszabályi rendelkezés megváltoztatása tehát egyrészt ellentétes a visszamenőleges jogalkotás tilalmával, másrészt sérti a diszkrimináció tilalmára vonatkozó, az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezést, mert megvalósítja az azonos helyzetű személyek közötti hátrányos megkülönböztetést – állítja az indítványozó.

1.3. Részben a fenti módosításokhoz kapcsolódóan, részben azokon túlmenően ugyanaz az indítványozó támadta az Mtv. 7. § (5) bekezdése hatályon kívül helyező rendelkezéseinek bizonyos szövegrészeit is. Véleménye szerint a Ktv. egyes rendelkezéseinek [17. § (4) bekezdése, 20/A. § (1) bekezdésében a „– feltéve, hogy a 17. § (4) bekezdése szerinti munkakör-felajánlás nem vezet eredményre –” szövegrész, 31. § (6) és (8) bekezdésében a „végzettségének, képzettségének megfelelő másik vezetői vagy ennek hiányában” szövegrészek], illetve a Hszt. 56. § (3) bekezdésének hatályon kívül helyezése a törvényi szabályozás kiüresítését jelenti, amely az alkalmazási jogviszonyok jellegét alapvetően megváltoztatja: a foglalkoztatott kiszolgáltatott helyzetbe kerül, alkalmazásának fenntartása vagy megszüntetése nem törvényi előírásokba foglalt feltételek teljesítésétől függ, hanem előre ki nem számítható egyoldalú munkáltatói jognyilatkozaton múlik.

Az érintett rendelkezések hatályon kívül helyezése folytán a közigazgatási szerv nem köteles vizsgálni azt, hogy van-e a felmentett köztisztviselő képzettségének és a besorolásának megfelelő másik betöltetlen munkakör, illetve azt sem, hogy a hivatali szervezetben van-e részmunkaidőben történő foglalkoztatásra lehetőség [Ktv. 17. § (4) bekezdés]. Értelemszerűen kimarad a tartalékállományba helyezésről szóló szabályozásból az a kitétel, amely a fenti hatályon kívül helyezett rendelkezésre utal vissza, vagyis ez esetben sem terheli a közigazgatási szervet másik munkakör-felajánlási kötelezettség [Ktv. 20/A. § (1) bekezdés szövegrésze]. A vezetői megbízásról való lemondáskor, illetve felmentést nem eredményező vezetői megbízás visszavonásakor – hasonlóképpen, mint a felmentéssel együtt járó esetben – sem kell a munkáltatónak másik vezetői megbízást felajánlania [Ktv. 31. § (6) és (8) bekezdés szövegrészei]. A jogalkotó a köztisztviselőkéhez hasonló megoldást alkalmazott a szolgálati viszonyban állókra a Hszt. 56. § (3) bekezdésének hatályon kívül helyezésével (másik beosztás felajánlási kötelezettségének eltörlése).

Az indítványozó álláspontja szerint a hatályon kívül helyező rendelkezések révén a munkáltatói oldalon a jogalkotó korábban létrejött jogviszonyokba avatkozik be, vagyis a módosítás visszamenőleges hatályú, ami ellentétes az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében deklarált jogállamiság szerves részét alkotó jogbiztonsággal.

2. A végkielégítéssel és a felmentési időre járó díjazással kapcsolatban az alábbi indítványi kérelmeket vizsgálta az Alkotmánybíróság.

2.1. Az Mtv. 1. § (3)–(5) bekezdései [a Ktv. 18. § (4) bekezdésének, a 19. § (7) bekezdésének módosítása, illetve a 19. § új (9) bekezdéssel való kiegészítése], az Mtv. 2. § (2) és (3) bekezdése [a Kjt. 37. § új (12) bekezdéssel, illetve a 37/A. § új (2) bekezdéssel való kiegészítése], az Mtv. 3. § (4) és (5) bekezdése [a Hszt. 63. § (5) bekezdésének módosítása, illetve a 63. § új (7) bekezdéssel való kiegészítése], az Mtv. 4. § (3) és (4) bekezdése [a Hjt. 60. § (2) bekezdésének módosítása, illetve a 67. § új (8) bekezdéssel való kiegészítése], továbbá az Mtv. 5. §-a [Mt. 193/T. § (3) bekezdésének módosítása, illetve a 193/T. § új (4)–(5) bekezdésekkel való kiegészítése] azonos tartalommal határoznak meg egyes, a felmentéshez kapcsolódó jutatásokról szóló rendelkezéseket.

Az indítványozó a fentiekben felsorolt jogszabályi rendelkezések körében mindenekelőtt azt a szabályt támadta, amely szerint a felmentett foglalkoztatott (köztisztviselő, közalkalmazott, hivatásos állomány tagja, fizikai alkalmazott közigazgatási szervnél) a felmentési (fizikai alkalmazottnál: felmondási) időn belül a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó átlagkeresetre (Hjt. szabályozásában: távolléti díjra) havonta egyenlő részletben jogosult. Az indítványozó által hivatkozott hatályos szabályozás ezzel szemben azt írja elő, hogy a mentesítés idejére járó díjazást a munkavégzési kötelezettséggel járó időszak utolsó napján kell kifizetni. A módosítás eredményeképpen – mutat rá az indítványozó – egyúttal megszűnik az a lehetőség, hogy a mentesítés tartamára kifizetett összeget az érintett akkor is megtarthatja, ha időközben új alkalmazási jogviszonyt létesített a közszféra szabályozási körébe tartozó szervvel.

Kiterjedt az indítvány arra is, hogy a végkielégítést – kivételt nem tűrő módon – a felmentési idő utolsó napján lehet csak kifizetni. A hatályos szabályozás – törvényenként eltérő megoldással – lehetőséget ad a végkielégítés korábbi kifizetésére. A módosítás nyomán viszont nem jár végkielégítés, ha a felmentett személy időközben a közszféra szabályozási körébe tartozó szervvel új alkalmazási jogviszonyt létesített, amit egyébként haladéktalanul köteles korábbi munkáltatójának írásban bejelenteni.

Az indítvány érinti továbbá azt az előírást, amely szerint a végkielégítéstől eleső személy új jogviszonyában a végkielégítés alapjául szolgáló időszak számítása során a felmentéssel megszüntetett jogviszony alapján végkielégítésre jogosító idejét is figyelembe kell venni.

A módosító rendelkezések alkotmányellenességének alátámasztására az indítványozó több összefüggésre is felhívta a figyelmet, így elsőként arra, hogy a módosítások megbontják az eddigi egységes – minden foglalkoztatási jogviszonyra kiterjedő – munkajogi szabályozást: az érintettek attól függően, hogy a felmentést követően hol találnak munkahelyet, eltérő helyzetbe kerülnek. Aki ugyanis maradvá a közszférában, annak valamely területén helyezkedik el, nem lesz jogosult a felmentési időből még hátralévő idővel arányos átlagkeresetre, illetőleg végkielégítésre sem, szemben azzal, aki elhagyva a közszférát, a

versenyszférában jut munkahelyhez. Az indítványozó ezzel kapcsolatban kifejtette, hogy a közszférában – ellentétben a versenyszférával – nincs egységes alkalmazási szabályozás, vagyis a különálló törvények hatálya alá tartozó foglalkoztatottak nem tekinthetők egységes személyközösségnek. Az egységes szabályozás hiánya annyit is jelent, hogy a felmentéssel együtt járó munkáltatói kötelezettségek előírását nem lehet a közszféra egységességére hivatkozással megkerülni. Az indítványozói álláspont szerint mindez megalapozza a módosítás diszkriminatív jellegét, mert olyan megkülönböztetést vezetett be a közszférában foglalkoztatottak körében, amely az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében foglalt tilalomba ütközik.

Különösen élesnek tartja ezt az ellentmondást az indítványozó a közigazgatási szerveknél foglalkoztatott – az Mt. hatálya alatt álló – fizikai alkalmazottak körében. Rájuk ugyan a magánszféra munkajogi szabályozása vonatkozik, de munkáltatói felmondás esetén – szemben az Mt. hatálya alá tartozó más munkavállalókkal – csak akkor kapják meg maradéktalanul juttatásaikat, ha nem a közszférában helyezkednek el. Az indítványozó úgy véli, hogy ez különösen sérti a hátrányos megkülönböztetés alkotmányi tilalmát.

A közszféra és a versenyszféra közötti, a munkajogi szabályozásban megnyilvánuló különbségtételre tekintettel az indítványozó kérte annak megállapítását is, hogy a támadott rendelkezések sértik az Alkotmány 70/B. § (2) bekezdésében foglaltakat, vagyis a diszkrimináció tilalmának a munka világára konkretizáló rendelkezését (egyenlő bérezés elve).

Az indítványozó szerint indokolt a támadott módosító rendelkezéseket a jogbiztonság követelménye szempontjából is megvizsgálni, mert „megkérdőjelezhető az a jogszabály-alkotási gyakorlat, amely egy alapvető jogszabály lényeges tartalmát egy-két utólagos módosító rendelkezéssel úgy módosítja, hogy a jogszabály eredeti célja megkérdőjelezhető”. A szerzett jogok tiszteletben tartása megkövetelné, hogy egyoldalú munkáltatói intézkedéssel – az indítványozó ezzel a törvényi módosításokra utal – a jogviszony ne változzon meg úgy, hogy annak hátrányossá vált tartalma miatt a foglalkoztatottak nem is léptek volna közszolgálatba. A jogbiztonsággal kapcsolatban még azt is kiemeli, hogy a módosítások hatálybalépéséig (2007. január 1.) a foglalkoztatottak az új helyzetre felkészülni nem tudnak, „hiszen adott esetben életpályájuk egészére vonatkozóan kell új stratégiát választaniuk”. Összefoglalóan megjegyzi: a támadott rendelkezések a már meglévő munkajogi jogviszonyok tartalmát alakítják át úgy, hogy a jogviszony keletkezésékor ismert és elfogadott feltételeket a foglalkoztatottakra nézve hátrányosabbá teszi, így valójában a törvény visszamenőleges hatálya érvényesül. Mindezt ellentétesnek tartja az Alkotmány 2. § (1) bekezdéséből következő jogbiztonság követelményével.

2.2. Az Mtv. 7. § (5) bekezdésében foglalt hatályon kívül helyező rendelkezések közül a felmentéshez kapcsolódó juttatások körében a Ktv. 20/A. § (5) bekezdés b) pontját

érinti az egyik indítvány. A Ktv. hatályon kívül helyezett rendelkezése a tartalékállományba helyezett köztisztviselőre nézve állapít meg – az általános szabályokhoz képest – szigorúbb előírást azzal, hogy az érintett részére a végkielégítést kizárólag a felmentési idő utolsó napján lehet kifizetni. Tekintettel arra, hogy a juttatások kifizetésére vonatkozó módosítások az eddigi kivételes szabályt teszik általánossá (valamennyi felmentett köztisztviselő a felmentési idő utolsó napján jogosult a végkielégítésre), a tartalékállományra vonatkozó különös rendelkezés szükségtelemmé vált. Az indítványozó álláspontja szerint a hatályon kívül helyező rendelkezés révén a munkáltatói oldalon a jogalkotó korábban létrejött jogviszonyokba avatkozik be. Ezáltal szerzett jogok sérülnek, ami ellentétes az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében deklarált jogállamiság szerves részét alkotó jogbiztonsággal.

3. A másik indítványozó támadta az Mtv. 7. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hatályba léptető rendelkezéseket is amiatt, hogy a törvény egyes rendelkezései eltérő időpontban lépnek hatályba [kihirdetést követő 8. nap (konkrétan: 2006. augusztus 10.), illetve 2007. január 1.]. Ez utóbbival összefüggésben megemlíti, hogy a 2007. január 1-jéig hátralévő idő nem elégséges a változásokra való felkészüléshez. A konkrét hatálybalépési időpontokon túlmenően kifogásolja azt is, hogy a módosítás „a már meglévő jogviszonyokat alakítja át, nem pedig a jövőben keletkező jogviszonyokra vonatkozik, gyakorlatilag (eredményét illetően) visszamenőleges hatálya van”. Álláspontja szerint ez ellentétes a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmával, azaz sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdéséből következő jogbiztonság követelményét.

II.

Az Alkotmánybíróság eljárása során az alábbi jogszabályi rendelkezéseket vette figyelembe:

1. Az Alkotmány rendelkezései:

„2. § (1) A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.”

„70/A. § (1) A Magyar Köztársaság biztosítja a területén tartózkodó minden személy számára az emberi, illetve az állampolgári jogokat, bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül.”

„70/B. § (1) A Magyar Köztársaságban mindenkinek joga van a munkához, a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához.

(2) Az egyenlő munkáért mindenkinek, bármilyen megkülönböztetés nélkül, egyenlő bérhez van joga.

(3) Minden dolgozónak joga van olyan jövedelemhez, amely megfelel végzett munkája mennyiségének és minőségének.”

2. Az Mtv. rendelkezései:

„1. § (2) A Ktv. 17. § (2) bekezdés *c*) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A közszolgálati jogviszonyt felmentéssel meg kell szüntetni, ha)

»*c*) a vezetői megbízás visszavonását követően a köztisztviselő más köztisztviselői munkakörben való továbbfoglalkoztatására nincs lehetőség vagy a munkáltató által felajánlott másik köztisztviselői munkakört a köztisztviselő visszautasítja [31. § (9) bekezdés];«

(3) A Ktv. 18. § (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

»(4) A köztisztviselő a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó átlagkeresetre havonta egyenlő részletekben jogosult.«

(4) A Ktv. 19. § (7) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

»(7) A végkielégítést a felmentési idő utolsó napján kell kifizetni.«

(5) A Ktv. 19. §-a a következő új (9) bekezdéssel egészül ki:

»(9) Ha a köztisztviselő a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés ideje alatt bármely költségvetési szervvel vagy költségvetési szerv legalább többségi befolyása alatt álló bármely gazdálkodó szervezettel teljes vagy részmunkaidős jogviszonyt létesít,

a) ezt a tényt korábbi munkáltatójának haladéktalanul köteles írásban bejelenteni,

b) a felmentési időből hátralevő idő tekintetében átlagkeresetre nem jogosult,

c) végkielégítésre nem jogosult, azonban új jogviszonyában a végkielégítés alapjául szolgáló időszak számítása során a felmentéssel megszüntetett jogviszony alapján végkielégítésre jogosító idejét is számításba kell venni.«”

„2. § (2) A Kjt. 37. §-a a következő új (12) bekezdéssel egészül ki:

»(12) Ha a közalkalmazott a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés ideje alatt bármely költségvetési szervvel vagy költségvetési szerv legalább többségi befolyása alatt álló bármely gazdálkodó szervezettel teljes vagy részmunkaidős jogviszonyt létesít,

a) ezt a tényt korábbi munkáltatójának haladéktalanul köteles írásban bejelenteni,

b) a felmentési időből hátralevő idő tekintetében átlagkeresetre nem jogosult,

c) végkielégítésre nem jogosult, azonban új jogviszonyában a végkielégítés alapjául szolgáló időszak számítása során a felmentéssel megszüntetett jogviszony alapján végkielégítésre jogosító idejét is számításba kell venni.«

(3) A Kjt. 37/A. §-a a következő új (2) bekezdéssel egészül ki, egyidejűleg a § jelenlegi szövege az (1) bekezdés jelölést kapja:

»(2) A közalkalmazott a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó átlagkeresetre havonta egyenlő részletekben jogosult.«”

„3. § (1) A fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény

(a továbbiakban: Hszt.) 56. § (1) bekezdés felvezető szövege, valamint *a*) és *c*) pontjai helyébe a következő rendelkezések lépnek:

»A hivatásos állomány tagjának a szolgálati viszonya – az (5) bekezdésben foglalt korlátozás figyelembevételével – felmentéssel akkor szüntethető meg, ha

[...]

c) szolgálati nyugellátásra szerzett jogosultságot;«

[...]

(4) A Hszt. 63. § (5) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

»(5) A hivatásos állomány tagja a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó átlagkeresetre havonta egyenlő részletekben jogosult, részére a végkielégítést a felmentési idő utolsó napján kell kifizetni.«

(5) A Hszt. 63. §-a a következő új (7) bekezdéssel egészül ki:

»(7) Ha a hivatásos állomány tagja a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés ideje alatt bármely költségvetési szervvel vagy költségvetési szerv legalább többségi befolyása alatt álló bármely gazdálkodó szervezettel teljes vagy részmunkaidős jogviszonyt létesít,

a) ezt a tényt a korábban munkáltatói jogkört gyakorló előljárónak haladéktalanul köteles írásban bejelenteni,

b) a felmentési időből hátralevő idő tekintetében átlagkeresetre nem jogosult,

c) végkielégítésre nem jogosult, azonban új jogviszonyában a végkielégítés alapjául szolgáló időszak számítása során a felmentéssel megszüntetett jogviszony alapján végkielégítésre jogosító idejét is számításba kell venni.«”

„4. § (3) A Hjt. 60. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

»(2) A hivatásos állomány tagja a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó távolléti díjra havonta egyenlő részletekben jogosult.«

(4) A Hjt. 67. §-a a következő új (8) bekezdéssel egészül ki:

»(8) Ha a hivatásos állomány tagja a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés ideje alatt bármely költségvetési szervvel vagy költségvetési szerv legalább többségi befolyása alatt álló bármely gazdálkodó szervezettel teljes vagy részmunkaidős jogviszonyt létesít,

a) ezt a tényt a korábban munkáltatói jogkört gyakorló előljárónak haladéktalanul köteles írásban bejelenteni,

b) a felmentési időből hátralevő idő tekintetében távolléti díjra nem jogosult,

c) végkielégítésre nem jogosult, azonban új jogviszonyában a végkielégítés alapjául szolgáló időszak számítása során a felmentéssel megszüntetett jogviszony alapján végkielégítésre jogosító idejét is számításba kell venni.«”

„5. § A Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény 193/T. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép, egyidejűleg a § a következő új (4)–(5) bekezdésekkel egészül ki:

»(3) Az e fejezet alapján foglalkoztatott munkavállalók esetében alkalmazni kell a Ktv. 14/A. §-ában foglaltakat.

(4) A munkáltató működésével összefüggő okból történő felmondás esetén a munkavállaló a 97. § (2) bekezdésében foglaltaktól eltérően:

a) a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó átlagkeresetre havonta egyenlő részletben jogosult,

b) a végkielégítést a felmentési idő utolsó napján kell kifizetni.

(5) Ha a munkavállaló a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés ideje alatt bármely költségvetési szervvel vagy költségvetési szerv legalább többségi befolyása alatt álló bármely gazdálkodó szervezettel teljes vagy részmunkaidős jogviszonyt létesít,

a) ezt a tényt korábbi munkáltatójának haladéktalanul köteles írásban bejelenteni,

b) a felmondási időből hátralevő idő tekintetében átlagkeresetre nem jogosult,

c) végkielégítésre nem jogosult, azonban új jogviszonyában a végkielégítés alapjául szolgáló időszak számítása során a felmondással megszüntetett jogviszony alapján végkielégítésre jogosító idejét is számításba kell venni.«»

„7. § (1) E törvény – a (2) bekezdésben meghatározott kivételekkel – a kihirdetését követő 8. napon lép hatályba.

(2) E törvény 1. § (1)–(6) bekezdése, 2. §-a, 3. § (1)–(5) bekezdése, 4. § (1)–(4) bekezdése és 5. §-a 2007. január 1-jén lép hatályba.

[...]

(5) 2007. január 1-jén hatályát veszti a Ktv. 17. § (4) bekezdése, 20/A. § (1) bekezdésében a »– feltéve, hogy a 17. § (4) bekezdése szerinti munkakör-felajánlás nem vezet eredményre –« szövegrész, 20/A. § (5) bekezdés b) pontja, 31. § (6) és (8) bekezdésében a »végzettségének, képzettségének megfelelő másik vezetői vagy ennek hiányában« szövegrészek, a Kjt. 30. § (3) bekezdése, 37. § (10) bekezdésében az »– eltérő megállapodás hiányában –« szövegrész, a Hszt. 56. § (3) bekezdése, 245/D. § (2) bekezdésében a »végzettségének, képzettségének és« szövegrész, valamint a Hjt. 59. § (3) bekezdése.”

3. A módosítással (hatályon kívül helyezéssel) érintett rendelkezések hatályos szövege:

3.1. A Ktv. rendelkezései:

„17. § (2) A közszolgálati jogviszonyt felmentéssel meg kell szüntetni, ha

[...]

c) a vezetői megbízás visszavonását követően a köztisztviselő részére felajánlható, végzettségének, képzettségének megfelelő másik vezetői vagy köztisztviselői munkakör nincs, illetve a felajánlott állást a köztisztviselő visszautasítja [31. § (9) bekezdés];

[...]

(4) A köztisztviselő az (1) bekezdés a)–c) pontjai alapján akkor menthető fel, ha a hivatali szervezetben vagy annak irányítása alatt álló közigazgatási szervnél a képzettségének és a besorolásának megfelelő másik betöltetlen munkakör nincs, vagy ha az ilyen munkakörbe való áthelyezéshez nem járul hozzá, illetve a hivatali szervezetben a 14/A. § szerinti részmunkaidőben történő foglalkoztatásra nincs lehetőség. A közigazgatási szerv irányítása alatt álló másik közigazgatási szervnél lévő betöltetlen munkakör

csak a másik közigazgatási szerv vezetőjének egyetértésével ajánlható fel.”

„18. § (4) A munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés tartamára kifizetett átlagkereset akkor sem követelhető vissza, ha a köztisztviselő ez idő alatt munkavégzéssel járó jogviszonyt létesít.”

„19. § (7) A munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó átlagkeresetet a munkavégzési kötelezettséggel járó utolsó munkanapon, a végkielégítést a felmentési idő utolsó napján kell kifizetni. A hivatali szerv vezetője azonban – a köztisztviselő kérelmére – úgy is dönthet, hogy a végkielégítés összegének kifizetésére is az utolsó munkában töltött napon kerüljön sor.”

„20/A. § (1) Ha a közigazgatási szervnél alkalmazott köztisztviselőt közszolgálati jogviszonyából a 17. § (1) bekezdésének a)–c), illetve (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott ok miatt mentik fel, legfeljebb a felmentési idő tartamára beleegyezésével tartalékállományba kell helyezni – feltéve, hogy a 17. § (4) bekezdése szerinti munkakör-felajánlás nem vezet eredményre – abból a célból, hogy számára másik közigazgatási szervnél képzettségének, besorolásának megfelelő köztisztviselői állást ajánljának fel. Ha a köztisztviselő a tartalékállományba helyezéséhez nem járul hozzá, vagy kérésére a tartalékállományból törlik, a reá irányadó végkielégítés felére jogosult. A közszolgálati jogviszony megszűnésével a tartalékállományba helyezés is megszűnik.”

[...]

(5) A tartalékállományba helyezés alatt a felmentésre és a végkielégítés kifizetésére vonatkozó szabályokat az alábbi eltérésekkel kell alkalmazni:

[...]

b) a végkielégítés kizárólag a felmentési idő utolsó napján fizethető ki.”

„31. § (6) A vezetői megbízásról történt lemondás esetén a köztisztviselőnek az (5) bekezdésben meghatározott időtartam alatt a közigazgatási szervnél – feltéve, ha felajánlható munkakörrel rendelkezik – végzettségének, képzettségének megfelelő másik vezetői vagy ennek hiányában köztisztviselői munkakört kell felajánlani. A köztisztviselő a felajánlott munkakör elfogadásáról vagy elutasításáról a felajánlástól számított öt munkanapon belül írásban nyilatkozik. A nyilatkozat hiányát a munkakör elutasításának kell tekinteni, kivéve, ha a késedelem a köztisztviselő önhibáján kívül eső okból következett be. A köztisztviselő elfogadó nyilatkozata esetén őt az új munkakörének megfelelően kell besorolni és besorolásának megfelelő illetményre jogosult.

[...]

(8) A vezetői megbízás visszavonása esetén – a (2) bekezdést, valamint az 50. § (2) bekezdés g) pontját kivéve – a köztisztviselőnek a visszavonással egyidejűleg a közigazgatási szervnél – feltéve, ha felajánlható munkakörrel rendelkezik – végzettségének, képzettségének megfelelő másik vezetői vagy ennek hiányában köztisztviselői munkakört kell felajánlani. A köztisztviselő a felajánlott munkakör elfogadásáról vagy elutasításáról a felajánlástól számított öt munkanapon belül írásban nyilatkozik. Ha a köztisztviselő a felajánlott munkakört elfogadja, akkor

a vezetői megbízás visszavonása időpontjától kezdődően új munkakörének megfelelően kell besorolni, és amennyiben korábbi illetménye magasabb az új munkaköre szerinti illetményénél – kivéve, ha a vezetői megbízás visszavonására külszolgálatra történő ki- vagy berendelés miatt került sor – hat hónapig a korábbival azonos illetményre, azt követően besorolásának megfelelő illetményre jogosult. A különbözetet a foglalkoztató közigazgatási szervnek kell biztosítania.”

3.2. A Hszt. rendelkezései:

„56. § (1) A hivatásos állomány tagjának a szolgálati viszonya – a (3) és (5) bekezdésben foglalt korlátozás figyelembevételével – felmentéssel akkor szüntethető meg, ha [...]

c) szolgálati nyugellátásra szerzett jogosultságot és az eredeti beosztásában szolgálati érdekből tovább nem foglalkoztatható, a számára felajánlott legalább azonos szintű beosztást pedig nem fogadta el;

[...]

(3) Az (1) bekezdés a) és b) pontja esetén a hivatásos állomány tagja akkor menthető fel, ha iskolai végzettségének (szakképesítésének), addigi beosztásának, rendfokozatának és besorolásának megfelelő más – akár átképzés után – betölthető beosztás, illetőleg más helységben levő ilyen beosztás nem biztosítható számára, továbbá, ha az átképzéshez, illetve a más helységbe, illetőleg beosztásba való áthelyezéséhez nem járult hozzá, és rendelkezési állományban sem tartható. Felmentéssel szüntethető meg a szolgálati viszonya annak is, akinek alacsonyabb szolgálati beosztás biztosítható, de azt nem fogadja el.

„63. § (5) A felmentés idejére járó illetményt, illetőleg a végkielégítést a munkavégzési kötelezettséggel járó utolsó szolgálati napon kell kifizetni.”

3.3. A Hjt. rendelkezése:

„60. § (2) Amennyiben az állomány tagja a felmentési idő alatt munkavégzésre irányuló jogviszonyt létesít az annak tartamára kifizetett távolléti díj nem követelhető vissza.”

3.4. Az Mt. rendelkezése:

„193/T. § (3) Az e fejezet alapján foglalkoztatott munkavállalók esetében alkalmazni kell a Ktv. 14/A. §-ában, valamint – a munkáltató működésével összefüggő okból történő rendes felmondás esetén – megfelelően a 17. § (4) bekezdésében foglaltakat.”

III.

Az egyik indítvány bevezető része – anélkül, hogy tartalmi kifejtést adna – utal az Alkotmány 70. § (4) bekezdésére. A hivatkozott alkotmányi rendelkezés az európai parlamenti választáson való részvételről szól, s mint ilyen nem hozható összefüggésbe a jelen eljárásban vizsgált munkajogi szabályozással. Az Alkotmánybíróság ennek megfelelően vizsgálatát a többi, indítványozók által hivatkozott alkotmányi rendelkezés körében folytatta le.

Az indítvány részben megalapozott.

A)

Az Alkotmánybíróság a közszférában foglalkoztatottak felmentésével kapcsolatos jogszabály-módosítások közül az Mtv. 3. § (1) bekezdése szövegrészének alkotmányellenességét állapította meg, a többi rendelkezés alkotmányellenességének megállapítására előterjesztett indítványt elutasította.

1. A vizsgált felmentési jogcím alkotmányellenességét az Alkotmánybíróság a diszkrimináció alkotmányi tilalma megszegésére alapította, azon belül is az ún. ésszerűségi tesztet alkalmazta. Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint: „[a]z Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében foglalt tilalom nem csak az emberi, illetve az alapvető állampolgári jogokra irányadó, hanem e tilalom – amennyiben a különbségtétel sérti az emberi méltósághoz való jogot – kiterjed az egész jogrendszerre, ideértve azokat a jogokat is, amelyek nem tartoznak az emberi jogok, illetőleg az alapvető állampolgári jogok közé.” [61/1992. (XI. 20.) AB határozat, ABH 1992, 280, 281.] Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlata során ez utóbbi körben akkor ítélte alkotmányellenesnek a jogalanyok közötti megkülönböztetést, ha a jogalkotó önkényesen, ésszerű indok nélkül tett különbséget az azonos szabályozási kör alá vont jogalanyok között. [9/1990. (IV. 25.) AB határozat, ABH 1990, 47, 48.; 21/1990. (X. 4.) AB határozat, ABH 1990, 73, 77–78.; 61/1992. (XI. 20.) AB határozat, ABH 1992, 280, 281–282.; 35/1994. (VI. 24.) AB határozat, ABH 1994, 197, 203–204.; 30/1997. (IV. 29.) AB határozat, ABH 1997, 130, 138–140.; 28/2005. (VII. 14.) AB határozat, ABH 2005, 290, 303.; stb.]

A Hszt. személyi hatálya alá tartozó hivatásos állomány tagjai azonos szabályozási kör alá vont jogalanyok foglalkoztatásra irányuló jogviszonyuk egészét tekintve általában, és ugyanígy a felmentésükről szóló szabályozás körében különösen. Nyilvánvaló ugyanakkor, hogy az azonos törvényi jogállás nem eredményezi a törvény hatálya alá tartozó individuális jogviszonyok tartalmi azonosságát. A Hszt. – csakúgy, mint a többi foglalkoztatási törvény – engedi a különbségtételt annak megfelelően, hogy az egyes személyek, személycsoportok (ezen belül külön is: munkáltatók, munkavállalók) konkrét helyzete miként alakul, a törvényi feltételeknek mennyiben felelnek meg. Az Alkotmánybíróság ennek megfelelően azt vizsgálta, hogy az indítvánnyal kifogásolt rendelkezésből fakadó különbségtétel önkényes-e.

A felmentés egyoldalú munkáltatói jognyilatkozat, amely a jogviszony megszüntetését eredményezi. A közszféra foglalkoztatási szabályozása – több minden más mellett – abban tér el a versenyszférától (Mt.), hogy felmentésre csak a törvényben nevesített jogcímek alapján kerülhet sor, azaz a felmentés, mint a foglalkoztatási jogviszonyt megszüntető jogcím, törvényi korlátozás alatt áll. A foglalkoztatott szempontjából ez annyit jelent, hogy jogviszonya – a versenyszféra munkajogi szabályozásához képest – stabil, s ez a szolgálati kötelemből eredő kötele-

zettség ellensúlyaként egyfajta speciális jogosultságnak, azaz sajtós közszolgálati kedvezménynek minősül.

A felmentés egyik külön nevesített esete a nyugdíjjogosultság megszerzése, aminek bekövetkezése alapvetően két tényezőtől függ: meghatározott korhatár, illetőleg szolgálati idő elérésétől. A Hszt. vizsgált rendelkezésében foglalt feltétel, azaz a szolgálati nyugellátási jogosultság ehhez képest speciális rendelkezés, mert a Hszt. 182. § (1) bekezdése értelmében 25 év tényleges szolgálati viszonyban eltöltött szolgálati idő után – korhatár elérése nélkül – megszerezhető. A jelen eljárás szempontjából azonban még lényegesebb az a momentum, hogy a szolgálati időbe – az öregségi nyugdíjra vonatkozó szabályokkal ellentétben – csak a tényleges szolgálati viszonyban eltöltött idő számít. Másként kifejezve ez annyit jelent, hogy egyéb foglalkoztatási jogviszonyban történt alkalmazás idejét ebbe a speciális nyugellátási formába nem lehet beszámítani. Ez az a körülmény, ami megalapozza az azonos jogállású személyek közötti különbségtételt, nevezetesen azt, hogy aki 25 éves pályafutása során mindvégig szolgálati jogviszonyban állt, felmenthető, aki viszont más foglalkoztatási – a speciális nyugellátási jogosultság szempontjából figyelmen kívül hagyandó – jogviszonyban is állt, ezen a jogcímen nem menthető fel.

A szolgálati nyugellátási jogosultság kétségkívül kedvezmény, mind tartalmában, mind pedig abból a szempontból, hogy a jogosult döntésén múlik, igénybe kívánja-e venni. A hatályos szabályozás ezt figyelembe véve úgy rendelkezik, hogy felmentési jogcímként szűkkörűen, gyakorlatilag a jogosult egyetértésével alkalmazható. Ezen változtat az Mtv. 3. § (1) bekezdésében foglalt módosítás, ami közvetlen és kizárólagos munkáltatói jogkörbe helyezi a felmentési szabály alkalmazását. Ez önmagában nem volna kifogásolható. Alkotmányellenessé az teszi, hogy hátrányosan érinti azokat, akik mindvégig szolgálati viszonyban álltak, de még nem kívánnak nyugdíjba vonulni. A jogalkotó ugyanis elvonja a nyugellátási kedvezményezett döntési jogosultságát, vagyis a jogosult nem tudja megakadályozni a kedvezmény igénybevételére való kötelezést. Eredményét tekintve ez a rendelkezés megszünteti a felmentési korlátozást az azonos jogviszonyban állók egy csoportjával szemben. A munkáltatót nem terheli olyan kötelezettség, hogy mindenképpen érvényesítse ilyen esetben a jogviszony megszüntetését, de az sem, hogy a hivatásos szolgálati jogviszonyban állóval erről egyeztessen, és csak az ő beleegyezése esetén döntsön a felmentésről.

A Hszt. 184. §-a szerint a 25 év tényleges szolgálati viszonyban eltöltött idő alapján az átlagkereset 65%-a illeti meg a jogosultat szolgálati nyugdíj gyanánt. 37 és ennél több év után viszont már 83% jár, vagyis a szolgálati nyugdíj összege jelentősen emelkedik, ha a jogosult tovább marad állományban. A vizsgált szabályozás ugyanakkor elzárja a jogosultat attól, hogy a kedvezményt – saját döntése alapján – későbbi időpontban vegye igénybe.

A felmentéssel szemben a Hszt. 197. §-a engedi a bírósági utat, de még a felmentés jogellenességének megállapítása sem eredményezi minden esetben az érintett visszahelyezését. A Hszt. 64. § (1) bekezdése alapján jogvita felmerülé-

sétől, illetve annak kimenetelétől függetlenül is van lehetőség a hivatásos állományba való visszavételre. Erre azonban csak feltételeken (szolgálati érdekből és egy alkalommal) kerülhet sor, vagyis a felmentett személy számára alanyi jogon nem nyílik meg az újraalkalmazási lehetőség.

A felmentés tehát az esetek túlnyomó többségében azzal jár, hogy a fegyveres szervek hivatásos állományú tagja (a határőr, a rendőr, a polgári védelem, a vám- és pénzügyőrség, a büntetés-végrehajtási szervezet, az állami és hivatásos önkormányzati tűzoltóság, valamint a polgári nemzetbiztonsági szolgálatoknak a Hszt. hatálya alá tartozó alkalmazottja) végérvényesen kikerül az adott foglalkoztatási körből anélkül, hogy ugyanezt a foglalkozást a későbbiekben máshol választani, illetve gyakorolni tudná.

A jelen ügyben vizsgált rendelkezés önkényességét az valószínűsíti meg, hogy kedvezmény (szolgálati nyugellátás) igénybevételére a fegyveres szerv indokolás nélkül „kényszerítheti” a hivatásos állomány tagját, ráadásul úgy, hogy ezáltal egy másik kedvezményt (felmentési korlátozás) szüntet meg. Mindez azt eredményezi, hogy a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak egy része – szándéka ellenére – foglalkozását a továbbiakban nem gyakorolhatja. Az Alkotmánybíróság ennek alapján megállapította, hogy ez a szabályozás az azonos jogállású személycsoporton belül a hosszabb tényleges szolgálati idővel rendelkezőkre nézve hátrányos megkülönböztetést eredményez, ezért sérti az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdését. Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság az Mtv. 3. § (1) bekezdésének a Hszt. 56. § c) pontjára vonatkozó szövegrészt megsemmisítette.

Az indítványozó a megsemmisített rendelkezésről azt állította, hogy az Alkotmány egy másik [2. § (1) bekezdés] rendelkezésébe is ütközik. Az Alkotmánybíróság azonban, ha az indítvánnyal támadott jogszabályt az Alkotmány valamely rendelkezésébe ütközőnek minősíti és megsemmisíti, akkor további alkotmányellenességi okot nem vizsgál. [4/1996. (II. 23.) AB határozat, ABH 1996, 37, 44.; 61/1997. (XI. 19.) AB határozat, ABH 1997, 361, 364.; 15/2000. (V. 24.) AB határozat, ABH 2000, 420, 423.; 16/2000. (V. 24.) AB határozat, ABH 2000, 425, 429.]

2. A felmentéssel kapcsolatos többi jogszabály-módosítás (ideértve egyes hatályon kívül helyező rendelkezéseket is) alkotmányellenességét az Alkotmánybíróság nem állapította meg. Az indítványozók minden érintett rendelkezésről az Alkotmány 2. § (1) bekezdésébe ütközését állították, nevezetesen: a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmát és a szerzett jogok sérelmét.

2.1. Az Alkotmány 2. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a jogbiztonság követelménye szorosan kapcsolódik a jogállamiság alkotmányos elvéhez, annak szerves részét képezi.

A jogbiztonság követelménye az Alkotmánybíróság értelmezésében a jogalkotó kötelezettségévé teszi azt, hogy a jogszabályok világosak, egyértelműek és működésüket tekintve kiszámíthatóak, előreláthatóak legyenek a jogsza-

bályok címzettjei számára. [9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59, 65–66.; 11/1992. (III. 5.) AB határozat, ABH 1992, 77, 81–82.; 28/1993. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1993, 220, 225.] Az Alkotmánybíróság a kiszámíthatóság és az előreláthatóság követelményéből vezette le a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmának alkotmányos elvét. [34/1991. (VI. 15.) AB határozat, ABH 1991, 170, 173.; 11/1992. (III. 5.) AB határozat, ABH 1992, 77, 81–82.; 25/1992. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 131, 132.; 28/1992. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 155, 158.; 4/1992. (I. 28.) AB határozat, ABH 1992, 332, 333.]

A 25/1992. (IV. 30.) AB határozatban megállapította: „[a] jogállamiság egyik fontos alkotóeleme a jogbiztonság, amely egyebek között megköveteli, hogy

– az állampolgárok jogait és kötelezéseit a törvényben megszabott módon kihirdetett és bárki számára hozzáférhető jogszabályok szabályozzák,

– meglegyen a tényleges lehetőség arra, hogy a jogalanyok magatartásukat a jog előírásaihoz tudják igazítani, ennek érdekében a jogszabályok a kihirdetésüket megelőző időre nézve ne állapítsanak meg kötelezettséget, illetőleg valamely jogszerű magatartást visszamenőleges érvennyel ne minősítsenek jogellenesnek.

A jogbiztonság e két alapvető követelménye közül bármelyiknek a figyelmen kívül hagyása összeegyeztethetetlen az Alkotmány 2. § (1) bekezdésével, s így alkotmányellenes. Teljesen nyilvánvaló ugyanis, hogy egy jogállamban senkit sem lehet felelősségre vonni olyan jogszabály megsértése miatt, amelyet az érintett személy nem ismert és nem is ismerhetett, mivel azt vagy egyáltalán nem hirdették ki, vagy utólag hirdették ki és visszamenőleges érvennyel léptették hatályba. Ugyanez értelemszerűen irányadó a kötelezettségek utólagos megállapítására is.” (ABH 1992, 131, 132.)

Ebben az értelemben fogalmazza meg a visszamenőleges jogalkotás tilalmát a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény 12. § (2) bekezdése is, amely szerint: „[a] jogszabály a kihirdetését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget, és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé”.

Mindezt figyelembe véve a jelen ügyben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Mtv. indítvánnyal támadott rendelkezéseinek alkalmazását hatálybalépésüket megelőző időszakra vonatkozóan a jogalkotó nem rendelte el; ez egyébként a kifogásolt hatályon kívül helyező rendelkezések tekintetében fogalmilag kizárt, hiszen azok visszamenőleges alkalmazás elrendelését lehetővé tevő új szabályozást értelemszerűen nem vezetnek be. Nem állapítható meg továbbá az, hogy a sérelmezett módosítás (hatályon kívül helyezés) alapján lezárt (teljesedésbe ment) jogviszonyokat kellene felülvizsgálni, illetve az sem, hogy a támadott rendelkezéseket azok hatálybalépésének időpontjában már folyamatban lévő ügyekben kellene alkalmazni.

További vizsgálatot az a következetes alkotmánybírási gyakorlat indokol, amely szerint valamely jogszabály nem csupán akkor minősülhet az említett tilalomba ütközőnek, ha a jogszabályt a jogalkotó visszamenőleges léptette hatályba, hanem akkor is, ha a hatálybaléptetés

nem visszamenőleges történt ugyan, de a jogszabály rendelkezéseit – erre irányuló kifejezett rendelkezés szerint – a jogszabály hatálybalépése előtt létrejött jogviszonyokra is alkalmazni kell. [57/1994. (XI. 17.) AB határozat, ABH 1994, 316, 324.; legutóbb: 144/B/2002. AB határozat, ABK 2006. július–augusztus, 601, 601–602.]

A 174/B/1999. AB határozatában az Alkotmánybíróság – a fentiekben ismertetett elvi jelentőségű megállapításokra is tekintettel – olyan indítványt utasított el, amely azt kifogásolta, hogy a törvényhozó a köztisztviselői, közalkalmazotti és szolgálati jogviszonyokban álló foglalkoztatókra vonatkozó egyes munkajogi rendelkezéseket a jövőre nézve hátrányosabban szabályozta. Az Alkotmánybíróság a határozatban rámutatott: „[a] támadott szabályozás alkotmányellenessége [...] ebben a körben csak akkor lenne megállapítható, ha az ígérvény alanyi joggá válásához szükséges feltételeinek módosítása valamely más alkotmányos rendelkezés (pl. az Alkotmány 70/A. §-a szerinti diszkrimináció-tilalom) sérelmét eredményezné. [1/1995. (II. 8.) AB határozat, ABH 1995, 31, 53.] Az Alkotmány 2. § (1) bekezdésén kívül azonban más alkotmányos rendelkezés sérelmére nem hivatkozott az indítványozó.” (ABH 2005, 870, 878.) Az Alkotmánybíróság hasonló tartalmú indítvány kapcsán úgyszintén nem állapította meg az alkotmányellenességet. (32/B/1999. AB határozat, ABK 2006. szeptember, 666.)

Az Alkotmánybíróságnak a hivatkozott ügyben idézett megállapításai a jelen ügyben is irányadóak. Tekintettel arra, hogy az indítványozók az Mtv. kifogásolt rendelkezéseivel kapcsolatban csak az Alkotmány 2. § (1) bekezdésére hivatkoztak, a támadott szabályozás alkotmányellenességét – a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmába való ütközés hiánya miatt – az Alkotmánybíróság ezúttal sem állapította meg.

2.2. Az Mtv. 1. § (2) bekezdése – amellyel kapcsolatban az egyik indítványozó a szerzett jogok védelmének alkotmányos követelményét felhozta – felmentési jogcímen belüli szabályozási elemet változtat meg (a másik vezetői megbízás felajánlásának kötelezettségét törli).

Közszolgálati jogviszony megszüntetése törvényi feltételeinek megváltoztatása kapcsán az Alkotmánybíróság elvi élel mondta ki a következőket: „[m]íg az Mt. fő szabály szerint szabad és korlátozhatatlan felmondási jogkört biztosít a munkáltatónak, addig a közszférában az ún. elbocsáthatatlanság elve érvényesül, vagyis felmentésre csak a törvényben meghatározott jogcímek alapján kerülhet sor. Ezeknek a felmentési okoknak a nevesítése olyan garanciális követelmény, amely összefügg a köztisztviselők (közalkalmazottak) foglalkoztatási viszonyának sajátos jellegével, vagyis azzal, hogy a versenyszféra szabályozásával szemben a közszférában zárt (karrier) típusú rendszert hozott létre a jogalkotó. A közszolgálat zárt rendszerének törvényi szabályozása során a jogalkotó nem tekinthet el a stabilitás elvének érvényesítésétől. Nyilvánvalóan ezzel ellentétes lenne az, ha valamely közszolgálati jogviszonyt minden törvényi korlátozás nélkül – a munkáltatói jogkör gyakorlójának szabad és korlátlan döntési jogkörében – lehetne megszüntetni.” (833/B/2003. AB határozat, ABH 2004, 1775, 1780.)

Az Alkotmánybíróság külön kiemelte, hogy a „[...]” törvénymódosítás nem a közszolgálati jogviszony stabilitását szolgáló korlátozás megszüntetésére, hanem a korlátozásra vonatkozó szabályozás egy elemének kiegészítésére irányult. [...] A felmentési jogcímekek egyikének ilyen irányú és tartalmú kiegészítése a közszolgálati rendszer egészének zárt jellegét nem szüntette meg.” (ABH 2004, 1775, 1780.)

A jelen eljárással összefüggésben ez annyit jelent, hogy mindaddig, amíg a közszféra foglalkoztatási szabályait tekintve a felmentési jogcímekeket törvény határozza meg tételesen, s a szabályozás nem sérti az Alkotmány valamely rendelkezését – így különösen a munkához való jogot, illetőleg a diszkrimináció tilalmát – a szerzett jogok sérelme, vagyis az Alkotmány 2. § (1) bekezdésével való alkotmányjogi összefüggés nem merülhet fel.

2.3. A 2.1. és a 2.2. pontokban kifejtetteknek megfelelően az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Mtv. 1. § (2) bekezdése, valamint a 7. § (5) bekezdésének „2007. január 1-jén hatályát veszti a Ktv. 17. § (4) bekezdése, 20/A. § (1) bekezdésében a »– feltéve, hogy a 17. § (4) bekezdése szerinti munkakör-felajánlás nem vezet eredményre –« szövegrész, [...] 31. § (6) és (8) bekezdésében a »végzettségének, képzettségének megfelelő másik vezetői vagy ennek hiányában« szövegrészek, [...] a Hszt. 56. § (3) bekezdése” szövegrésze nem sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, ezért az indítványt elutasította.

B)

A végkielégítéssel és a felmentési időre járó díjazással kapcsolatban előterjesztett indítványi kérelmeket az Alkotmánybíróság elutasította. Vizsgálatát az Alkotmány 2. § (1) bekezdésére, a 70/A. § (1) bekezdésére, valamint a 70/B. § (1)–(3) bekezdéseire tekintettel folytatta le.

Az Alkotmánybíróság megfogalmazása szerint: „[r]endeltetését tekintve a végkielégítés a munkakeresés időszakában, az ismételt munkavállalásig terjedő időben egyfajta anyagi jellegű támogatást jelent és a megélhetés biztosítását célozza azon nyugellátásra nem jogosult foglalkoztatottak számára, akiknek a jogviszonya önhibájukon kívül (tehát nem szakmai alkalmatlanság, a szolgálatra való méltatlanná válás stb. miatt) kerül megszüntetésre.” (174/B/1999. AB határozat, ABH 2005, 870, 875.) A végkielégítés funkciója a tisztességes végelbánás egyik eszközeként tehát az, hogy a munkáltató oldalán felmerült okból az adott foglalkoztatási jogviszonyból kikerülő személy újraalkalmazásáig anyagi biztonságban legyen. A közszféra foglalkoztatottjait megillető végkielégítés viszonylag magasabb összegét a sajátos munkajogi kötelmek (béralku visszafogottsága, sztrájkjog korlátozottsága, túlmunka speciális szabályai stb.) akár egyfajta ellensúlyaként is lehet értelmezni.

Az Mtv.-ben foglalt módosítás nyomán a közszférában foglalkoztatottak az Mt. hatálya alá tartozókhöz képest másként – azaz differenciáltan – jutnak hozzá mind a végkielégítésükhöz, mind pedig a munkavégzési kötelezett-

ség alóli mentesítés idejére járó átlagkeresethez (távolléti díjhoz). Ez a végkielégítést illetően két körülményben mutatkozik meg: egyrészt nem az utolsó munkában töltött napon történik a kifizetés, hanem a felmentési idő utolsó napján, másrészt el is maradhat a kifizetés, ha a felmentett a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés ideje alatt a közszférában helyezkedik el. Az átlagkereset (távolléti díj) pedig csak addig jár, amíg a felmentett a közszférában el nem helyezkedik.

A végkielégítés jogintézménye szabályozásának, a jogosultság törvényi feltételei megváltoztatásának alkotmányosságával az Alkotmánybíróság már több határozatában foglalkozott. Az 1399/B/1995. AB határozatában leszögezte: „[a] végkielégítés munkajogi jogintézmény. A végkielégítéshez való jog – a munkához, az egyenlő munkáért egyenlő bérhez, a munkához igazodó jövedelemhez való jog alkotmányos garantálásával szemben – nem szerepel az Alkotmány XII. fejezetében felsorolt alapvető jogok között.” (ABH 1996, 589, 590.) Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a végkielégítés feltételeinek meghatározásánál a jogalkotót széles körű mérlegelési jog illeti meg, alkotmányellenesség csak egészen szélsőséges esetben állapítható meg. [lásd 174/1999. AB határozat, ABH 2005, 870, 877–878.; hivatkozással továbbá a 2180/B/1991. AB határozatra, ABH 1992, 559, 562.; a 2264/B/1991. AB határozatra, ABH 1992, 567, 568.; a 397/B/1994. AB határozatra, ABH 1994, 712, 714–715.; az 1399/B/1995. AB határozatra, ABH 1996, 589, 590.; és az 1221/B/1992. AB határozatra, ABH 1993, 610, 611.]

1. Az Alkotmánybíróság – a fentiekkel összhangban – eddigi működése során nem hozott olyan határozatot, amiben végkielégítésről szóló jogszabályi rendelkezés alkotmányellenességét az Alkotmány 2. § (1) bekezdésére, ezen belül is a jogbiztonság követelményének megsértésére alapozta volna. Ezt olyan esetekben sem tette, amikor a jogalkotó a végkielégítés alapjául szolgáló időtartamot szűkítve annak mértékét csökkentette. [lásd a gazdasági stabilizációt szolgáló egyes törvénymódosításokról szóló 1995. évi XLVIII. törvény (a továbbiakban: Gst.) felülvizsgálatával foglalkozó AB határozatok, nevezetesen: 1399/B/1995. AB határozat, ABH 1996, 589.; 661/B/1997. AB határozat, ABK 2006. március, 199.]

A jogbiztonsággal összefüggésben a szerzett jogok tiszteletben tartása körében az Alkotmánybíróság kimondta: „[a]z indítványozó által sérelmezett, a Gst. 97. §-ával megállapított szabály alkalmazásáról a Gst. 112. § (1) és (8) bekezdése úgy rendelkezett, hogy a 97. § rendelkezéseit a Gst. hatálybalépését követően közölt felmentések esetében kell alkalmazni. Mivel a végkielégítésre való jogosultság megszerzése a felmentés közlésének jogi tényéhez kötődik, nem állapítható meg az, hogy a kifogásolt módosítás következtében szerzett jogok visszamenőleges hatályú megszüntetésére került sor. Nincs szó ugyanis arról, hogy lezárt (már teljesedésbe ment) jogviszonyokat kellene a munkáltatóknak felülvizsgálni, és – tekintve, hogy erről a törvény nem rendelkezik – arról sem, hogy a támadott rendelkezések hatálybalépésének időpontjában már folyamatban levő jogviszonyokra (az 1995. június 30-át megelőzően közölt fel-

mentések alapján járó végkielégítések számítására, vagy a közigazgatási szerv és a köztisztviselő között, illetve bíróság előtt vitássá tett igényekre) vonatkozóan kellene alkalmazni az új szabályozást.” (661/B/1997. AB határozat, ABK 2006. március, 199, 201–202.)

Ugyanezt a megoldást alkalmazza az Mtv. 7. § (3) bekezdése, amely kimondja, hogy a végkielégítésre vonatkozó módosított rendelkezéseket csak a 2007. január 1-jét követően közölt felmentésekre, illetve felmondásokra kell alkalmazni. Így – csakúgy, mint a felmentési jogcím jelen eljárásban már vizsgált esetében – nem állapítható meg az, hogy a sérelmezett módosítás alapján lezárt (teljesedésbe ment) jogviszonyokat kellene a jogalkalmazónak felülvizsgálni, illetve az sem, hogy a támadott rendelkezéseket azok hatálybalépésének időpontjában már folyamatban lévő ügyekben kellene alkalmazni.

Az Mtv. végkielégítésről szóló módosító rendelkezéseinek hatálybalépését megelőzően létrejött jogviszonyok tekintetében az Alkotmánybíróság – csakúgy, mint a felmentési jogcím körében – irányadónak tekinti a 174/B/1999. AB határozatában tett megállapítást. E szerint nem sérti a jogbiztonság követelményét a végkielégítés feltételeinek és mértékének jövőre vonatkozó olyan átalakítása, amely a jövőbeni jogosultak számára egyes esetekben hátrányosabb. (ABH 2005, 870, 878.) Az Alkotmánybíróság hasonló tartalmú indítvány kapcsán úgyszintén nem állapította meg az alkotmányellenességet (32/B/1999. AB határozat, ABK 2006. szeptember, 666.).

A felmentési időn belül a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idején járó átlagkereset (távolléti díj) tekintetében is a végkielégítéssel kapcsolatos álláspontját tekinti irányadónak az Alkotmánybíróság. Önmagában az, hogy az Mtv. vonatkozó rendelkezései értelmében nem az utolsó munkában töltött napon kerül sor ennek kifizetésére, hanem a későbbiekben havi egyenlő részletben, illetőleg a közszférában történő újraalkalmazás esetén a még hátralévő részletek elmaradnak, nem sérti a jogbiztonság követelményét.

2. A továbbiakban az Alkotmánybíróság a felmentéshez kapcsolódó juttatásokról szóló módosításnak a diszkrimináció tilalmát deklaráló alkotmányi rendelkezéssel való összefüggését vizsgálta.

A végkielégítés és az alkotmányi tilalom összefüggésének általános tartalmát az alábbiak szerint fejezte ki az Alkotmánybíróság: „[a] jogalkotó a végkielégítésre vonatkozó elosztási szabályokban a munkavállalók alkalmazási körülményei szerinti megkülönböztetést tehet, ha ez egyébként nem sérti az emberi méltóságot. A végkielégítésre jogosultnak ahhoz van alkotmányosan védett joga, hogy a vele azonos jogállásúak között ne érje tilos megkülönböztetés.” (2180/B/91. AB határozat, ABH 1992, 559, 562.) Ez utóbbi fogalmi elem kibontását az 1303/B/1996. AB határozat tartalmazza: „[a] törvények – az Alkotmány kivételével – nincsenek hierarchikus kapcsolatban egymással. Az Mt., a Ktv. és a Kjt. a munkaviszonyban álló személyek három nagy csoportjára nézve számos vonatkozásban más munkajogi szabályozást alkalmaz. Önmagában nem alkotmányellenes tehát az sem, ha a törvények

a végkielégítés feltételeinek a meghatározásában is differenciálnak a csoportok között. [...] A differenciált szabályozás nem azonosítható a diszkrimináló szabályozással.” (ABH 1997, 693, 694.)

Az ismertetett értelmezésből – a jelen ügyre vonatkozóan is – egyértelműen következik, hogy csak az azonos jogállású személyek (az egyes foglalkoztatási törvények hatálya alá tartozók) közötti indokolatlan különbségtétel eredményezheti az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdés sérelmét.

2.1. Az egyes foglalkoztatási törvények közül elsőként a közszféra (Ktv., Kjt., Hszt., Hjt.) szabályozását vizsgálta az Alkotmánybíróság.

Amennyiben az Mtv. szerinti kifizetési feltételekben történt módosítást tekintjük, abban egységes a szabályozás, hogy a végkielégítés, valamint a felmentési időre járó díjazás összegszerűsége nem, csak a kifizetés időbelisége változott. Emiatt valamennyi foglalkoztatott számára hátrányos az, hogy – szemben a hatályos szabályozással – később, illetve nem egy összegben kapják meg a felmentéshez kapcsolódó juttatásokat.

A felmentett személyek csoportján belül tehát annyiban nem tesz különbséget a jogalkotó, hogy az érintettek egységesen nem kapják meg az utolsó munkában töltött napon járandóságukat. Ezt követően viszont megragadható a különbségtétel, mert a módosítás két személycsoportot hoz létre: az egyik csoportba azok tartoznak, akik a felmentési idő alatt egyáltalán nem létesítenek új foglalkoztatási jogviszonyt, illetőleg a versenyszférában helyezkednek el; a másik csoportot azon személyek képezik, akik ismételten a közszféra valamely területén találnak maguknak állást. [Más megfogalmazásban: a felmentési idő alatt egészen addig nem valósul meg különbségtétel, amíg a foglalkoztatott új jogviszonyt nem létesít.] Az első csoportba tartozók részletekben ugyan, de teljes egészében megkapják a felmentési időre járó díjazást, s úgyszintén teljes összegben a végkielégítést. A második csoport tagjai végkielégítést egyáltalán nem kapnak, a felmentési időre járó díjazásból pedig csak időarányosan részesülnek.

Az Alkotmánybíróság ebből következően azt vizsgálta, hogy a fentebb leírt megkülönböztetésnek – tárgyilagos mérlegelés szerint – van-e ésszerű indoka.

A Gst. felülvizsgálata során az Alkotmánybíróság a diszkrimináció tilalmába ütközőnek minősített egy hátrányos megkülönböztetést eredményező – végkielégítésről szóló – rendelkezést. Az 55/1995. (IX. 15.) AB határozat szerint, ha valamely költségvetési szerv fenntartói jogának átadása nem állami szervnek vagy nem helyi önkormányzatnak történik, alkotmányellenességet eredményez az, ha a közalkalmazott nem fogadja el a továbbfoglalkoztatást, s emiatt végkielégítése csökken. „Ebben az esetben – ha tehát a felére csökkentik a végkielégítést – alkotmányellenes különbséget tesznek olyan szabályozási személyösszeségek jogi sorsa között, amelyet a szabályozás tárgya nem indokol. [...] A kötelező felmentés esetében közalkalmazottnak teljes mértékű végkielégítés jár. Nincs kellő alkotmányossági indoka annak, hogy különbséget tegyenek a kötelező felmentés előbbi esete, illetve a között, hogy a volt közalkalmazott fenntartói jog átadása kapcsán utasítja

vissza közalkalmazotti vagy a Ktv. hatálya alá tartozó munkáltató továbbfoglalkoztatási ajánlatát.” (ABH 1995, 254, 258–259.)

A hivatkozott határozatból több, a jelen ügyre vonatkozatható megállapítás kiemelése indokolt. Először is, a Gst. esetében azonos jogállású foglalkoztatottak (közalkalmazottak) eltérő jogcímen történt felmentésére alapozta a jogalkotó az eltérő mértékű végkielégítés meghatározását. A jelen esetben felmentési jogcímtől függetlenül egységesen szabályozza az Mtv. a felmentéshez kapcsolódó juttatások kifizetését. Továbbá: a hivatkozott ügyben az alkotmányellenességet eredményező megkülönböztetésben releváns tényezőnek bizonyult az, hogy a felmentett közalkalmazott szándéka nem befolyásolhatta a felmentése utáni körülményeket (objektív továbbfoglalkoztatási helyzet). Az Mtv. esetében éppen az érintett szándékától függ, hogy a közszférában marad, ott vállal új állást. S végül, a leglényegesebb: az alkotmányellenességet a hivatkozott ügyben tárgyiasultan az alapozta meg, hogy a megkülönböztetés eredményeként a foglalkoztatott egyszer s mindenkorra elesett végkielégítési összege felétől. Az Mtv. ezzel szemben minden egyes foglalkoztatási törvényben következetesen biztosítja a végkielégítés alapjául szolgáló időtartam továbbvitelét az új foglalkoztatási jogviszonyba. Ehhez kapcsolódik a hivatkozott határozat megállapítása: „[a]zzal, hogy a Gst. lehetőséget biztosít a továbbfoglalkoztatásra és ezt a volt közalkalmazott elfogadja, lehetőség nyílik arra, hogy a megszerzett jogok tekintetében a közalkalmazotti jogviszony megszűnéséből eredő elszámolási kötelezettség egy későbbi időpontra tolódjon ki, illetve az állam helyett az új fenntartó vegye át a helytállási kötelezettséget. Mindaddig, amíg a felek szabad akaratgyezségén múlik a továbbfoglalkoztatás, illetve a közalkalmazotti jogviszony megszűnéséből eredő elszámolási kötelezettség átalakítása, alkotmányos kifogás nem támasztható.” (ABH 1995, 254, 258.)

Az Mtv. vizsgált rendelkezései körében maga az állam, illetve az önkormányzat vállalja azt, hogy a megszerzett jogok tekintetében a foglalkoztatási jogviszony megszűnéséből eredő elszámolási kötelezettségnek egy későbbi időpontban eleget tesz. Az újraalkalmazás révén a felmentett személy illetményt kap, végkielégítésre alapot adó jogszerző idejét pedig beszámítják. Ez azt jelenti, hogy a közszférában felmentett, de a felmentési idő tartama alatt újraalkalmazást nyert személyeket a jogalkotó ésszerűen kompenzálja.

Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Mtv.-nek a végkielégítésre és a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó átlagkeresetre (távolléti díjra) vonatkozó rendelkezései – a Ktv., a Kjt., a Hszt. és a Hjt. körében – nem valósítják meg a közszférában újrafoglalkoztatottak önkényes megkülönböztetését.

2.2. Az Alkotmánybíróság külön vizsgálta az Mt. 193/T. §-át módosító Mtv. 5. §-át abból a szempontból, hogy az sérti-e az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében

foglalt rendelkezést. A vizsgálatnak a többi foglalkoztatási törvénytől való elkülönítését az indokolja, hogy munkaviszonyban álló személyek között tesz különbséget a közigazgatási szerveknél foglalkoztatott munkavállalók tekintetében. A közszféra foglalkoztatási törvényeiben minden felmentett személyre egységesen alkalmazni kell az Mtv. rendelkezéseit; különbségtétel – a fentiekben részletezettek szerint – csak az újraalkalmazási jogviszony jellegétől függően valósul meg. Az Mt. esetében a megkülönböztetés kettős: az Mtv. rendelkezései nem minden munkavállalóra, hanem csak a közigazgatási szerveknél alkalmazottakra terjednek ki, további megkülönböztetést pedig – a már előzetesen megkülönböztetett csoporton, azaz a közigazgatási szerveknél foglalkoztatott személyközösségen belül – az újraalkalmazási jogviszony jellege (közszféra vagy versenyszféra) eredményez.

Az első megkülönböztetés az Mt. általános, illetőleg különös szabályából adódik. A 93. § és a 97. § szerint a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés tartamára kifizetett átlagkereset akkor sem követelhető vissza, ha a munkavállaló a felmentési idő alatt munkavégzéssel járó jogviszonyt létesít, illetve a járandóságokat (a hátralévő időre járó átlagkeresetet és a végkielégítést) az utolsó munkában töltött napon ki kell fizetni. Ezzel szemben – az Mtv. 5. § rendelkezése alapján – a közigazgatási szerveknél foglalkoztatott, az Mt. hatálya alá tartozó valamennyi munkavállaló a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó átlagkeresetre havonta egyenlő részletben jogosult, továbbá a végkielégítést a felmentési idő utolsó napján fizetik ki számukra.

A másodikként említett megkülönböztetés pedig abból a körülményből adódik, amikor a közigazgatási szervnek az Mt. hatálya alá tartozó felmentett munkavállalója a felmentési idő alatt a közszféra valamely területén helyezkedik el. Az ilyen személy a felmondási időből hátralévő idő tekintetében átlagkeresetre, továbbá végkielégítésre már nem lesz jogosult, szemben azokkal, akik vagy sehol sem, vagy nem a közszférában létesítenek foglalkoztatási jogviszonyt. Viszont – ugyanúgy, mint a közszféra foglalkoztatási törvényei szabályozásában – új jogviszonyában a végkielégítés alapjául szolgáló időszak számítása során a felmondással megszüntetett jogviszony alapján végkielégítésre jogosító idejét is számításba kell venni.

A másodikként meghatározott különbségtételt – a közszféra foglalkoztatási törvényei körében – az Alkotmánybíróság a III/B/2.1. pont alatt vizsgálta, amely alapján alkotmányellenességet nem állapított meg. Az Mt. vonatkozásában ugyanezt az álláspontot tekinti irányadónak.

Ennek megfelelően az Mt.-t érintő külön vizsgálat arra irányult, hogy megengedhető-e az elsőként meghatározott – az Mt. hatálya alatt álló személyközösségen belüli közvetlen, az általános és különös szabályok közötti eltéréstől adódó – különbségtétel.

Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt utal arra, hogy bevett jogalkotási módszer az általános (pl. jogelveket megfogalmazó, nagyobb személycsoportot átfogó) és különös

(pl. egyes tényállásokat megfogalmazó, kisebb személycsoportot érintő) normák szabályozáson belüli elkülönítése. Ez többnyire azt a célt szolgálja, hogy a jogalkalmazás során az egyéniesítés hatékonyabb lehessen. Ezenkívül számos jogalkotói cél ragadható meg az általános szabályoktól eltérő normák meghatározásában. Az Mtv. szabályozási tartalma kialakításában nyilvánvalóan az a jogalkotói cél érvényesült, hogy a módosítás fogja át a ténylegesen a közszférában foglalkoztatottak egészét, így vonatkozzon a közigazgatási szervek ún. fizikai dolgozóira is.

A Ktv. megalkotásakor a törvény személyi hatálya nemcsak a köztisztviselőkre, hanem a közigazgatási szerv által foglalkoztatott ügykezelőkre és fizikai alkalmazottakra is kiterjedt. 2001. július 1-jei hatállyal a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény, valamint egyéb törvények módosításáról szóló 2001. évi XXXVI. törvény (a továbbiakban: Ktv.) 102. § (1) bekezdés c) pontja hatályon kívül helyezte a Ktv.-nek az ügykezelők és a fizikai alkalmazottak közszolgálati jogviszonyára vonatkozó szabályait tartalmazó VIII. fejezetét, vagyis a köztisztviselőnek nem minősülő foglalkoztatottakra az Mt. hatályát terjesztette ki. [Két évvel később az ügykezelőket a jogalkotó „visszahelyezte” a Ktv. hatálya alá.] A Ktv. indokolása szerint: „[a] törvény értelmében közszolgálati jogviszonyból munkaviszonyba kerülnek az ügykezelők és a fizikai alkalmazottak. E kör közszolgálati jogviszony alóli »kiszervezését« indokolja, hogy alkalmazásuk rugalmasabbá, munkaszervezési-finanszírozási szempontból racionálisabbá váljon, ne terheljék őket a munkájuk jellege által nem indokolt plusz-kötelmek.”

A Ktv. hatálya alól „kiszervezett” foglalkoztatottak viszont változatlanul állami (önkormányzati) alkalmazásban álló, a költségvetésből finanszírozott személyközösség maradtak. Ezt a jogalkotó is figyelembe vette, ugyanis a Ktv. 85. §-ában elrendelte, hogy az Mt.-t „a közigazgatási szerveknél foglalkoztatott munkavállalókra vonatkozó eltérő rendelkezések” címet viselő XII. fejezettel egészíti ki. A 193/R. § (1) bekezdése szerint: „[e] fejezet a III–VII. fejezetben foglalt szabályoktól eltérő szabályokat állapít meg arra a munkavállalóra, aki az 1992. évi XXIII. törvény (a továbbiakban: Ktv.) hatálya alá tartozó szervnél áll munkaviszonyban.” A munkaviszony megszűnéséről és megszüntetéséről szóló általános szabályokat (ideértve a jelen ügyben releváns 93. és 97. §-t is) az Mt. IV. fejezete tartalmazza, vagyis egy olyan fejezet, amelynek vonatkozásában a Ktv. idézett rendelkezése kifejezetten megengedi az eltérő szabályok megállapítását. Ezért a formai értelemben vett kollízió létrejötte nem is lehetséges.

Az Mtv. 5. §-ával megállapított Mt. 193/T. § (4) bekezdése a többi munkavállalóhoz képest nem csökkenti a végkielégítés mértékét, csupán annak kifizetését teszi át az utolsó munkában töltött nappal szemben a felmondási idő utolsó napjára. A munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó átlagkeresetet sem csökkenti összegszerűen, csak annak nem egy összegben, hanem havi részletekben történő kifizetését rendeli el. A munkáltató általi

felmondással érintett foglalkoztatott tehát a teljes felmondási idő alatt megmarad a munkaviszonyhoz kapcsolódó ellátási rendszerben (nem marad ellátatlan), illetve annak leteltekor a végkielégítést mint az ellátási rendszerből kieső személyt megillető juttatást is megkapja.

Az Mtv. 5. §-ával megállapított – az Mt.-n belüli – különös szabályozás indokának ésszerűségét a teljes közszférában egységesen bevezetett költségvetési szigorítás adja. Ésszerűtlen lett volna az érintett nagy személycsoportból azt a munkavállalói kört kihagyni, amelynek tagjai a költségvetésből kapják ellátásukat, csak éppen – a főszabály szerinti – versenyszféra alkalmazottaira vonatkozó törvény személyi hatálya alatt állnak. Az itt vizsgált különös szabályozás bevezetése nélkül egyébként az Mtv. 5. §-ával megállapított Mt. 193/T. § (5) bekezdésében foglalt újraelkalmazáshoz kötődő szabályt sem lehetne érvényesíteni.

Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Mtv. 5. §-ának a végkielégítésre és a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó átlagkeresetre vonatkozó rendelkezései sem a közigazgatási szerveknél foglalkoztatott munkavállalókra vonatkozóan, sem pedig ezen a személyi körön belül a közszférában újrafoglalkoztatottak tekintetében önkényes megkülönböztetést nem valósítanak meg.

3. Az egyik indítványban foglaltaknak megfelelően az Alkotmánybíróság elvégezte a felmentéshez kapcsolódó juttatásokról szóló módosítás és az Alkotmány 70/B. § (1)–(3) bekezdései összefüggésének vizsgálatát is. Tekintettel arra, hogy az indítványozó ténylegesen a hátrányos megkülönböztetést kifogásolta, és a munkához való jog [70/B. § (1) bekezdés] sérelmét nem állította, a vizsgálat a (2) bekezdés szerinti „egyenlő munkáért egyenlő bért” elvére, továbbá a végzett munkának megfelelő díjazás követelményét megfogalmazó (3) bekezdésre terjedt ki.

Az Alkotmánybíróság a 137/B/1991. AB határozatában elvi élel kimondta, hogy az Alkotmány 70/B. §-a az általános diszkriminációtilalmat megfogalmazó 70/A. §-nak a munka világára vonatkoztatott konkretizálása (ABH 1992, 456, 459.).

A köztisztviselőknek járó végkielégítéssel kapcsolatos 1303/B/1996. AB határozat szerint: „[a] végkielégítés sem nem illetmény, sem nem bér, hanem olyan munkajogi intézmény, amely meghatározott munkavállalói körben az illetményhez, más körben a bér alapján kiszámítható átlagkeresethez igazodik. Ezért a végkielégítéshez való jog nincs közvetlen összefüggésben az Alkotmány 70/B. § (2) bekezdésében garantált ahhoz a jogosultsághoz, hogy egyenlő munkáért mindenkinek egyenlő bérhez van joga.” (ABH 1997, 693, 694.)

A munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés ideje alatt járó átlagkeresetet (távolléti díjat) sem az aktuális munkavégzésére tekintettel kapja az érintett, hanem sajátos jogi helyzete miatt. Mivel nincs összefüggés az elvégzett munkával (a felmentett személy ideiglenesen inaktív), ezért nincs összemérési lehetőség az egyes személyek,

illetőleg személycsoportok teljesítménye között sem. A közvetlen összefüggés ezért erre a másik juttatási formára sem állapítható meg.

A továbbiakban azt vizsgálta az Alkotmánybíróság, hogy távolabbi összefüggés a vizsgált alapjoggal kapcsolatban feltárható-e.

A Ktv. illetményi rendszerét érintő vizsgálat során az Alkotmánybíróság megállapította: „[a]z egyenlő munkáért mindenkinek, bármely megkülönböztetés nélkül, egyenlő bérhez való jog alkotmányos tartalma minden olyan megkülönböztetést tilt, ami nem a munkát végző személy munkavégzésével kapcsolatos. A munkavégzéstől független különbségtétel tilalma azonban nem korlátozza a munkáltatót abban, hogy a különböző fajtájú munkatevékenységeket saját tevékenységének céljából – figyelemmel az ellenszolgáltatás megállapításánál anyagi lehetőségeinek korlátaira is – értékelje. Az értékelés során mindaddig, amíg a munkáltató saját tevékenységének célját szolgáló munkafajták előnyben részesítése nem vezet a munkavállalók közötti olyan különbségtételre, ami ellentétben állna az Alkotmány 70/A. §-ának rendelkezésével nem beszélhetünk a 70/B. § rendelkezéseinek sérelméről.” (849/B/1992. AB határozat, ABH 1996, 391, 395.)

A Ktv., a Kjt. és a Hszt. „tizenharmadik havi fizetesként” emlegetett külön juttatásra jogosító rendelkezéseinek felülvizsgálata során az Alkotmánybíróság kibontotta a 70/B. § (2)–(3) bekezdéseinek idevonatkozó tartalmát, s egyúttal meghatározta az általános diszkrimináció-tilalommal való kapcsolatát: „[a]z, hogy a törvényhozó a bérrel kívül milyen juttatásokat szabályoz, általában alapjognak nem minősülő egyéb jogra vonatkozik, ekként általánosságban a törvényhozó szabadságába tartozó kérdés. A szabályozás tartalmi korlátját jelenti viszont a diszkrimináció-tilalom és az emberi méltósághoz való általános személyiségi jog, az egyenlő méltóságú személyként való kezelés alkotmányos követelménye.

A hatályos rendelkezések a most vizsgált juttatást »külön juttatásnak« nevezik.

Ezek a szabályok olyan igényt alapoznak meg, amelynek törvényi szabályozása nem következik kényszerítően az Alkotmányból. Más megfogalmazásban ez azt jelenti, hogy teljes hiánya nem jelentené az Alkotmány 70/B. §-a (2)–(3) bekezdésének sérelmét, de nem sérti ezt a szabályt az sem, ha a törvényhozó bevezet, illetve fenntart ilyen juttatást.” [32/2005. (IX. 15.) AB határozat, ABH 2005, 329, 338.]

Hivatkozott határozatával az Alkotmánybíróság megsemmisítette a vizsgált rendelkezéseket, de ezt – a fenti megállapításokból is következően – nem az Alkotmány 70/B. §-ra alapozta, hanem a 70/A. § szerinti hátrányos megkülönböztetés tilalmába való ütközést állapította meg.

Más jogszabályi rendelkezések vizsgálata során sem állapította meg az Alkotmánybíróság az Alkotmány 70/B. § (2)–(3) bekezdéseinek sérelmét. Így pl. kimondta, hogy „[...] a Ktv. 49/E. §-a, amely nem teszi lehetővé a munkavégzési kötelezettséget magában foglaló szövetkezeti tag-

sági viszonyban töltött időnek jubileumi jutalomra jogosító időként való elismerését – mivel a megkülönböztetésnek objektív ismérveken alapuló ésszerű indoka van és így az önkényesnek nem tekinthető – nem sérti az Alkotmány 70/A. §-ában szabályozott jogegyenlőség elvét, így az Alkotmány 70/B. § (2) bekezdésének sérelme sem áll fenn.” (632/B/2002. AB határozat, ABH 2004, 1620, 1626.)

„Az Alkotmány 70/B. § (2) bekezdése rögzíti, hogy »egyenlő munkáért mindenkinek bármilyen megkülönböztetés nélkül, egyenlő bérhez van joga.« Ezt az elvi követelményt a 70/B. § (3) bekezdése kiegészíti azzal, hogy minden »dolgozónak joga van olyan jövedelemhez, amely megfelel végzett munkája mennyiségének és minőségének«. [...] A végzett munka mennyisége és minősége szerint, normatíva alapján az adott kategórián belül egyenlően megállapított, díjhoz, illetőleg bérhez viszonyítottan törvényhozói mérlegeléssel biztosított végkielégítés pedig olyan munkajogi rendelkezés, amely szintén nincs ellentétben az Alkotmány 70/B. §-ának rendelkezéseivel.” (397/B/1994. AB határozat, ABH 1994, 712, 715.)

Az Alkotmánybíróság a jelen eljárásban úgyszintén nem állapított meg a vizsgált rendelkezések és az Alkotmány 70/B. § (2)–(3) bekezdései közötti közvetlen vagy távolabbi összefüggést, ezért az Mtv.-nek a végkielégítésre és a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére járó átlagkeresetre (távolléti díjra) vonatkozó szabályozása nem sérti az Alkotmány hivatkozott jogelvéit.

4. Az 1–3. pontokban kifejtett érvek összegzéseként az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy az Mtv. 1. § (3)–(5) bekezdései, a 2. § (2) és (3) bekezdése, a 3. § (4) és (5) bekezdése, a 4. § (3) és (4) bekezdése, az 5. §-a, továbbá a 7. § (5) bekezdésében foglalt hatályon kívül helyező rendelkezések közül a Ktv. 20/A. § (5) bekezdés *b*) pontját érintő szövegrésze nem ütközik az Alkotmány 2. § (1) bekezdésébe, 70/A. § (1) bekezdésébe, illetőleg a 70/B. § (2)–(3) bekezdéseibe sem, ezért az indítványt elutasította.

C)

Az egyik indítványozó az Mtv. 7. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hatályba léptető rendelkezéseket is támadta két okból: egyrészt azért, mert szerinte nem elégséges a felkészülési idő, másrészt pedig amiatt, hogy a támadott rendelkezéseknek visszamenőleges hatályuk van. Álláspontja szerint ezáltal sérül az Alkotmány 2. § (1) bekezdéséből következő jogbiztonság követelménye.

1. Az Alkotmánybíróság az egyes támadott rendelkezések tartalmi vizsgálatát az indokolás *A*) és *B*) részében foglaltaknak megfelelően elvégezte. Ennek keretében megállapította, hogy az Mtv. szerinti módosítások szerzett jogokat nem sértenek, és a visszamenőleges hatályú jogalkotás tilalmába sem ütköznek. Ezt a megállapítását az Mtv. 7. § (1) és (2) bekezdéseire vonatkozóan is fenntartja.

2. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában számos határozatot hozott, amelyekben a jogszabály hatálybalépése kapcsán az új rendelkezések alkalmazására való felkészülési időt alkotmányos követelményként határozta meg. [7/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 45, 47.; 25/1992. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 131, 132.; 28/1992. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 155, 156–159.; 57/1994. (XI. 17.) AB határozat, ABH 1994, 322, 324.; 43/1995. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1995, 188, 196.]

A 28/1992. (IV. 30.) AB határozatában az Alkotmánybíróság rámutatott arra, hogy a jogbiztonság követelménye a jogszabály hatálybalépése időpontjának megállapítására vonatkozóan azt a kötelezettséget hárítja a jogalkotóra, hogy kellő időt biztosítson

- a jogszabály szövegének megismerésére;
- a jogalkalmazó szervek számára a jogszabály alkalmazására való felkészüléshez;
- a jogszabállyal érintett szervek és személyek számára annak eldöntéséhez, hogy miként alkalmazkodjanak a jogszabály rendelkezéseire. (ABH 1992, 155, 157.)

A 7/1992. (I. 30.) AB határozatban az Alkotmánybíróság kifejtette azt is, hogy a jogszabály alkalmazására való felkészüléshez szükséges „kellő idő” megállapítása és biztosítása a jogalkotó felelősséggel terhelt mérlegelésének és döntésének függvénye. Az alkotmányellenesség csak a jogszabály alkalmazására való felkészülést szolgáló időtartam kirívó, a jogbiztonságot súlyosan veszélyeztető vagy sértő elmaradása, illetőleg hiánya miatt állapítható meg. (ABH 1992, 45, 47.)

Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben nem állapította meg a felkészülési idő kirívó hiányát, illetőleg a hatálybalépésig maradó időtartam túlzott rövidegét. Az Mtv. kihirdetése 2006. augusztus 2-án megtörtént. A vizsgált rendelkezések hatálybalépésének időpontja 2007. január 1. napja, így a két időpont között csaknem öt hónap a különbség.

Tágabb értelemben a jogalanyokat érintő – az új helyzethez való alkalmazkodás szempontjából figyelembe vett – „kellő idő” meglétét a közsféra foglalkoztatási törvényeinek az Mtv.-vel nem módosított szabályozási tartalma külön garantálja. A jogalkotó ugyanis nem csökkentette a felmentési idő tartamát (az változatlanul hat hónap), az újraalkalmazás esetét kivéve nem vonta el a végkielégítést, a munkavégzési kötelezettség alóli mentesítés idejére pedig – havi részletekben – változatlanul biztosítja az átlagkereset (távolléti díj) kifizetését. Mindez azt jelenti, hogy a 2007. január 1-jét követően felmentett foglalkoztatott számára még további időszak (kb. hat hónaptól tizenöt hónapig terjedő) nyílik meg a más munkaterületen való elhelyezkedéshez.

3. Az 1. és 2. pontban kifejtett indokolásra tekintettel az Alkotmánybíróság nem állapította meg az Mtv. 7. § (1) és (2) bekezdéseinek az Alkotmány 2. § (1) bekezdésébe ütközését, ezért az indítványt elutasította.

A határozat Magyar Közlönyben való közzétételéről szóló rendelkezés az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 41. §-án alapul.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Balogh Elemér s. k., *Dr. Bragyova András s. k.,*
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k., *Dr. Harmathy Attila s. k.,*
előadó alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k., *Dr. Kiss László s. k.,*
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k., *Dr. Kukorelli István s. k.,*
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 728/B/2006.

Az Alkotmánybíróság 69/2006. (XII. 6.) AB h a t á r o z a t a

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az Alkotmánybíróság jogszabályok alkotmányellenességének utólagos vizsgálata iránt benyújtott indítványok alapján meghozta a következő

határozatot:

1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvénynek – a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény módosításáról szóló 2006. évi LXXI. törvény 20. § (2) bekezdésével megállapított – 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. pontjába foglalt „A tanítási időkeret teljesítésébe a II/18. pont alapján egyéni foglalkozás, szabadidős foglalkozás, tanórán kívüli foglalkozás megtartására elrendelt többlettanításból be kell számítani az egy tanítási héten a két órát meghaladó többlettanítási órát.” szövegrész alkotmányellenes, ezért azt megsemmisíti.

A közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. pontja az alábbi szöveggel marad hatályban:

„6. A pedagógus kötelező óráját az óvodában a gyermekekkel való közvetlen, a teljes óvodai életet magában foglaló foglalkozásra (óvodai foglalkozások), az iskolában és a kollégiumban a tanulókkal való közvetlen foglalkozásra (kötelező és nem kötelező tanórai foglalkozás, egyéni foglalkozás), kollégiumi foglalkozásra, napközis és tanulószobai foglalkozásra kell fordítani. A gyakorlati oktatás-

vezető és a gyakorlati oktatásvezető-helyettes a kötelező órája keretében ellátja a tanulók gyakorlati és elméleti képzését. A tanulókkal való közvetlen foglalkozás körébe tartozik az osztály közösségi programjainak és a tanulókkal való egyéni törődés feladatainak [52. § (7) bekezdés] megtartása, azoknak a szakköröknek, érdeklődési köröknek, önképző köröknek, tanulmányi, szakmai és kulturális versenyeknek, házi bajnokságoknak, iskolák közötti versenyeknek, továbbá más tanórán kívüli foglalkozásoknak [53. § (2) bekezdés *b)–d)* pontja] megtartása, amelyeket az iskolai nem kötelező tanórai foglalkozás időkeretének terhére szerveznek, kollégiumban a szabadidő eltöltését szolgáló és az egyéni törődést biztosító foglalkozások [53. § (7) bekezdés] megtartása. A pedagógus-munkakörben foglalkoztatottak munkáját – a munkaidőkeretre vonatkozó rendelkezések [Mt. 118/A. §] alapulvételével – oly módon kell megszervezni, hogy a pedagógus a heti kötelező óraszámát egy tanítási évre jutó időkeretét teljesíteni tudja. Ehhez a munkáltató a pedagógus-munkakörben foglalkoztatottak munkáját kéthavi tanítási időkeret kialakításával szervezi meg. A tanítási időkeretet a következők szerint kell megállapítani: a két hónapra jutó tanítási napok számát meg kell szorozni a pedagógus-munkakörre megállapított heti kötelező óraszám egyötödével. A tanítási időkeretet a munkakörre megállapított heti kötelező óraszám egy ötödével csökkenteni kell minden olyan kieső tanítási nap után, amely az Mt. 151. §-ának (2) bekezdésében megjelölt távollét napjaira vagy a keresőképzetlenség időtartamára esik. A tanítási időkeret teljesítésénél a ténylegesen megtartott, továbbá a pedagógus heti kötelező órájának teljesítésébe beszámítható órák vehetők figyelembe. A rendes munkaidőn belül végzett tanításért óradíj a tanítási időkereten felül teljesített többlettanításért állapítható meg.”

2. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a közalkalmazottakról szóló 1992. évi XXXIII. törvény végrehajtásáról a közoktatási intézményekben tárgyú 138/1992. (X. 8.) Korm. rendeletnek – a módosításáról szóló 186/2006. (VIII. 31.) Korm. rendelet 5. §-ával megállapított – 11/B. § (1) bekezdése alkotmányellenes, ezért azt a kihirdetés napjára visszaható hatállyal megsemmisíti.

3. Az Alkotmánybíróság a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény – a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény módosításáról szóló 2006. évi LXXI. törvénnyel megállapított – 133. § (8) bekezdése, az 1. számú melléklet Harmadik rész II/18. és II/21. pontja, valamint a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény módosításáról szóló 2006. évi LXXI. törvény 22. § (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt benyújtott indítványokat elutasítja.

4. Az Alkotmánybíróság a közalkalmazottakról szóló 1992. évi XXXIII. törvény végrehajtásáról a közoktatási intézményekben tárgyú 138/1992. (X. 8.) Korm. rendelet módosításáról szóló 186/2006. (VIII. 31.) Korm. rendelet 8. §-ának (1) bekezdése alkotmányellenességének meg-

állapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasítja.

Az Alkotmánybíróság ezt a határozatát a Magyar Közlönyben közzéteszi.

INDOKOLÁS

I.

1. Az Alkotmánybírósághoz két indítványozótól három indítvány érkezett a pedagógusok munkaidő beosztásával összefüggő, 2006. szeptember 1-jén hatályba lépett módosító jogszabályi rendelkezések alkotmányossági vizsgálatára. Az Alkotmánybíróság tárgyi összefüggésükre tekintettel az Alkotmánybíróság ideiglenes ügyrendjéről és annak közzétételéről szóló, módosított és egységes szerkezetbe foglalt 3/2001. (XII. 3.) Tü határozat (ABH 2003, 2065.) 28. § (1) bekezdése alapján az indítványokat egyeztetette és egy eljárásban bírálta el.

2. Mindkét indítványozó vitatja a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvénynek (a továbbiakban: Közokt.tv.) – a közoktatásról szóló 1993. évi LXXIX. törvény módosításáról szóló 2006. évi LXXI. törvény (a továbbiakban: Módtv.) 18. §-ával, valamint 20. § (4) bekezdésével megállapított – 133. § (8) bekezdésében, valamint az 1. számú melléklet Harmadik rész II/18. pontjában megállapított rendelkezések alkotmányosságát.

Indítványozók álláspontja szerint ez a szabályozás sérti az egyenlő munkáért egyenlő bért, valamint a végzett munka mennyiségének és minőségének megfelelő bérezés alkotmányos elvét, ezért ellentétes az Alkotmány 70/B. § (2) és (3) bekezdésével.

3. Egyik indítványozó kéri a Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik részének – a Módtv. 20. § (2) bekezdésével megállapított – II/6. pontja, valamint – a Módtv. 20. § (5) bekezdésében megállapított II/21. pontja, valamint a Módtv. 22. § (1) bekezdése alkotmányossági vizsgálatát is.

Az indítványozó álláspontja szerint a Módtv. 20. § (2)–(5) bekezdése nyilvántartási és adminisztrációs többletterhet ró mind a fenntartóra, mind a munkáltatóra, mind a pedagógusokra, amelynek végrehajtására, illetőleg a végrehajtásra való felkészülésre a Módtv.-t hatályba léptető 22. § (1) bekezdése nem biztosított kellő időt, és ez sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében szabályozott jogállamiság követelményét.

A Közokt.tv. 1. számú mellékletének Harmadik rész II/6. pontjába foglalt – a Módtv. 20. § (2) bekezdésével megállapított – rendelkezés azért is sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, mert érthetetlen, ellentmondásos és nem illeszkedik a Közokt.tv. fogalomrendszerébe.

4. Ez az indítványozó benyújtott egy másik indítványt is, amelyben a közalkalmazottakról szóló 1992. évi

XXXIII. törvény végrehajtásáról a közoktatási intézményekben tárgyú 138/1992. (X. 8.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm.r.) módosításáról szóló 186/2006. (VIII. 31.) Korm. rendeletnek (a továbbiakban: Korm.rm.) a hatálybalépéséről rendelkező 8. § (1) bekezdése alkotmányossági vizsgálatát kérte. A Korm.rm.-t 2006. augusztus 31-én hirdették ki, a vitatott rendelkezés szerint 2006. szeptember 1-jén lépett hatályba. Az indítványozó álláspontja szerint a hatálybalépés időpontjának ez a meghatározása – mivel nem biztosított időt a felkészülésre – sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében szabályozott jogállamiság elvéből folyó jogbiztonság követelményét.

II.

Az Alkotmánybíróság az indítványok elbírálása során az alábbi jogszabályi rendelkezések alapján hozta meg a döntését.

1. Az Alkotmánynak az indítványozók által felhívott szabályai:

„2. § (1) A Magyar Köztársaság független, demokratikus jogállam.”

„70/B. § (...)

(2) Az egyenlő munkáért mindenkinek, bármilyen megkülönböztetés nélkül, egyenlő bérhez van joga.

(3) Minden dolgozónak joga van olyan jövedelemhez, amely megfelel végzett munkája mennyiségének és minőségének.”

2. A Közokt.tv.-nek az indítványozók által vitatott rendelkezései:

A Közokt.tv.-nek a Módtv. 18. §-a által megállapított 133. § (8) bekezdése:

„(8) A 2006/2007-es tanévben a munkáltató elrendelheti, hogy a pedagógus – a rendes munkaidőn belül, munkaköri feladatként, külön díjazás nélkül a munkakörére, besorolására megállapított kötelező órájánál többet tanítson, ha erre egyéni foglalkozás, szabadidős foglalkozás, tanórán kívüli foglalkozás megtartása érdekében szükség van. Az így elrendelt órák száma egy héten a két órát nem haladhatja meg. Egyéni foglalkozás, szabadidős foglalkozás, tanórán kívüli foglalkozás megtartása óradíj fizetése mellett akkor rendelhető el a pedagógus számára, ha előtte az érintett hétre a díjazás nélküli két óra megtartását elrendelték.”

A Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. pontjának a Módtv. 20. § (2) bekezdése által megállapított szövege:

„6. A pedagógus kötelező óráját az óvodában a gyermekekkel való közvetlen, a teljes óvodai életet magában foglaló foglalkozásra (óvodai foglalkozások), az iskolában és a kollégiumban a tanulókkal való közvetlen foglalkozásra (kötelező és nem kötelező tanórai foglalkozás, egyéni foglalkozás), kollégiumi foglalkozásra, napközis és tanulószobai foglalkozásra kell fordítani. A gyakorlati oktatásvezető és a gyakorlati oktatásvezető-helyettes a kötelező órája keretében ellátja a tanulók gyakorlati és elméleti

képzését. A tanulókkal való közvetlen foglalkozás körébe tartozik az osztály közösségi programjainak és a tanulókkal való egyéni törődés feladatainak [52. § (7) bekezdés] megtartása, azoknak a szakköröknek, érdeklődési köröknek, önképző köröknek, tanulmányi, szakmai és kulturális versenyeknek, házi bajnokságoknak, iskolák közötti versenyeknek, továbbá más tanórán kívüli foglalkozásoknak [53. § (2) bekezdés *b)–d)* pontja] megtartása, amelyeket az iskolai nem kötelező tanórai foglalkozás időkeretének terhére szerveznek, kollégiumban a szabadidő eltöltését szolgáló és az egyéni törődést biztosító foglalkozások [53. § (7) bekezdés] megtartása. A pedagógus-munkakörben foglalkoztatottak munkáját – a munkaidőkeretre vonatkozó rendelkezések [Mt. 118/A. §] alapulvételével – oly módon kell megszervezni, hogy a pedagógus a heti kötelező óraszama egy tanítási évre jutó időkeretét teljesíteni tudja. Ehhez a munkáltató a pedagógus-munkakörben foglalkoztatottak munkáját kéthavi tanítási időkeret kialakításával szervezi meg. A tanítási időkeretet a következők szerint kell megállapítani: a két hónapra jutó tanítási napok számát meg kell szorozni a pedagógus-munkakörre megállapított heti kötelező óraszám egyötödével. A tanítási időkeretet a munkakörre megállapított heti kötelező óraszám egyötödével csökkenteni kell minden olyan kieső tanítási nap után, amely az Mt. 151. §-ának (2) bekezdésében megjelölt távollét napjaira vagy a keresőképzetlenség időtartamára esik. A tanítási időkeret teljesítésénél a ténylegesen megtartott, továbbá a pedagógus heti kötelező órájának teljesítésébe beszámítható órák vehetők figyelembe. A tanítási időkeret teljesítésébe a II/18. pont alapján egyéni foglalkozás, szabadidős foglalkozás, tanórán kívüli foglalkozás megtartására elrendelt többletanításból be kell számítani az egy tanítási héten a két órát meghaladó többletanítási órát. A rendes munkaidőn belül végzett tanításért óradíj a tanítási időkereten felül teljesített többletanításért állapítható meg.”

A Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész hatályos II/9. pontja a következő rendelkezést tartalmazza:

„9. A pedagógus az óráközi szünetben a tanulók felügyeletével, a következő tanóra előkészítésével összefüggő feladatokat látja el. A teljes rendes munkaidő tanítási órákkal le nem kötött részében munkaköri feladatként – a munkaköri leírásában foglaltak szerint vagy a munkáltató utasítása alapján – ellátja a nevelő és oktató munkával összefüggő egyéb feladatokat, így különösen: felkészül a foglalkozásokra, tanítási órákra, előkészíti azokat, értékeli a gyermekek, tanulók teljesítményét, elvégzi a pedagógiai tevékenységéhez kapcsolódó ügyviteli tevékenységet, részt vesz a nevelőtestület munkájában, a hátrányos helyzetű tanulók és a tehetséges tanulók felkészülésének segítésében, az iskola kulturális és sportéletének, a szabadidő hasznos eltöltésének megszervezésében, az iskola pedagógiai programjában rögzített, a tanítási órák keretében meg nem valósítható osztály- vagy csoportfoglalkozások [53. § (2) bekezdés *e)* pontja] megtartásában, a gyermekek, tanulók felügyeletének ellátásában, a diákmozgalom segítésével, a tanuló- és gyermekbalesetek megelőzésével, a gyermek- és ifjúságvédelemmel összefüggő feladatok végrehajtásában, az intézményi dokumentumok készítésében. A gyakorlati okta-

tásvezető és a gyakorlati oktatásvezető-helyettes ellátja a gyakorlati képzést szervezők ellenőrzését. A pedagógus e bekezdés alapján végzett munkája kiemelt munkavégzésért járó kereset kiegészítéssel is elismerhető.”

A Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/18. pontjának a Módtv. 20. § (4) bekezdése által megállapított szövege:

„18. A munkáltató elrendeli, hogy a pedagógus – a rendes munkaidőn belül, a munkakörére, beosztására megállapított kötelező órájánál, munkaköri feladatként, külön díjazás nélkül – többet tanítson, ha erre egyéni foglalkozás, szabadidős foglalkozás, tanórán kívüli foglalkozás megtartása érdekében szükség van. Az így elrendelt órák száma egy héten a két órát nem haladhatja meg. A munkáltató, ha szükséges, óradíj fizetése mellett is elrendelhet további tanítást. Egyéni foglalkozás, szabadidős foglalkozás, tanórán kívüli foglalkozás megtartása óradíj fizetése mellett akkor rendelhető el, ha előtte a díjazás nélküli foglalkozást elrendelték. Az óradíj összege nem lehet kevesebb a Munka Törvénykönyve rendkívüli munkaidőben végzett munkáért járó díjazás megállapítására vonatkozó rendelkezései alapján számítható óradíj összegénél. A Kormány rendeletben állapítja meg a további tanítás elrendelésének feltételeit, valamint az óradíj megállapításának szabályait. Az elrendelés adott tanévre szólhat.”

A Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/21. pontjának a Módtv. 20. § (5) bekezdése által megállapított szövege:

„21. A nevelési-oktatási intézmény vezetője – a fenntartó által meghatározott időpontig – elkészíti a pedagógus-munkakörben foglalkoztatottak kötelezőóra-beosztását és megküldi a fenntartónak. A fenntartó és az intézményvezetők közösen áttekintik az órabeosztást, és a kirendelés keretében történő foglalkoztatás [Mt. 106. §] szabályainak alkalmazásával biztosítják az ellátatlanul maradt feladatok végrehajtását. A kirendelés ideje egy tanítási évben nem haladhatja meg a százkilencven tanítási órát.”

3. A Módtv. hatályba léptető rendelkezése:

„22. § (1) E törvény – a (2) bekezdésben meghatározott kivétellel – 2006. szeptember 1-jén lép hatályba.

(2) Az e törvény 11. §-a 2007. január 5-én lép hatályba, az e törvény 20. §-ával megállapított Kt. 1. számú melléklet Harmadik rész „A VEZETŐK ÉS A BEOSZTOTT PEDAGÓGUSOK KÖTELEZŐ ÓRASZÁMA” főcím „B) PEDAGÓGUS ÉS SZAKVIZSGÁZOTT PEDAGÓGUS-MUNKAKÖRÖK” alcíme és az alcímet követő felsorolás, továbbá az 1. számú melléklet Harmadik rész II/18. pontja 2007. szeptember 1-jén lép hatályba.”

4. A Korm.rm. vizsgált rendelkezései:

„2. § Az R. 7. §-ának (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

(1) A kollektív szerződés, ennek hiányában a munkáltató határozza meg, hogy a munkaidő óvodai foglalkozásokkal, tanítási órákkal, kollégiumi foglalkozásokkal (a továbbiakban együtt: tanítás) le nem kötött részében

melyek azok a feladatok, amelyeket a pedagógusnak a nevelési-oktatási intézményben, és melyek azok a feladatok, amelyeket a nevelési-oktatási intézményen kívül lehet teljesítenie. A nevelési-oktatási intézményekben vezetett munkaidő-nyilvántartásnak tartalmaznia kell a tanítással le nem kötött munkaidő keretében ellátott feladatokat, külön megjelölve a nevelési-oktatási intézményben és a nevelési-oktatási intézményen kívül ellátott feladatokat. A szervezeti és működési szabályzat határozza meg a munkaidő-nyilvántartás vezetésének eljárási szabályait.”

„5. § Az R. a 11/A. §-t követően a következő hivatkozással, valamint új 11/B. §-sal egészül ki, s egyidejűleg a jelenlegi 11/B–11/C. §-ok jelölése 11/C–11/D. §-ra változik:

[A Kt. 133. § (8) bekezdéséhez és 1. számú melléklet Harmadik rész II/9. pontjához]

11/B. § (1) A munkáltató a nevelési-oktatási intézmény munkatervének részeként feladatellátási tervet készít, melyben feltünteti a Kt. 1. számú melléklet Harmadik rész II/18. pontja alapján elrendelésre kerülő tanításban közreműködő pedagógusok névsorát, továbbá a Kt. 1. számú melléklet Harmadik rész II/9. pontja alapján a nevelő- és oktatómunkával összefüggő egyéb feladatok végrehajtásában részt vevő pedagógusok névsorát, valamint a várható feladatokat és a közreműködők névsorát. A személyre szóló feladatmegosztást legalább hét nappal korábban a helyben szokásos módon közzé kell tenni. A feladatellátási tervet a szorgalmi idő első félévére és második félévére külön-külön kell elkészíteni, és a Kt. 57. § (2) bekezdése alapján a nevelőtestület részére véleményezés céljára benyújtani.”

„8. § (1) E rendelet 2006. szeptember 1-jén lép hatályba.”

III.

Az indítványok részben megalapozottak.

1. Az indítványok alapján az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy megállapítható-e az Alkotmány 70/B. § (2)–(3) bekezdésének sérelme amiatt, mert a Közokt.tv. 133. § (8) bekezdése a 2006/2007. tanévre, az 1. számú melléklet Harmadik rész II/18. pontja pedig 2007. szeptember 1-jétől lehetőséget ad arra, hogy a munkáltató elrendelje, hogy a pedagógus – a rendes munkaidőn belül, munkaköri feladatként, külön díjazás nélkül – a munkakörére, beosztására előírt kötelező órájánál többet tanítson, ha erre egyéni, szabadidős, illetőleg tanórán kívüli foglalkozás megtartása érdekében szükség van.

Az Alkotmánybíróság több határozatában – először a 137/B/1991. AB határozatban (ABH 1992, 456.) – értelmezte az Alkotmány 70/B. §-ának az indítványozó által felhívott rendelkezéseit. Az Alkotmánybíróság e határozatában rámutatott arra, hogy az Alkotmány 70/B. §-ának értelme nem az, hogy „bármely munkáltatónál alkalmazott minden munkavállalónak azonos munkáért azonos bért kell kapnia”. „Az Alkotmány 70/B. §-a helyes értelme szerint az általános diszkrimináció-tilalmat megfogalmazó 70/A. §-nak a munka világára vonatkoztatott konkretizá-

lása.” (ABH 1992, 456, 459.) Az Alkotmány 70/B. § (3) bekezdése az elvégzett munka mennyiségének és minőségének megfelelő bérezés követelményét fogalmazza meg.

A pedagógus munkakörben foglalkoztatottak munkavégzésére, munkaidejére a közalkalmazottak jogállásáról 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.), a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: Mt.), valamint a Közokt.tv. rendelkezései az irányadók. E szabályok alapján a pedagógusok rendes munkaidejére is az Mt. 117/B. § (1) bekezdésében a teljes munkaidő mértékére megállapított napi nyolc, heti negyven óra az irányadó. A pedagógusok munkavégzésére vonatkozó szabályozásnak több, a más munkavállalókra, illetőleg közalkalmazottakra vonatkozó szabályozástól eltérő sajátossága van. Az egyik ilyen sajátossága az, hogy a Közokt.tv. 16. § (4) bekezdése alapján a pedagógus heti rendes munkaideje két részből áll, a kötelező órákból és a nevelő-, illetve nevelő- és oktatómunkával, illetőleg a gyermekekkel, tanulókkal való foglalkozással összefüggő más feladatok ellátásához szükséges időből. A heti teljes munkaidő kitöltésének részletszabályait a Közokt.tv. 1. számú mellékletének Harmadik része határozza meg. Az 1. számú melléklet Harmadik rész I. határozza meg azokat a kötelező óraszámokat, amelyeket a pedagógus a Közokt.tv. 16. § (4) bekezdése alapján tanításra, a gyermekekkel, tanulókkal való közvetlen foglalkozásra, tanórai foglalkozás keretében való nevelésre, oktatásra köteles fordítani. Azt, hogy mely tevékenységek tartoznak a gyermekekkel, tanulókkal való közvetlen foglalkozás körébe, a Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik részének II/6. pontja szabályozza. Azt pedig, hogy a teljes munkaidő tanórákkal le nem kötött részében melyek a pedagógus munkaköri feladatai, a II/9. pontja határozza meg.

A Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik részének II/6–21. pontjai tartalmazzák azokat a szabályokat, amelyek alapján az egyes munkáltatók meghatározzák az egyes munkakörökhöz tartozó feladatokat, illetőleg az egyes pedagógusok munkavégzésének a rendjét és az elvárt feladatokat.

A pedagógusok foglalkoztatásának ugyancsak sajátos vonása az is, hogy a kinevezésükben meghatározott illetményüket meghaladó díjazásra tarthatnak igényt olyan munka fejében is, amelynek elvégzésére a heti rendes munkaidőben kerül sor. A Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/18. pontja alapján óradíjra tarthat igényt akkor, ha a munkáltató elrendeli, hogy a kötelező óraszámot meghaladó tanítási órában tanítson.

A Módtv. a pedagógus rendes munkaidőben elvégzendő feladatai között feladatcsoportosítást hajtott végre. A Módtv. 20. § (2)–(3) bekezdése módosította a Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. és II/9. pontját, amelynek eredményeként a pedagógus kötelező óraszámában végezhető feladatai közül kimaradt „az iskola pedagógiai programjában rögzített, a tanítási órák keretében meg nem valósítható osztály- vagy csoportfoglalkozások [53. § (2) bekezdés e) pontja] megtartása”. Ezek a feladatok átke-
rültek a munkaidő tanítási órákkal le nem kötött részébe tartozó feladatokat meghatározó II/9. pontba.

A Közokt.tv.-nek a Módtv. által megállapított 133. § (8) bekezdése a 2006/2007-es tanévre, az 1. számú melléklet Harmadik részének a Módtv. által megállapított II/18. pontja 2007. szeptember 1-jétől arra ad lehetőséget a munkáltatónak, hogy ha az egyéni, szabadidős vagy tanórán kívüli foglalkozás érdekében arra szükség van, külön díjazás nélkül maximum heti két óra többletanítást rendeljen el. Ezek a szabályok a pedagógust a munkaidő tanítási órákkal le nem kötött részében terhelő – a Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/9. pontjában meghatározott – munkaköri feladatok körében teszik lehetővé többletanítás elrendelését.

A Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/9. pontjában meghatározott feladatait a pedagógus rendes munkaidőn belül – alapszabályként – külön díjazás nélkül köteles ellátni, az e körben végzett munka a kiemelt munkavégzésért járó kereset kiegészítéssel ismerhető el. E szabály alapján az egyes pedagógusokat a tanórán kívül terhelő munkaköri feladatok meghatározása a munkáltató hatáskörébe tartozik. A munkáltató e feladatok ellátását a pedagógus munkaköri leírásában, illetőleg munkáltatói utasításban rendelheti el.

Az indítványozók által vitatott szabályok a munkáltató a Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/9. pontjában meghatározott jogkörét korlátozzák azzal, hogy az egyéni, szabadidős, valamint a tanórán kívüli foglalkozás körében határozzák meg a munkáltató által díjazás nélkül elrendelhető többletanítás időtartamát.

A Közokt.tv. az 1. számú melléklet Harmadik rész II/9. pontja nem minden pedagógus által kötelezően ellátandó feladatokat határoz meg. Az ott szabályozott feladatok jelentős része olyan, az intézmény rendeltetésszerű működéséhez szükséges feladat, amelyek megosztása az intézményben alkalmazott pedagógusok között az intézmény sajátosságait (az intézmény rendeltetését, tárgyi és személyi feltételeit, a gyermekek, tanulók létszámát, összetételét, az intézmény pedagógiai programját stb.) figyelembe véve az intézmény vezetőjének, a munkáltatónak a feladata. Ezeknek a feladatoknak az intézményben dolgozó pedagógusok közötti megosztása során a munkáltató felelősségi körébe tartozik annak biztosítása, hogy adott intézményen belül a jogegyenlőség és a végzett munka mennyiségének és minőségének megfelelő bérezéshez való jog követelménye ne sérüljön. A Korm.r. 11/B. § (2) bekezdése előírja a munkáltató számára, hogy a feladatok elosztása során az egyenlő bánásmód követelményét köteles megtartani. Ennek érdekében a tanítás elrendelésénél, illetőleg az egyéb feladatok szétosztásánál biztosítani kell az arányos és egyenletes feladatelosztást a nevelőtestület tagjai között.

A Közokt.tv. vitatott szabályai, amelyek a munkáltató által az egyéni, szabadidős és tanórán kívüli foglalkozás céljából elrendelhető tanítás kereteit határozzák meg, önmagukban nem tartalmaznak olyan rendelkezést, amelyek az Alkotmány 70/B. § (2)–(3) bekezdésében szabályozott alapvető jogokat sértenék.

Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Közokt.tv. 133. § (8) bekezdésében, valamint az 1. számú melléklet Harmadik részének – a

Módtv. által megállapított, 2007. szeptember 1-jétől hatályos – II/18. pontjában foglalt rendelkezés alkotmányellenessége az Alkotmány 70/B. § (2)–(3) pontja alapján nem állapítható meg.

2. Az egyik indítvány alapján az Alkotmánybíróságnak vizsgálnia kellett azt is, hogy a Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. pontja megfelel-e a normavilágossággal kapcsolatos alkotmányi követelményeknek.

Az Alkotmánybíróság számos határozatában megfogalmazta a normatartalommal, a normavilágossággal kapcsolatosan a jogbiztonság követelményéből fakadó alkotmányossági elvárásokat. 26/1992. (IV. 30.) AB határozatában az Alkotmánybíróság elvi érveléssel mutatott rá arra, hogy „a világos, érthető és megfelelően értelmezhető normatartalom a normaszöveggel szemben alkotmányos követelmény. A jogbiztonság – amely az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében deklarált jogállamiság fontos eleme – megköveteli, hogy a jogszabály szövege értelmes és világos, a jogalkalmazás során felismerhető normatartalmat hordozzon.” (ABH 1992, 135, 142.) Több határozatában az Alkotmánybíróság kimondta azt is, hogy a normavilágosság sérelme miatt az alkotmányellenesség akkor állapítható meg, ha a szabály a jogalkalmazó számára értelmezhetetlen, vagy eltérő értelmezésre ad módot és ennek következtében a norma hatását tekintve kiszámíthatatlan, előre nem látható helyzetet teremt a címzettek számára, illetőleg a normaszöveg túl általános megfogalmazása miatt teret enged a szubjektív, önkényes jogalkalmazásnak. [pl. 1160/B/1992. AB határozat, ABH 1993, 607, 608.; 10/2003. (IV. 3.) AB határozat, ABH 2003, 130, 135–136.; 1063/B/1996. AB határozat, ABH 2005, 722, 725–726.; 381/B/1998. AB határozat, ABH 2005, 766, 769.]

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy e tekintetben az indítvány megalapozott. A Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. pontjának utolsó előtti mondata a következő rendelkezést tartalmazza: „A tanítási időkeret teljesítésébe a II/18. pont alapján egyéni foglalkozás, szabadidős foglalkozás, tanórán kívüli foglalkozás megtartására elrendelt többlettanításból be kell számítani az egy tanítási héten a két órát meghaladó többlettanítási órát.”

E rendelkezés alkalmazhatósága a 2006/2007-es tanévben a Módtv. 22. §-ában foglalt hatályba léptető rendelkezésekre is figyelemmel nem ítélt meg egyértelműen.

A Módtv. a 22. § (2) bekezdésében foglalt hatályba léptető rendelkezés alapján a Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/18. pontja 2007. szeptember 1-jén lép hatályba. Így a II/18. pont alapján többlettanítási órát csak 2007. szeptember 1-jét követően lehet elrendelni. Ugyanakkor a Közokt. tv.-nek a Módtv. 18. §-ával megállapított 133. § (8) bekezdése már a 2006/2007-es tanítási évben is módot ad arra, hogy a munkáltató – a rendes munkaidőn belül, munkaköri feladatként, díjazás nélkül – egyéni foglalkozás, szabadidős foglalkozás, illetőleg tanórán kívüli foglalkozás céljából maximum két óra többlettanítást rendeljen el.

A Közokt.tv.-nek ez a 133. § (8) bekezdése, illetőleg az 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. pontja a Módtv. 22. § (1) bekezdése alapján 2006. szeptember 1-jén hatályba lépett.

A hatályba léptető rendelkezéseket is figyelembe véve a Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. pontjának vizsgált rendelkezése alapján a tanítási időkeret teljesítésének számítására vonatkozó jogalkotói szándék nem értelmezhető. Nem állapítható meg, hogy a tanítási időkeret teljesítésének számításánál az egyéni foglalkozás, szabadidős foglalkozás, illetőleg tanórán kívüli foglalkozás céljából elrendelt többlettanítás figyelembevételét a jogalkotó csak 2007. szeptember 1-jét követően, vagy már a 2006/2007-es tanévben is elő kívánta írni.

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a szabályozásnak ez a módja, amely a jogalkalmazó számára eltérő alkalmazásra ad lehetőséget és az érintettek számára kiszámíthatatlanná teszi a jogalkalmazást, alkotmányellenes, sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében szabályozott jogállamiság elvéből folyó jogbiztonság követelményét. Ezért a Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. pontjának utolsó előtti mondatában foglalt rendelkezést megsemmisítette.

A rendelkező rész 1. pontjában megsemmisített rendelkezést az Alkotmánybíróság nem tartalmának alkotmányellenes volta miatt semmisítette meg, hanem a hatálybaléptetés ellentmondásossága miatt ítélte azt alkotmányellenesnek.

3. Az indítványok alapján az Alkotmánybíróságnak vizsgálnia kellett azt is, hogy megsértette-e a jogalkotó az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében szabályozott jogállamiság elvéből folyó jogbiztonság követelményét a jogalkotó azáltal, hogy a Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. és II/21. pontjában foglalt rendelkezéseket a Módtv. 22. § (1) bekezdése 2006. szeptember 1-jével léptette hatályba, illetőleg azzal, hogy a 2006. augusztus 31-én kihirdetett Korm.rm. hatálybalépésének napjaként a Korm.rm. 8. § (1) bekezdése 2006. szeptember 1-jét jelölte meg.

Az Alkotmánybíróság számos határozatot hozott, amelyekben a jogszabály hatálybalépése kapcsán az új rendelkezések alkalmazásához szükséges felkészülési idő biztosítását az Alkotmányból folyó követelményként határozta meg. [7/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 45, 47.; 25/1992. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 131, 132.; 28/1992. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 155, 156–159.; 57/1994. (XI. 17.) AB határozat, ABH 1994, 322, 324.; 43/1995. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1995, 188, 196.]

A 28/1992. (IV. 30.) AB határozatában az Alkotmánybíróság rámutatott arra, hogy a jogbiztonság követelménye azt a kötelezettséget hárítja a jogalkotóra, hogy a jogszabály hatálybalépésének időpontját úgy kell meghatározni, hogy kellő idő maradjon

– a jogszabály szövegének megismerésére;

– a jogalkalmazó szervek számára a jogszabály alkalmazására való felkészüléshez;

– a jogszabállyal érintett szervek és személyek számára annak eldöntéséhez, hogy miként alkalmazkodjanak a jogszabály rendelkezéseihez. (ABH 1992, 155, 157.)

A 7/1992. (I. 30.) AB határozatban az Alkotmánybíróság kifejtette azt is, hogy „[a] jogszabály alkalmazására való felkészüléshez szükséges ‘kellő idő’ megállapítása és biztosítása a jogalkotó felelősséggel terhelt mérlegelésének és döntésének függvénye. Az alkotmányellenesség csak a jogszabály alkalmazására való felkészülést szolgáló időtartam kirívó, a jogbiztonságot súlyosan veszélyeztető vagy sértő elmaradása, illetőleg hiánya esetén állapítható meg.” (ABH 1992, 45, 47.)

Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlata során a felkészülési idő hiánya miatt akkor állapította meg valamely jogszabály alkotmányellenességét, ha az szerzett jogot korlátozott, a korábbihoz képest úgy állapított meg hátrányosabb rendelkezést, illetőleg oly módon hátrított fokozott kockázatot a címzettekre, hogy a megismerés és a felkészülés lehetőségének hiánya sérelmet okozott az érintettek számára, akadályozta a jogalkalmazót a jogszabály alkalmazásában. [7/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 45, 47.; 25/1992. (IV. 30.) AB határozat, ABH 1992, 131, 132.; 43/1995. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1995, 188, 196.; 44/1995. (VI. 30.) AB határozat, ABH 1995, 203, 207.; 723/B/1998. AB határozat, ABH 1999, 795, 799–800.; 1025/B/2001. AB határozat, ABH 2003, 1456, 1459–1460.; 797/B/2001. ABH 2003, 1437, 1441–1442.]

Az indítványok alapján az Alkotmánybíróságnak a vitatott jogszabályi rendelkezésekkel kapcsolatosan két kérdést kellett vizsgálni. Egyrészt vizsgálnia kellett azt, hogy a jogszabály hatálybaléptetése valóban a felkészülési idő hiányát eredményezte-e. Másrészt, mivel az Alkotmánybíróság ismertetett gyakorlata szerint önmagában a felkészülési idő hiánya nem elegendő az alkotmányellenesség megállapításához, vizsgálnia kellett azt is, hogy a támadott jogszabályok esetében megállapítható-e a felkészülési idő elmaradása miatt a jogbiztonság súlyos sérelme, illetőleg veszélyeztetése.

A Módtv.-t 2006. július 24-i ülésnapján fogadta el a parlament, 2006. augusztus 2-án a Magyar Közlöny 97. számában hirdették ki.

Az indítványozó a Módtv.-nek a Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. pontját, valamint II/21. pontját megállapító 20. § (2), illetőleg (5) bekezdésével összefüggésben kifogásolja azt, hogy a Módtv. 22. § (1) bekezdése 2006. szeptember 1-jében határozta meg a hatálybalépés időpontját. Az indítványban kifejtett álláspont szerint a Módtv. e szabályai a pedagógusok jövedelmi viszonyait érintő új munkaszervezési módszer bevezetéséről rendelkeznek, jelentős nyilvántartási és adminisztrációs munkaterhet hárítanak mind a munkáltatóra, mind a fenntartóra úgy, hogy az arra való átállásra a törvény nem biztosított felkészülési időt.

A Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. pontjának vitatott szabályai a tanítási időkeretben történő munkaszervezésre vonatkozó rendelkezéseket tartalmazzák, a II/21. pontjában foglalt rendelkezés pedig a kirendelés keretében történő foglalkoztatás alkalmazásának feltételeit teremti meg a közoktatásban. E rendelkezések az intézményvezetők számára állapítanak meg folyamatosan végrehajtandó feladatokat. A pedagógusok foglalkoztatásának alapkérdéseit nem érintik. A Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény 140/A. §-a alapján – amelyet a közalkalmazotti jogviszonyokra is alkalmazni kell – minden közoktatási intézménynek rendelkeznie kell munkaügyi nyilvántartással, amely tartalmazza az egyes pedagógusok által teljesített feladatokat. Nem eredményezik a pedagógusok hagyományos munkarendjének, a heti órabeosztásnak a megváltoztatását, a módosítás lényege az, hogy a pedagógusok által teljesített órákat, foglalkozásokat kéthavi időkeretben kell elszámolni, és ennek alapján kell meghatározni, hogy az érintett pedagógus teljesített-e a heti teljes, rendes munkaidőn belül többletanítást.

Ezek a szabályok kétségtelenül többletfeladatokat róttak az intézményvezetőkre, amelyek az átlagosnál nehezebbé tették a szorgalmi időszakra való felkészülést. A törvény kihirdetése és a hatálybalépése között közel egy hónap állt az intézményvezetők rendelkezésére. Ezalatt az intézményvezetők megismerhették az új törvényi rendelkezéseket, az Oktatási és Kulturális Minisztérium – az indítványozók által is elismerten – tájékoztatóval, segédanyagokkal segítette a Módtv. új rendelkezéseinek végrehajtását. A felkészülési idő teljes hiánya tehát nem állapítható meg. A Módtv. vitatott szabályai, amelyekkel összefüggésben az indítványozó a felkészülési idő hiányára hivatkozik, nem tartalmazzák olyan rendelkezést, amely tekintetében a felkészülési idő rövidsége a jogbiztonság olyan kirívó súlyos sérelméhez vagy veszélyeztetéséhez vezetne, ami a Módtv. 22. § (1) bekezdése alkotmányellenességének megállapítását indokolná.

Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a felkészülési idő hiánya miatt a Közokt.tv. 1. számú melléklet Harmadik rész II/6. és II/21. pontjának, valamint a Módtv. 22. § (1) bekezdésének alkotmányellenessége az Alkotmány 2. § (1) bekezdése alapján nem állapítható meg.

4. Az egyik indítványozó kérte a Korm.rm. hatályba léptető rendelkezése, a 8. § (1) bekezdés alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését is. Álláspontja szerint a Korm.rm. hatálybaléptetése a Korm.rm.-nek a Korm.r. 7. § (1) bekezdését, valamint 11/B. § (1) bekezdését megállapító rendelkezésével összefüggésben alkotmányellenes.

A Korm.rm.-t 2006. augusztus 31-én a Magyar Közlöny 108. számában hirdették ki. A rendelet 8. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a rendelet 2006. szeptember 1-jén lép hatályba.

Megállapítható tehát, hogy a rendelet hatálybalépése és a kihirdetése között egy nap telt el. Ennek alapján a felkészülési idő hiánya kétségtelenül megállapítható.

Így az Alkotmánybíróságnak – a fentiekben ismertetett gyakorlatát figyelembe véve – azt kellett vizsgálnia, hogy a felkészülési idő hiánya miatt a jogbiztonság kirívóan súlyos sérelme vagy veszélyeztetése megállapítható-e.

A Korm.rm. a Módtv. szabályainak végrehajtásához kapcsolódó részletszabályokat, értelmező rendelkezéseket állapít meg. A Korm.rm. szabályai a pedagógusokra nézve nem határoznak meg a Módtv. rendelkezésein túlmenő új jogokat, kötelezettségeket. A Korm.r.m. 7–9. §-ai technikai jellegű rendelkezéseket tartalmaznak (a számozás módosítása, az Európai Unió jogszabályára hivatkozás, a Közokt.tv.-vel ellentétessé vált rendelkezés megsemmisítése.) A rendelkezések többsége a munkáltatók számára ír elő a Korm.rm. hatálybalépését követően elvégzendő feladatokat. A Korm.rm. 6. §-a, amely az óradíjak elszámolásáról rendelkezik, olyan szabályokat tartalmaz, amelyeket a munkáltatónak először a tanítási időkeret végén, tehát november utolsó munkanapja után kell alkalmazni. A Korm.rm.-nek Korm.r. 7. § (1) bekezdését módosító 2. §-a úgy ír elő a munkáltatónak a Korm.rm. hatálybalépését követően elvégzendő feladatot, hogy annak határidejét nem állapítja meg és ilyen határidő magából a szabályból sem következik. Ezért e szabályok tekintetében a felkészülési idő hiánya miatt a jogbiztonság sérelme fel sem merül.

Alkotmányossági problémát a Korm.r.-nek a Korm.rm. 5. §-ával megállapított 11/B. § (1) bekezdésének felkészülési idő nélküli hatálybaléptetése vet fel.

Ez a szabály a nevelési-oktatási intézmény munkatervének részeként feladat-ellátási terv elkészítését írja elő a munkáltatónak, amelyben a munkáltatónak személyre szólóan kell a feladatokat meghatároznia. Azt is előírja ez a szabály, hogy a feladat-ellátási tervet – amelyet a szorgalmi időszak első felévére és második felévére külön kell elkészíteni – be kell nyújtani a nevelőtestületnek véleményezésre, és a személyre szóló feladatmegosztást legalább hét nappal korábban a helyben szokásos módon közzé kell tenni.

A Közokt.tv. 121. § (1) bekezdés 38. pontja szerint a tanév szeptember 1-jén kezdődik. A Korm.r. 11/B. § (1) bekezdése alapján a 2006/2007-es tanév első felévére irányadó feladat-ellátási tervnek a Korm.rm. hatálybalépését követően az első tanítási napon (szeptember 4-én) készen kellett volna állnia. A Korm.rm. olyan új feladatot állapított meg a munkáltatók számára, amelyet korábban sem a Közokt.tv., sem a Módtv. nem írt elő számukra. A Korm.rm.-nek ez a rendelkezése tehát olyan feladat elé állította az intézményvezetőket, amelynek teljesítése a 2006/2007-es tanév első felévére – a jogszabály hatálybaléptetése miatt – lehetetlen volt. Megállapítható, hogy a Korm.rm.-nek a Korm.r. 11/B. § (1) bekezdését megállapító rendelkezése ily módon visszaható hatállyal állapított meg olyan kötelezettséget a munkáltató

számára, amelynek teljesítéséért a munkáltató felelősséggel tartozik. Ennek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Korm.r. 11/B. § (1) bekezdésével kapcsolatosan a Korm.rm. egynapos határidővel történő hatálybaléptetése sérti az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében szabályozott jogállamiság elvéből folyó jogbiztonság követelményét.

Ezért az Alkotmánybíróság a Korm.r.-nek a Korm.rm. 5. §-ával megállapított 11/B. § (1) bekezdését a kihirdetés napjára visszaható hatállyal megsemmisítette.

Tekintettel arra, hogy a Korm.rm. más rendelkezései tekintetében a hatályba léptető rendelkezés miatt a jogbiztonság kirívóan súlyos sérelme, illetőleg veszélyeztetése nem állapítható meg, az Alkotmánybíróság a Korm.rm. 8. § (1) bekezdésének megsemmisítésére irányuló indítványt elutasította.

A határozatnak a Magyar Közlönyben történő közzététele az Alkotmánybíróságról szóló 1989. évi XXXII. törvény 41. §-án alapul.

Dr. Bihari Mihály s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Balogh Elemér s. k., *Dr. Bragyova András s. k.,*
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Erdei Árpád s. k., *Dr. Harmathy Attila s. k.,*
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Holló András s. k., *Dr. Kiss László s. k.,*
előadó alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Kovács Péter s. k., *Dr. Kukorelli István s. k.,*
alkotmánybíró alkotmánybíró

Dr. Paczolay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: 745/B/2006.

A szociális és munkaügyi miniszter 22/2006. (MüK. 12.) SZMM u t a s í t á s a

**a Munkaerőpiaci Alap rehabilitációs alaprésze
2006. évi központi keretének
2. ízben módosított felosztásáról**

1. §

A foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek elállításáról szóló 1991. évi IV. törvény 39/A. § (5) bekezdés a) pontjában foglalt felhatalmazás alapján, figyelemmel

- a Munkaerőpiaci Alap (a továbbiakban MpA) rehabilitációs alaprésze decentralizált és központi keretének 2006. évi meghatározására és a decentralizált keretének megyék (főváros) közötti felosztásáról szóló 65./2006. (IX. 6.) MAT határozatban foglaltakra, továbbá

- a Munkaerőpiaci Alap rehabilitációs alaprésze 2006. évi központi keretének módosított felosztásáról szóló 8/2006. (MüK. 6.) FMM utasításban foglalt rendelkezésekre, a 2006. évi 1 637 917 ezer Ft összegű központi keret felhasználása jelen utasítással az alábbiak szerint valósul meg.

2. §

(1) Az MpA rehabilitációs alaprész 2006. évi központi keretének tevékenységenkénti/programonkénti felhasználását - figyelemmel a megváltozott munkaképességű személyek ellátó alrendszerei összehangolt átalakításának programjáról szóló 2191/2006. (XI. 15.) Korm. határozatra - az utasítás melléklete tartalmazza. A jelen utasításban szereplő feladatok megvalósításáért a Szociális és Munkaügyi Minisztérium Fogyatékosügyi és Rehabilitációs Főosztálya felelős.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott programok végrehajtásában az alábbi szervezeti egységek vesznek részt:

- 1.1. Központi PR program a megváltozott munkaképességű személyek foglalkoztatási szintjének növelésére: *Sajtó Titkárság, Foglalkoztatási Hivatal*

- 1.2. Az ÁFSZ PR programjai a megváltozott munkaképességű személyek foglalkoztatási szintjének növelésére: *Foglalkoztatási Hivatal, megyei (fővárosi) munkaügyi központok, regionális képző központok*

- 2.1. Képzések, továbbképzések: *Rehabilitációs Programiroda, Foglalkoztatási Főosztály*

- 3.1. Rehabilitációs Információs Centrumok kiépítése és a hálózat fejlesztése: *Foglalkoztatási Hivatal, megyei (fővárosi) munkaügyi központok*

- 3.5. „Megoldás Munkáltatóknak és Megváltozott munkaképességű Munkavállalóknak (4M)” c. program: *Zala Megyei Munkaügyi Központ*

- 3.6. A szolgáltatásokhoz való egyenlő hozzáférés az ÁFSZ intézményeiben: *Foglalkoztatási Hivatal, megyei (fővárosi) munkaügyi központok, regionális képző központok*

- 3.8. Intézményi foglalkoztató-képesség fejlesztése: *Családi és Szociális Szolgáltatások Főosztály, Nemzeti Család- és Szociálpolitikai Intézet*

- 3.9. Az akkreditáció feltételrendszerének kiépítése: *Foglalkoztatási Főosztály, Foglalkoztatási Hivatal*

- 3.10. Megváltozott munkaképességű személyek munkahelymegőrzésének támogatása a dotációs rendszer változásaival összefüggésben: *Foglalkoztatási Főosztály*

- 3.11. A munkaképesség értékelésével összefüggő feladatok támogatása *Rehabilitációs Programiroda*

- 4. Az Alaprész terhére közvetlenül elszámolható költségek: *Alapkezelési Főosztály*

- 5. Az Alaprész működési költsége: *Gazdasági Főosztály.*

(3) A programokban közreműködő külső szervezetek:

- 2.1. Képzések, továbbképzések: *Fogyatékosok Esélye Közalapítvány, Országos Foglalkoztatási Közalapítvány és ELTE Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Főiskolai Kar*

- 3.2. Nyílt munkaerő-piaci „Munkahelyi Gyakorlat” felnőtt megváltozott munkaképességű emberek számára c. program végrehajtásában a *Fogyatékosok Esélye Közalapítvány*

- 3.3. Nyílt munkaerő-piaci „Munkahelyi Gyakorlat” értelmi sérült, középiskolai tanulók részére c. program végrehajtásában a *Fogyatékos Gyermekéért Közalapítvány*

- 3.4. Támogatott Foglalkoztatás©Szolgáltatás értelmi sérült személyeknek, illetve komplex munkaerő-piaci szolgáltatások támogatása c. program végrehajtásában az *Országos Foglalkoztatási Közalapítvány*

- 3.7. Munkahelyteremtés autista személyeknek c. program végrehajtásában a *Fogyatékosok Esélye Közalapítvány*

- 3.10. Megváltozott munkaképességű személyek munkahelymegőrzésének támogatása a dotációs rendszer változásaival összefüggésben: *Országos Foglalkoztatási Közalapítvány*

- 3.11. A munkaképesség értékelésével összefüggő feladatok támogatása *Fogyatékosok Esélye Közalapítvány, Országos Orvosszakértői Intézet*

- 3.13. Látássérültek elemei és foglalkozási rehabilitációjának támogatása: *Fogyatékosok Esélye Közalapítvány*

3. §

Jelen utasítás 2006. december hó 1. napján lép hatályba, ezzel egyidejűleg a Munkaerőpiaci Alap rehabilitációs alaprésze 2006. évi központi keretének módosított felosztásáról szóló 8/2006. (MüK. 6.) FMM utasítás hatályát veszti.

Kiss Péter s. k.,
szociális és munkaügyi miniszter

Melléklet a 22/2006. (MüK. 12.) SZMM utasításhoz

MPA rehabilitációs alaprésze 2006. évi központi keretének 2. ízben módosított felosztásáról

	E Ft	E Ft	E Ft	E Ft	E Ft
Tevékenység/program	Módosított 2005. évről áthúzódó, a 2006. évi keretet terhelő kötelezettségek (A)	2006. évben vállalt a 2006. évi keretet terhelő kötelezettségek (B)	A 2006. évi keretet terhelő kötelezettségek összesen (A+B)	2007. évi keret terhére megvalósuló kötelezettségek, illetve áthúzódó, előző évben vállalt kötelezettségek (C)	Program összesen (A+B+C)
1. A társadalmi szemlélet kedvező irányú megváltoztatása					
1.1. Központi PR program a megváltozott munkaképességű személyek foglalkoztatási szintjének növelésére	0	13 200	13 200	0	13 200
1.2. Az ÁFSZ PR programjai a megváltozott munkaképességű személyek foglalkoztatási szintjének növelésére	0	53 000	53 000	0	53 000
2. A foglalkozási rehabilitáció humán-erőforrás fejlesztése			0		0
2.1. Képzések, továbbképzések	0	140 000	140 000	25 000	165 000
3. A foglalkozási rehabilitációs szolgáltatások fejlesztése			0		0
3.1. Rehabilitációs Információs Centrumok kiépítése és a hálózat fejlesztése	18 890	0	18 890	0	18 890
3.2. Nyílt munkaerő-piaci „Munkahelyi Gyakorlat” <i>felölt megváltozott munkaképességű emberek</i> számára	2 300	4 000	6 300	6 000	12 300
3.3. Nyílt munkaerő-piaci „Munkahelyi Gyakorlat” <i>értelmi sérült, középiskolai tanulók</i> részére	0	20 000	20 000	15 000	35 000
3.4. Támogatott Foglalkoztatás©Szolgáltatás értelmi sérült személyeknek és komplex munkaerő-piaci szolgáltatások támogatása	0	240 000	240 000	140 000	380 000
3.5. „Megoldás Munkáltatóknak és Megváltozott munkaképességű Munkavállalóknak (4M)” c. program	43 916	61 529	105 445	91 570	197 015
3.6. A szolgáltatásokhoz való egyenlő hozzáférés az ÁFSZ intézményeiben	28 000	65 448	93 448	150 000	243 448
3.7. Munkahely-teremtés autista személyeknek	22 306	0	22 306	0	22 306
3.8. Intézményi foglalkoztatóképesség fejlesztése	4 076	0	4 076	0	4 076
3.9. Az akkreditáció feltételrendszerének kiépítése	86 863	30 120	116 983	0	116 983
3.10. Megváltozott munkaképességű személyek munkahelymegőrzésének támogatása a dotációs rendszer változásával összefüggésben	46 000	479 000	525 000	0	525 000
3.11. A munkaképesség értékelésével összefüggő feladatok támogatása	0	60 000	60 000	100 000	160 000
3.12. Kutatási, adatszolgáltatási feladatok	0	16 745	16 745	0	16 745
3.13. Látássérültek elemi és foglalkozási rehabilitációjának támogatása	0	94 924	94 924	105 076	200 000
4. Az Alaprész terhére közvetlenül elszámolható költségek	1 000	4 000	5 000	3 000	8 000
5. Az Alaprész működési költsége	0	99 000	99 000	0	99 000
6. Monitorozás	0	3 600	3 600	0	3 600
7. Tartalék	0	0	0	0	0
8. Mindösszesen	253 351	1 384 566	1 637 917	635 646	2 273 563

KÖZLEMÉNYEK

K ö z l e m é n y

a Munkaerőpiaci Alap Irányító Testülete 2006. december 6-i üléséről

A Munkaerőpiaci Alap Irányító Testülete (MAT) 2006. december 6-án ülést tartott.

A MAT megtárgyalta

1. a Javaslat a Munkaerőpiaci Alap (MPA) foglalkoztatási alaprésze 2006. évi központi keretének egyes jogcímeit érintő csökkentésére, valamint a 2006. évi központi és decentralizált keret közötti átcsoportosításra,

2. a Javaslat a Munkaerőpiaci Alap foglalkoztatási alaprésze központi és decentralizált keretének 2007. évi arányára, valamint a 2007. évi decentralizált keret munkaügyi központok közötti felosztására,

3. a Javaslat közmunka program indításának a Munkaerőpiaci Alapból történő 2006. évi támogatására,

4. a Javaslat az Állami Foglalkoztatási Szolgálat egyes munkaügyi központjai 2006. évi működési hiányának finanszírozására,

5. a Javaslat integrátori tevékenység támogatására, a hátrányos helyzetű térségekben élő munkanélküliek megélhetési, jövedelemszerzési foglalkoztatási helyzetének javítására,

6. az Országos Foglalkoztatási Közalapítvány „Civil szervezetek foglalkoztatási kapacitásának tartós növelése” című program módosított programterve, a pályázat ismételt meghirdetése,

7. a Javaslat a „Hajléktalanok foglalkoztatásának támogatása” elnevezésű program indítására,

8. a Javaslat „A munkavállalást gátló családi kötelezettségek kiváltása és a nők munkaerő-piaci karrierjének elősegítése” elnevezésű program támogatására,

9. a Javaslat a Talentum Kulturális Alapítvány munkahelymegőrző programjának támogatására, valamint

10. a Javaslat a munkahelyteremtés a tarnabodi „Befogadó falu”-ban és környékén 2007” elnevezésű program támogatására

tárgyú előterjesztéseket.

A MAT

1. döntött az MPA 2006. évi foglalkoztatási alaprésze központi keretének egyes jogcímei csökkentéséről, ezzel egyidejűleg a tartaléka megemeléséről [75/2006. (XII. 6.) MAT határozat];

2. meghatározta az MPA 2007. évi foglalkoztatási alaprésze központi, és decentralizált keretét, valamint döntött a decentralizált keret regionális munkaügyi központok közötti felosztásáról [76/2006. (XII. 6.) MAT határozat];

3. elfogadta a közmunka program 2006. évi támogatását [77/2006. (XII. 6.) MAT határozat];

4. döntött az Állami Foglalkoztatási Szolgálat egyes munkaügyi központjai 2006. évi működési hiányának finanszírozásáról [78/2006. (XII. 6.) MAT határozat];

5. döntött arról, hogy a „Javaslat integrátori tevékenység támogatására, a hátrányos helyzetű térségekben élő munkanélküliek megélhetési, jövedelemszerzési, foglalkoztatási helyzetének javítására” program megvalósításához 110 millió Ft támogatást biztosít [79/2006. (XII. 6.) MAT határozat];

6. döntött az Országos Foglalkoztatási Közalapítvány „Civil szervezetek foglalkoztatási kapacitásának tartós növelése” programjának ismételt meghirdetéséről [80/2006. (XII. 6.) MAT határozat];

7. a 2006. december 18-ai rendkívüli ülésére halasztotta a döntést a „Hajléktalanok foglalkoztatásának támogatása” program indításáról;

8. a 2006. december 18-ai rendkívüli ülésére halasztotta a döntést „A munkavállalást gátló családi kötelezettségek kiváltása és a nők munkaerő-piaci karrierjének elősegítése” program támogatásáról;

9. a 2006. december 18-ai rendkívüli ülésére halasztotta a döntést a Talentum Kulturális Alapítvány munkahelymegőrző programjának támogatásáról;

10. a 2006. december 18-ai rendkívüli ülésére halasztotta a döntést a munkahelyteremtés a tarnabodi „Befogadó falu”-ban és környékén 2007” elnevezésű program támogatásáról.

Dr. Székely Judit s. k.,
a kormányzati oldal részéről

Horváth Gábor s. k.,
a munkaadói oldal részéről

Dr. Pék Zsolt s. k.,
a munkavállalói oldal részéről

75/2006. (XII. 6.) MAT határozat
Javaslat a Munkaerőpiaci Alap (MPA) foglalkoztatási alaprésze 2006. évi központi keretének egyes jogcímeit érintő módosításra, valamint a 2006. évi központi és decentralizált keret közötti átcsoportosításra

A Munkaerőpiaci Alap Irányító Testülete (MAT) a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról

szóló 1991. évi IV. törvény 39/A. § (3) bekezdése a) 1. pontjában foglalt jogkörében döntött arról, hogy

1. az MPA 2006. évi foglalkoztatási alaprésze központi keretének egyes jogcímei a határozat mellékletei szerint csökkentésre, ezzel egyidejűleg a tartaléka 1 283,0 millió Ft-tal megemelésre kerüljön;

2. a Csongrád Megyei Munkaügy Központ MPA foglalkoztatási alaprésze 2006. évi decentralizált keretét 72,0 millió Ft-tal lecsökkenti, ezzel egyidejűleg az MPA foglalkoztatási alaprésze központi keretének tartalmát ugyanezzel az összeggel megemeli.

3. Felkéri a Szociális és Munkaügyi Minisztériumot, hogy kérjen tájékoztatást a megyei (fővárosi) munkaügyi központoktól az MPA foglalkoztatási alaprész 2006. évi decentralizált keretei várható felhasználásáról.

Horváth Gábor s. k.,
a munkaadói oldal részéről

Dr. Pék Zsolt s. k.,
a munkavállalói oldal részéről

Dr. Székely Judit s. k.,
a kormányzati oldal részéről

Ellenjegyzem:
Kiss Péter s. k.,
szociális és munkaügyi miniszter

1. számú melléklet a 75/2006. (XII. 6.) MAT határozathoz

A Munkaerőpiaci Alap foglalkoztatási alaprésze 2006. évi központi kerete egyes jogcímeinek várható felhasználása

Megnevezés	2006. évi keret	2006. évi várható felhasználás	2006-ban felhasználásra nem kerülő keret
Munkahelyteremtő Beruházások Hitelprogramra	70,000	0,000	70,000
Nagyberuházások tárgyi eszköz fejlesztésének addicionális támogatása	500,000	440,000	60,000
Pályázati úton lebonyolított munkahelyteremtő beruházás	2 327,402	2 027,402	300,000
Mobilitás elősegítését támogató program	294,879	214,879	80,000
Munkahelymegőrző, foglalkoztatási szerkezetváltást elősegítő központi program	1 200,000	527,000	673,000
HEFOP és az EQUAL végrehajtásában részt vevő non-profit szervezetek támogatása	200,000	100,000	100,000
Összesen	4 592,281	3 309,281	1 283,000

2. számú melléklet a 75/2006. (XII. 6.) MAT határozathoz

A Munkaerőpiaci Alap foglalkoztatási alaprésze 2006. évi központi kerete egyes jogcímeinek csökkentése, a tartalék növelése

Megnevezés	2006. évi keret, ill. tartalék	2006. évi módosított keret, ill. tartalék
1. Munkahelyteremtő Beruházások Hitelprogramra	70,000	0,000
2. Nagyberuházások tárgyi eszköz fejlesztésének addicionális támogatása	500,000	440,000
3. Pályázati úton lebonyolított munkahelyteremtő beruházás	2 327,402	2 027,402
4. Mobilitás elősegítését támogató program	294,879	214,879
5. Munkahelymegőrző, foglalkoztatási szerkezetváltást elősegítő központi program	1 200,000	527,000
6. HEFOP és az EQUAL végrehajtásában részt vevő non-profit szervezetek támogatása	200,000	100,000
7. 2006. évi tartalék a MAT november 7-ig hozott határozatainak figyelembevételével	275,598	1 558,598

* * *

76/2006. (XII. 6.) MAT határozat**Javaslat a Munkaerőpiaci Alap foglalkoztatási alaprésze központi és decentralizált keretének 2007. évi arányára, valamint a 2007. évi decentralizált keret munkaügyi központok közötti felosztására**

A Munkaerőpiaci Alap Irányító Testülete (MAT) a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény 39/A. § (3) bekezdés a) 1. és 2. pontjában foglalt jogkörében

1. a Munkaerőpiaci Alap (MPA) 2007. évi foglalkoztatási alaprészének központi keretét 9 585,6 millió Ft-ban, decentralizált keretét 35 500,0 millió Ft-ban határozza meg,

2. jóváhagyja a határozat melléklete szerinti bontásban az MPA 2007. évi foglalkoztatási alaprésze decentralizált keretének regionális munkaügyi központok közötti felosztását, és az MPA foglalkoztatási alaprésze 2008-ra áthúzódó kötelezettségvállalás mértékét a központi keret, illetve a decentralizált keret 40-40%-ában határozza meg,

3. jóváhagyja, hogy

a) az MPA foglalkoztatási alaprésze 2007. évi központi keretének a működtetésére 100,0 millió Ft,

b) jogszabályi kötelezettség teljesítésére 50,0 millió Ft kerüljön felhasználásra,

4. Felkéri a regionális munkaügyi központokat, hogy a decentralizált keret aktív eszközökre történő felosztásáról a tájékoztatót 2007. február 5-ig juttassák el a Szociális és Munkaügyi Minisztérium részére.

5. Felkéri a Szociális és Munkaügyi Minisztériumot, hogy a 2007. évi decentralizált keret felosztásáról legkésőbb a MAT 2007. évi márciusi ülésére készítsen tájékoztatót.

Záradék: a 76/2006. (XII. 6.) MAT határozat a Munkaerőpiaci Alap 2007. évi költségvetésének, valamint a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény módosításának az Országgyűlés által történő elfogadását követően lép hatályba.

Horváth Gábor s. k.,
a munkaadói oldal részéről

Dr. Pék Zsolt s. k.,
a munkavállalói oldal részéről

Dr. Székely Judit s. k.,
a kormányzati oldal részéről

Ellenjegyzem:

Kiss Péter s. k.,
szociális és munkaügyi miniszter

Melléklet a 76/2006. (XII. 6.) MAT határozathoz

A Munkaerőpiaci Alap foglalkoztatási alaprésze 2007. évi decentralizált keretének allokálása

Megye, főváros	Fixen finanszírozott rész		Súlyozottan felosztott allokálható rész módosítva az aktivitási ráta és a keresetek alapján		2007. évi tervezett decentralizált keret	
	ezer Ft	%	ezer Ft	%	ezer Ft	%
Nyugat-Dunántúl	1 043 758	7,6	1 686 044	7,8	2 729 802	7,7
Közép-Dunántúl	1 323 163	9,6	2 095 356	9,6	3 418 519	9,6
Dél-Dunántúl	1 798 699	13,1	3 050 518	14,0	4 849 217	13,7
Közép-Magyarország	1 268 479	9,2	1 946 555	8,9	3 215 034	9,1
Észak-Magyarország	2 990 068	21,8	4 663 588	21,4	7 653 656	21,5
Észak-Alföld	3 121 251	22,8	4 907 099	22,5	8 028 350	22,6
Dél-Alföld	2 174 582	15,9	3 430 840	15,8	5 605 422	15,8
Összesen	13 720 000	100,0	21 780 000	100,0	35 500 000	100,0

* * *

**77/2006. (XII. 6.) MAT határozat
Javaslat közmunka program indításának
a Munkaerőpiaci Alapból történő
2006. évi támogatására**

A Munkaerőpiaci Alap Irányító Testülete a foglalkoztatás elősegítéséről, és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény 39/A. § (3) bekezdés a) 2. pontjában foglalt jogkörében

1. megtárgyalta és elfogadta a közmunka program 2006. évi támogatását,

2. hozzájárul, hogy a program finanszírozására a Munkaerőpiaci Alap foglalkoztatási alaprésze 2006. évi központi kerete terhére 300,0 millió forint felhasználásra kerüljön.

3. Felkéri a Szociális és Munkaügyi Minisztériumot, hogy

a) kössön megállapodást a Közmunka Tanáccsal a program megvalósítására,

b) kérjen beszámolót a Közmunka Tanácstól a program megvalósulásáról és a támogatási összeg felhasználásról 2007. június 30-ig,

c) a program teljesítéséről terjesszen elő beszámolót a Testület 2007. szeptemberi ülésére.

Horváth Gábor s. k.,
a munkaadói oldal részéről

Dr. Pék Zsolt s. k.,
a munkavállalói oldal részéről

Dr. Székely Judit s. k.,
a kormányzati oldal részéről

Ellenjegyzem:

Kiss Péter s. k.,
szociális és munkaügyi miniszter

* * *

Melléklet a 78/2006. (XII. 6.) MAT határozathoz

A Megyei Munkaügyi Központok 2006. évi működési költségvetésének kiegészítése

adatok: E Ft-ban

	Munkaügyi Központ megnevezése	Személyi juttatások	Munkaadókat terhelő járulékok	Dologi kiadások	Összesen
1.	Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Munkaügyi Központ	13 316,0	1 749,0		15 065,0
2.	Békés Megyei Munkaügyi Központ	5 857,0			5 857,0
3.	Hajdú-Bihar Megyei Munkaügyi Központ	19 045,0			19 045,0
4.	Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Munkaügyi Központ	3 600,0			3 600,0
5.	Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Munkaügyi Központ	17 248,0			17 248,0
6.	Tolna Megyei Munkaügyi Központ	18 658,0			18 658,0
7.	Zala Megyei Munkaügyi Központ	5 174,0	1 701,0	33,0	6 908,0
	Összesen	82 898,0	3 450,0	33,0	86 381,0

* * *

**78/2006. (XII. 6.) MAT határozat
Javaslat az Állami Foglalkoztatási Szolgálat (ÁFSZ)
egyes munkaügyi központjai 2006. évi
működési hiányának finanszírozása**

A Munkaerőpiaci Alap Irányító Testülete a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény 39/A. § (2) bekezdés b) 1. pontjában foglalt jogkörében

1. megtárgyalta az Állami Foglalkoztatási Szolgálat egyes munkaügyi központjai 2006. évi működési hiányának finanszírozására vonatkozó előterjesztést,

2. döntött arról, hogy a Munkaerőpiaci Alap (MPA) kiadási előirányzatai közötti átcsoportosítással az ÁFSZ egyes munkaügyi központjai 2006. évi működési hiányának finanszírozására összesen 86 381 000 Ft-ot biztosít az MPA 2006. évi „Aktív foglalkoztatási eszközök” előirányzat központi kerete terhére.

3. Felkéri a Szociális és Munkaügyi Minisztériumot, hogy intézkedjen:

a) az MPA 2006. évi „Aktív foglalkoztatási eszközök” előirányzat 86 381 000 Ft-tal történő csökkentéséről és az MPA 2006. évi „Állami Foglalkoztatási Szolgálatnak átadott pénzeszköz” kiadási előirányzat azonos összeggel történő egyidejű megemeléséről;

b) a szükséges előirányzat-módosítások végrehajtásáról, valamint a jóváhagyott forrásnak az intézményekhez jelen határozat melléklete szerinti bontásban történő átutalásáról.

Horváth Gábor s. k.,
a munkaadói oldal részéről

Dr. Pék Zsolt s. k.,
a munkavállalói oldal részéről

Dr. Székely Judit s. k.,
a kormányzati oldal részéről

Ellenjegyzem:

Kiss Péter s. k.,
szociális és munkaügyi miniszter

79/2006. (XII. 6.) MAT határozat
Javaslat integrátori tevékenység támogatására,
a hátrányos helyzetű térségekben élő munkanélküliek
megélhetési, jövedelemszerzési, foglalkoztatási
helyzetének javítására.

A Munkaerőpiaci Alap Irányító Testülete (MAT) a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény 39/A. § (3) bekezdés a) 3. pontjában foglalt jogkörében

1. döntött arról, hogy a „Javaslat integrátori tevékenység támogatására, a hátrányos helyzetű térségekben élő munkanélküliek megélhetési, jövedelemszerzési, foglalkoztatási helyzetének javítására” című támogatási program megvalósításához 110 millió Ft támogatást biztosít a Munkaerőpiaci Alap foglalkoztatási alaprésze 2006. évi központi kerete terhére.

2. Felkéri a Szociális és Munkaügyi Minisztériumot, hogy

a) a program megvalósításáról és a támogatási összeg felhasználásáról kössön megállapodást az Országos Foglalkoztatási Közalapítvánnyal (OFA),

b) a program befejezését - 2010. január 30. - követő hat hónapon belül számoltassa el az OFA-t a program végrehajtásáról és a pénzeszközök felhasználásáról,

c) az elszámolást követően nyújtsa be előterjesztést a program teljesítéséről a Testület részére.

3. Felkéri az Országos Foglalkoztatási Közalapítványt, hogy

a) a program költségtervét terjessze elő a Testület következő ülésére,

b) a támogatási program elindításáról a pályázati felhívás megküldésével tájékoztassa a Testületet,

c) a program megvalósulásáról félévente készítsen szakmai tájékoztatót a Testület részére.

Horváth Gábor s. k.,
a munkaadói oldal részéről

Dr. Pék Zsolt s. k.,
a munkavállalói oldal részéről

Dr. Székely Judit s. k.,
a kormányzati oldal részéről

Ellenjegyzem:

Kiss Péter s. k.,
szociális és munkaügyi miniszter

* * *

80/2006 (XII. 6.) MAT határozat
Az Országos Foglalkoztatási Közalapítvány
Civil szervezetek foglalkoztatási kapacitásának
tartós növelése” elnevezésű program
módosított programterve, ismételt meghirdetése

A Munkaerőpiaci Alap Irányító Testülete (MAT) a foglalkoztatás elősegítéséről és a munkanélküliek ellátásáról szóló 1991. évi IV. törvény 39/A. § (3) bekezdés a) 3. pontjában foglalt jogkörében

1. döntött - a programra jóváhagyott keretösszeg változatlanul hagyása mellett - az Országos Foglalkoztatási Közalapítvány (OFA) „Civil szervezetek foglalkoztatási kapacitásának tartós növelése” elnevezésű program jelen előterjesztés melléklete szerinti módosítása alapján, és a továbbfoglalkoztatási kötelezettség időtartamának 1 évre történő felemelésével hozzájárult a program ismételt meghirdetéséhez,

2. jóváhagyja, hogy a program zárási határideje 2009. március 31-re módosuljon.

3. Felkéri a Szociális és Munkaügyi Minisztériumot, hogy a fentieknek megfelelően módosítsa a program végrehajtására az OFA-val megkötött megállapodást.

Horváth Gábor s. k.,
a munkaadói oldal részéről

Dr. Pék Zsolt s. k.,
a munkavállalói oldal részéről

Dr. Székely Judit s. k.,
a kormányzati oldal részéről

Ellenjegyzem:

Kiss Péter s. k.,
szociális és munkaügyi miniszter

A Szociális és Munkaügyi Minisztérium
k ö z l e m é n y e
a bér garancia támogatás
2007. évi maximális mértékéről

A Bér garancia Alapról szóló 1994. évi LXVI. törvény 7. § (1) bekezdés szerinti, a tárgyévet megelőző második év - Központi Statisztikai Hivatal által közzétett - nemzetgazdasági havi bruttó átlagkeresete négyszeresének megfelelő összeg a 2007. évben 633 200 forint.

TÁJÉKOZTATÁSOK

A Szociális és Munkaügyi Minisztérium

t á j é k o z t a t ó j a

az Országos Szakmai Vizsgaelnöki (I., II.) névjegyzékről, valamint az Országos Szakmai Szakértői Névjegyzékről

Országos szakmai vizsgaelnöki névjegyzék I. szakmacsoport

Sorszám	Név	Szakmacsoport (15)	Szakképesítés	Elérhetőség	Telefonszám	Munkahely	Érvényesség
58.	Albitz László	közgazdaság	Személyügyi ügyintéző, személyügyi gazdálkodó	9094 Tápszentmiklós, Kossuth L. u. 79.	96/722-532, 30/511-4450		2011. 12. 31.
59.	Dr. Barta Zsuzsanna	közgazdaság	Személyügyi ügyintéző, személyügyi gazdálkodó	1142 Budapest, Rákospatak park 3. III/10.	210-6602	Foglalkoztatási Hivatal	2011. 12. 31.
60.	Dr. Gajdos Jenő	közgazdaság	Személyügyi ügyintéző, személyügyi gazdálkodó	1476 Budapest, Pf.104.	348-0832	MONT Humán Menedzser Iroda	2011. 12. 31.
61.	Dr. Henczi Lajos	közgazdaság	Személyügyi ügyintéző, személyügyi gazdálkodó	1165 Budapest, Futórózsa u. 108.	403-4071	Budapesti Gazdasági Főiskola	2011. 12. 31.
62.	Nádas János	közgazdaság	Személyügyi ügyintéző	1066 Budapest, Zichy Jenő u. 39. I/4.	3290-480, 30/203-3928		2011. 12. 31.
63.	Pintér Gyuláné	közgazdaság	Személyügyi ügyintéző, személyügyi gazdálkodó	4034 Debrecen, Kolónia u. 31.	526436-173, 30/321-3479	MÁV Igazgatóság, Debrecen	2011. 12. 31.
64.	Dr. Szabó Imre	közgazdaság	Személyügyi ügyintéző, személyügyi gazdálkodó	1162 Budapest, Wesselényi u. 121.	405-3810, 30/230-8373		2011. 12. 31.
65.	Szemes László	közgazdaság	Személyügyi ügyintéző, személyügyi gazdálkodó	1033 Budapest, Búza u. 14. IX/84.	30/949-2263		2011. 12. 31.
66.	Világi Rudolf	közgazdaság	Személyügyi ügyintéző, személyügyi gazdálkodó	8809 Nagykanizsa, Új élet u. 26.	93/516-235, 20/9207-116		2011. 12. 31.

Országos szakmai vizsgaelnöki névjegyzék II. szakmacsoport

Sorszám	Név	Szakmacsoport (17)	Szakképesítés	Elérhetőség	Telefonszám	Munkahely	Érvényesség
11.	Lévai Zoltán	kereskedelem- marketing, üzleti adminisztráció	Munkaerő-piaci ügyintéző, munkaerő-piaci menedzser	1054 Budapest, Alkotmány u. 3.	473-8130	Szociális és Munkaügyi Minisztérium	2011. 12. 31.

Sorszám	Név	Szakmacsoport (17)	Szakképesítés	Elérhetőség	Telefonszám	Munkahely	Érvényesség
16.	Berta László	kereskedelem-marketing, üzleti adminisztráció	Munkavédelmi technikus	1105 Budapest, Cserkesz u. 25/3a.	30/817-5029	OMMF Közép-magyarországi Munkabiztonsági Felügyelőség	2011. 12. 31.
17.	Dr. Henczi Lajos	kereskedelem-marketing, üzleti adminisztráció	Munkaerő-piaci instruktork, munkaerő-piaci ügyintéző, munkaerő-piaci menedzser	1165 Budapest, Futórózsa u. 108.	403-4071	Budapesti Gazdasági Főiskola	2011. 12. 31.
18.	Katavics József	kereskedelem-marketing, üzleti adminisztráció	Munkavédelmi technikus	9700 Szombathely, Benedek E. u. 11. II/9.	94/341-414		2011. 12. 31.
19.	Nesztinger Péter	kereskedelem-marketing, üzleti adminisztráció	Munkavédelmi technikus	8200 Veszprém, Március 15. u. 2/b. III/18.	88/409-374	OMMF Közép-dunántúli Munkabiztonsági Felügyelőség	2011. 12. 31.
20.	Nyerges István	kereskedelem-marketing, üzleti adminisztráció	Munkavédelmi technikus	2096 Üröm, Görgey u. 15.	889-6300	SWIETELSKY Építőipari és Kereskedelmi Kft.	2011. 12. 31.
21.	Rozsné Debreceni Ibolya Dóra	kereskedelem-marketing, üzleti adminisztráció	Munkaerő-piaci ügyintéző, munkaerő-piaci menedzser	4024 Debrecen, Erzsébet u. 25-27.	52/516-177	Hjadú-Bihar Megyei Munkaügyi Központ	2011. 12. 31.
22.	Dr. Szabó Imre	kereskedelem-marketing, üzleti adminisztráció	Munkaerő-piaci ügyintéző, munkaerő-piaci menedzser	1162 Budapest, Wesselényi u. 121.	405-3810, 30/230-8373		2011. 12. 31.
23.	Dr. Váró György	kereskedelem-marketing, üzleti adminisztráció	Munkavédelmi technikus	1025 Budapest, Zirzen Janka u. 3.	30/985-5048, 200-4685		2011. 12. 31.

**A Szociális és Munkaügyi Minisztérium
t á j é k o z t a t ó j a
a Munkaügyi Szakértők Országos Névjegyzékéről**

A Foglalkoztatáspolitikai és Munkaügyi Minisztérium ügykörét érintő szakterületeken a 10/2003. (VII. 31.) FMM rendelet 5. § (1) bekezdése értelmében az SZMM Munkaügyi Szakértők Országos Névjegyzékének 2006. decemberi kiegészítése

Névjegyzék sorszáma	Előző engedély száma	Szakértő neve	Elérhetőségi címe		Telefonszám	Szakterület és azon belül részterület(ek)		Engedély érvényességi ideje	Névjegyzékből törlés időpontja
56.	223/1999	Lechnerné Vadász Judit	1201 Budapest	Pacsirta u. 114.	303-9300/3033, 20/970-9535	C. Munkaerő-piaci tanácsadás	4,5,6,7,	2009. 11. 05.	
						I. Személyügyi szakértés	1,3,	2009. 11. 05.	
						K. Foglalkozási rehabilitáció	1,2,3,4,5,6,	2010. 11. 11.	
57.	247/2001	Magyar Balázs	9029 Győr	Külső Bácsai út 16.	30/ 681-5243	I. Személyügyi szakértés		2011. 07. 13.	
160.		Dr. Sibelka György	3300 Eger	Zöldfa u. 27.	36/311-847	J. Felnőttképzés	2,4,5,6,	2009. 06. 30.	
						I. Személyügyi szakértés	2,4,6,	2011. 12. 11.	
232.		Torday Jenő	4225 Debrecen	Nagyszentgyörgy u. 36.	70/389-7163	J. Felnőttképzés	4,5,6,	2009. 09. 30.	
						I. Személyügyi szakértés	1,2,3,	2011. 12. 11.	
410.		Nagy Klára	8640 Fonyód	Pf. 53.	85/560-270	J. Felnőttképzés	4,5,	2010. 09. 28.	
419.		Csapó Zoltán	1145 Budapest	Amerikai út 80/B. IV. 7.	252-2113, 30/9221-971	K. Foglalkozási rehabilitáció	1,2,3,4,5,6,	2010. 11. 10.	
504.		Csernyiné Tóth Éva	3300 Eger	Vörösmarty út 11/a.	70/367-5792	J. Felnőttképzés	5,6,	2011. 12. 11.	
505.		Dr. Torma Béla	2314 Halásztelek	Kisgyár u. 64/A.	30/241-3741	B. Munkadíjazás, bérrendszer	1,3,	2011. 12. 11.	
506.		Deák Lászlóné	4432 Nyíregyháza	Csongor u. 26.	30/362-8026	J. Felnőttképzés	5	2011. 12. 11.	
507.		Peck Tibor	1204 Budapest	Csorba u. 19.	30/373-5615	J. Felnőttképzés	6,8,	2011. 12. 11.	

Névjegyzék sorszáma	Előző engedély száma	Szakértő neve	Elérhetőségi címe		Telefonszám	Szakterület és azon belül részterület(ek)		Engedély érvényességi ideje	Névjegyzékből törlés időpontja
508.		Tóth Zoltán	9730 Kőszeg	Kórház u. 22.	30/9027-882	J. Felnőttképzés	2,4,	2011. 12. 11.	
509.		Erdélyi András György	8638 Balatonlelle	Honvéd u. 99.	70/611-2000	K. Foglalkozási rehabilitáció	5	2011. 12. 11.	
510.		Blága Gyula	4145 Csökmő	Deák Ferenc u. 3.	54/443-176, 70/330-7111	A. Esélyegyenlőség	2,3,	2011. 12. 11.	
						J. Felnőttképzés	2,3,6,7,	2011. 12. 11.	
511.		Hegedűsné Hegy Anikó	1165 Budapest	Album u. 43/b.	20/344-4241	K. Foglalkozási rehabilitáció	1,5,	2011. 12. 11.	
512.		Dr. Tauszigné Czakó Zsuzsanna	1027 Budapest	Horváth u. 2-12. IV. 40.	202-4471, 30/544-2279	J. Felnőttképzés	1,4,5,7,	2011. 12. 11.	
513.		Dr. Matoricz Anna	1025 Budapest	Zöldlomb u. 26-30/A.	335-6058, 30/415-4201	C. Munkaerő-piaci tanácsadás	1,2,4,6, 7,	2011. 12. 11.	
						J. Felnőttképzés	1,2,4,5,8,	2011. 12. 11.	
514.		Dr. Braun Judit	1163 Budapest	Kézbesítő u. 11.	405-1473, 20/4151-151	C. Munkaerő-piaci tanácsadás	1,2,6,7,	2011. 12. 11.	
						J. Felnőttképzés	1,2,4,5,6,7,	2011. 12. 11.	
515.		Dr. Vincze Imre	5300 Karcag	Kazinczy u. 2/a.	30/6395-176, 59/313-665	D. Munkajog	1,2,	2011. 12. 11.	
516.		Dr. Horesnyi Julianna Csilla	6771 Szeged	Szerb u. 127.	30/349-1352, 30/475-6520	D. Munkajog	1,3,	2011. 12. 11.	

T á j é k o z t a t á s

felügyelői igazolvány elvesztéséről

Az Országos Munkabiztonsági és Munkaügyi Főfelügyelőség Észak-alföldi Munkaügyi Felügyelősége munkatársának *dr. Marosi Dóra* munkaügyi felügyelőnek a 6-092282 számú felügyelői igazolványa elveszett.

A 6-092282 számú felügyelői igazolvány 2006. november 26. napjától érvénytelen.

Az Országos Munkabiztonsági és Munkaügyi Főfelügyelőség pályázati felhívása

a munkavédelmi jellegű bírságok felhasználására

Az Országos Munkabiztonsági és Munkaügyi Főfelügyelőség (OMMF) a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény (Mvt.) 80. § (2) bekezdése, valamint az 5/2002. (XI. 12.) FMM rendeletben foglaltak alapján

pályázatot hirdet

az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkavégzés céljainak támogatására, melynek eredményeképpen javulhatnak a munkakörülmények és csökkenthetők a munkabalesetek, foglalkozási megbetegedések.

I. Általános feltételek

1. A pályázatok benyújtásának és elbírálásának rendje

A pályázatokat az OMMF-hez (1024 Budapest, Margit krt. 85., 1399 Budapest, Pf. 639.) hat példányban (1 pld. eredeti + 5 pld. másolat) kell benyújtani.

A benyújtás határideje: 2007. február 28.

- A megjelölt határidő után érkezett, a támogatható célok közé nem sorolható, valamint az előírtakhoz képest hiányosan beérkező pályázatok nem vehetők figyelembe.

- A támogatásról a munkavédelmi felügyeletet ellátó hatóságok véleményének, valamint az OÉT Munkavédelmi Bizottsága javaslatának figyelembe vételével a szociális és munkaügyi miniszter a benyújtás határidejét követő 60 napon belül dönt.

- A döntésről a pályázók levélben értesülnek, a pályázat eredményét az OMMF a hivatalos lapjában közzéteszi.

2. A támogatás célja, keretösszege:

- A pályázatra fordítható keretösszeg (2006. I-II. félévi) 286 millió Ft, amelyből kamatmentesen visszatérítendő, vagy vissza nem térítendő támogatás is adható.

- A támogatás felhasználható különösen a munkaeszközök és védőeszközök, technológiák munkavédelmi célú kutatására, fejlesztésére, a foglalkozási veszélyek és

ártalmak megelőzését szolgáló tájékoztatásra, ismeretterjesztésre, képzésre, valamint a korszerű munkavédelem előírásainak való megfelelésre a vállalkozások és a munkavédelemben érintett társadalmi szervezetek ez irányú felkészítésére.

- Előnyben részesülnek azok a pályázatok, amelyek besorolhatóak a II/2. pontban felsorolt kiemelt témakörök valamelyikébe.

3. Általános támogatási feltételek

- Támogatást belföldi székhelyű jogi személy, jogi személyiséggel nem rendelkező társaság, egyéni vállalkozó vagy költségvetési szerv kaphat.

- Jelen pályázati felhívás alapján elnyert (vállalkozásoknak nyújtott) támogatás csekély összegű támogatásnak minősül, amelyre a vonatkozó rendelkezéseket az Európai Közösséget létrehozó Szerződés 87. és 88. cikkének a csekély összegű (ún. de minimis) támogatásokra való alkalmazásáról szóló 69/2001/EK bizottsági rendelet tartalmazza. Ennek értelmében egy vállalkozásnak, bármely forrásból, csekély összegű támogatási jogcímen odaítélt támogatás támogatástartalma - három év vonatkozásában - nem haladhatja meg a 100 000 eurónak megfelelő forintösszeget. Ezen a jogcímen nem részesülhetnek támogatásban a szállítási ágazatban tevékenykedő vállalkozások, továbbá a támogatás nem vehető igénybe mezőgazdasági, illetve halászati termékek előállításához, feldolgozásához vagy azok értékesítéséhez, az exporthoz közvetlenül kapcsolódó tevékenységekhez, valamint az import áruk helyett hazai áru használatától függő támogatások esetében. A kedvezményezettnek a támogatást nyújtó kérésére nyilatkoznia kell arról, hogy a szerződés megkötését megelőző három évben mekkora összegű csekély összegű támogatásban részesült.

- A támogatás csak eseti lehet, nem nyújtható folyamatosan és nem szolgálhatja a pályázó alapvető gazdasági működésének fenntartását.

- Nem támogatható az olyan pályázat, amely olyan alapvető (minimális) munkavédelmi követelmények megvalósításának támogatását igényli, amelyek teljesítésére a pályázó a munkavédelemre vonatkozó szabályokban meghatározottak alapján egyébként is köteles.

- Nem nyújtható támogatás azon pályázó részére, akit a pályázat benyújtása előtti két évben a munkavédelmi jogszabályok (pl. a munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény) megsértése miatt jogerősen legalább 300 000 forint munkavédelmi bírság megfizetésére köteleztek.

- A pályázaton felszámolási eljárás vagy végelszámolás alatt álló, illetve köztartozással bíró gazdálkodó szervezet nem vehet részt.

- A saját és egyéb források, valamint az igényelt támogatás együttesen fedezetet kell hogy teremtsenek a pályázati cél megvalósulására.

- A támogatás olyan pályaműre nyújtható (legyen az technikai vagy módszert kidolgozó), amelynek megvalósítása a benyújtás időpontjában még nem kezdődött meg.

- Az odaítélt támogatás rendeltetésének megfelelően, megállapodás szerinti ütemezésben használható fel, átütemezésére csak elháríthatatlan ok alapján kerülhet sor.

A kedvezményezettel az OMMF szerződést köt a támogatás felhasználására. E szerződés tartalmazza a támogatás felhasználásával, annak ellenőrzésével és folyósításával kapcsolatos feltételeket, a szerződés megszegésének következményeit (pl. a támogatás visszavonása).

II. Részletes feltételek és bírálati szempontok

1. A támogatás mértéke

- A támogatás mértéke a megvalósítás teljes költségeit is fedezheti. A megvalósítási terv szerint nyereséget hozó pályázathoz kizárólag visszatérítendő támogatás nyújtható, a megvalósítás költségeinek 70%-áig.

- A támogatásból konferencia, tájékoztató előadás szervezések nem finanszírozható a szállás, étkezés, a résztvevők utazási költsége, azonban támogatás kérhető az előadás megfelelő körülményeinek megteremtésére (pl. előadóterem bérlete), illetve a meghívott előadók tiszteletdíjára, valamint a résztvevők számára készített írásos tájékoztatóra.

2. Kiemelten támogatható célok

- A munkavédelmi szakemberek emelt szintű továbbképzése, különös tekintettel a munkaegészségügy integrációjára és a jelentős mértékben módosult jogi szabályozásra. A feladat ellátásának érdekében oktatási, képzési programok szervezése. A további rendszeres továbbképzéseket megalapozó tematika és továbbképzési rendszer kidolgozása.

- A Munkavédelem Országos Programjához kapcsolódva a bejelentendő foglalkozási betegségekkel kapcsolatos változásokból adódóan a foglalkozás-egészségügyi szolgálatok, a munkáltatók, munkavállalók részletes tájékoztatása az új feladatokról.

- A nyilvánosság szerepének erősítése a munkavédelem területén. A munkavédelem és a média kapcsolatában rejlő megoldási lehetőségek végrehajtható kidolgozása, ideértve egy akcióprogram megfogalmazását is, amely a munkavédelem országos ismertségét javítaná, megteremtené a közgondolkodásban a munkavédelem arculatát, kiemelné értékeit. A feladat végrehajtásába be kell vonni az érintett hatóságokat és érdekképviseleteket.

- Egészségügyi, szociális létesítményekben - különös tekintettel a mozgáskorlátozottak, fogyatékosok és az időskorúak ellátása és kezelése során - a betegmozgathatósági kockázati tényezőinek, valamint az ápoló személyzetet érő fertőzés veszély kockázati tényezőinek csökkentése.

- Az Európai Unió 2007. évi munkavédelmi akcióprogramja hazai megvalósításának támogatása, beleértve az „Európai munkavédelmi hetet”, a váz és izomrendszeri megbetegedések középpontba állításával.

- A fokozott kockázati csoportokkal kapcsolatos oktató, képző előadások, tanfolyamok, rendezvények szervezése, ismeretterjesztő filmek készítése, munkavédelmi jellegű kutatások végzése.

- A munkavédelmi képviselők és paritásos testületek részére módszertani anyagok készítése munkájuk segítésére.

- A különös munkabiztonsági és egészségügyi kockázatoknak kitett (pl. építőipari, erdészeti, mezőgazdasági, bányászati) munkavállalók egészségügyi alkalmassági és szakmai felkészültségi követelményeinek kutatás alapján történő meghatározása és a munkabalesetek megelőzését, a kockázatok mérséklését szolgáló javaslat kidolgozása.

- Az Európai Unió új vegyi anyag rendeletének (REACH) végrehajtását segítő tanfolyamok szervezése, tájékoztató kiadványok készítése.

- A munkáltatók munkavédelmi feladatainak hatékonyságát segítő minőségirányítási rendszer bevezetése.

3. A pályázat tartalmi követelményei

- A pályázatokat a felhívásban megadott határidőig - a Melléklet szerinti, kitöltött Adatlappal együtt kell benyújtani. A pályázathoz mellékelni kell

a) a pályázónak a cégnyilvántartásba vételt igazoló okiratát, továbbá az esetleges hatósági engedélyek három hónappal nem régebbi, hiteles másolatát;

b) a pályázónak és vezetőinek, tulajdonosainak, tulajdonosi szerkezetének rövid bemutatását, főbb gazdálkodási adatait;

c) fejlesztési célú támogatás igénylése esetén a pályázónak tárgyevre és a tárgyévet követő évre vonatkozó üzleti tervét;

d) a pályázat tárgyát képező, támogatandó cél bemutatását, megvalósításának helyét, megvalósítási tervét, tételes költségvetését, saját forrás szükségessége esetén a saját forrás rendelkezésre állásának formáját és összegét, amennyiben a pályázati cél szakanyag elkészítése, kiadása (pl. tájékoztató füzet, videó film, CD), akkor a pályázati anyagnak tartalmaznia kell a kiadványhoz való hozzáférés és a terjesztés módját;

e) a megpályázott támogatás összegére vonatkozó igényt;

f) költségvetési szerv esetén a felügyeleti szervnek a pályázaton való részvételt jóváhagyó nyilatkozatát;

g) a pályázati felhívásban megjelölt, a pályázat elbírálásához feltétlenül szükséges egyéb adatot vagy dokumentumot (rajzot, fényképet stb.).

4. Bírálat

A bírálók szakmailag megalapozott, újszerű, valamint a megelőzést szolgáló megoldást tartalmazó pályázatok

között a bírálat során az alábbi szempontokat veszik figyelembe, illetve előnyben részesítik:

- A pályázati feltételrendszernek megfelelően elkészített pályázatot

- A megelőzést elősegítő, ingyenes ismeretterjesztésre szánt anyagoknál az egységnyi kiadványra jutó kedvező költséget

- Tájékoztató előadás, konferencia rendezéséhez a rendezvény hatókörének nagyságát

- A munkavédelem országos ismertségét javító programhoz magas minőségi színvonalú, igényes kivitelezésű marketing eszköz megvalósítását

- A költségvetés kidolgozásának részletességét, költséghatékony megvalósítás tervezését.

A pályázattal kapcsolatos felvilágosítás kérhető az OMMF Jogi, Igazgatási és Koordinációs Főosztály telefonszámán (346-9549, 346-9485 és 346-9481).

Melléklet:

ADATLAP
a munkavédelmi jellegű bírság felhasználására benyújtott pályázathoz
az 5/2002. (XI. 12.) FMM rendelet alkalmazásában

1. A pályázó

megnevezése:

címe, székhelye:

cégjegyzékszám, egyéni vállalkozó regisztrációs száma vagy egyéb nyilvántartásba vételi száma:

.....

statisztikai számjele:

bankszámlájának száma:

Felelős ügyintézőjének neve:

telefon- és faxszáma; e-mailje:

2. A pályázati program címe, a pályázati cél megnevezése:

.....

.....

3. A támogatás finanszírozása

A pályázati ajánlat teljes költsége: E Ft

Saját forrás: E Ft

Egyéb forrás: E Ft

Igényelt támogatás: E Ft

Ebből:

kamatmentesen visszatérítendő E Ft

Vissza nem térítendő E Ft

4. Az igényelt támogatás formája, az igénybevétel ütemezése, visszatérítendő támogatás esetén a visszafizetés ütemezése és garanciái:

.....

5.* A pályázó eddigi tevékenységének rövid ismertetése, tulajdonosi, gazdálkodási és foglalkoztatási adatai, pénzügyi helyzetének rövid összefoglalása, valamint nyilatkozata az alábbiakról:

- felszámolási eljárás vagy végelszámolás alatt nem áll és nincs köztartozása;
- a megjelölt pályázati célra mikor és hol nyújtott be eredményesen pályázatot;
- a pályázati cél keretein belül visszaigényelhető általános forgalmi adó összege, amivel a támogatást csökkentett összegben veszi igénybe;
- annak tudomásulvétele, hogy a támogatásról szerződésben kell megállapodni (9. §), a támogatás kedvezményezettjének megnevezése, a támogatás tárgya és a támogatás összege nyilvánosságra hozható;
- nyilatkozat arról, hogy szállítási ágazatban tevékenységet nem folytat és a támogatást nem fordítja exporthoz közvetlenül kapcsolódó tevékenységre.

6. Nyilatkozat a kizáró körülményekről [5. § (1) bekezdés]:**

a) Rendelkezik-e hatósági engedéllyel azon tevékenység megkezdéséhez vagy végzéséhez, amelyre a pályázatát benyújtotta?	☐
b) Áll-e felszámolási eljárás vagy végelszámolás alatt?	☐
c) Megállapította-e a támogatást nyújtó szerv Önnel szemben, hogy a pályázat benyújtását megelőző öt naptári éven belül költségvetésből juttatott bármely támogatással összefüggésben a támogatási szerződésben vállalt kötelezettségét nem, vagy csak részben teljesítette?	☐
d) Fennáll-e lejárt esedékességű, 60 napot meghaladó, nem vitatott vagy jogerős bírósági ítélettel megállapított adó- vagy adók módjára behajtható köztartozása (kivéve, ha az adóhatóság fizetési halasztást vagy részletfizetést engedélyezett)?	☐
e) Kötelezték-e a pályázat benyújtását megelőző két naptári éven belül jogerősen legalább 300 000 Ft összegű munkavédelmi bírság megfizetésére?	☐
f) Az elbírálást megelőző 5 éven belül volt-e olyan pályázat útján elnyert támogatása, amelyet szerződésszegés miatt (11. §) visszavontak?	☐

7. A pályázatban ajánlott program lebonyolítása:

- a program kezdési időpontja:
- a befejezés időpontja:

....., év hónap nap

P. H.

.....
cégszerű aláírás

* Az 5. pont tekintetében a pályázó külön íven csatolja az adatlaphoz kért tájékoztatást, nyilatkozatot.

** „igen” válasznál a -be írjon 1-est,
„nem” válasznál a -be írjon 2-est.

T á j é k o z t a t á s

új magyar nemzeti szabványokról

A Magyar Szabványügyi Testület (MSZT) ügyvezető igazgatója a nemzeti szabványokról szóló 1995. évi XXVIII. törvény 8. §-a alapján a következő nemzeti Szabványokat tette közzé.

(A Munkaügyi Közlöny 2006. évi 11. számában megjelent szabványok folytatása).

A szabványok megvásárolhatók vagy megrendelhetők az MSZT Szabványboltban (1091 Budapest IX., Üllői út 25., levélcím: Budapest 9., Pf. 24., 1450, telefon: 456-6893, telefax: 456-6884), illetve elektronikus formában beszerezhetők a www.mszt.hu/webaruhaz címen.

MSZ EN 934-4:2006

Adalékszerek betonhoz, habarcsához és injektálóbabarcsához. 4. rész: Adalékszerek feszítőkábelek injektálóbabarcsához. Fogalom meghatározások, követelmények, megfelelés, jelölés és címkézés

- Az MSZ EN 934-4:2002 és az MSZ EN 934-4:2001/A1:2005 helyett -

MSZ EN 772-15:2000

Falazóelemek vizsgálati módszerei. 15. rész: Pórusbeton falazóelemek páravezetési tényezőjének meghatározása

MSZ EN 772-18:2000

Falazóelemek vizsgálati módszerei. 18. rész: Mészhomok falazóelemek fagyállóságának meghatározása

MSZ EN 997:2004

Büzelzárós WC-csészek és WC-berendezések - Az MSZ EN 997:2000 helyett -

MSZ EN 13659:2004

Redőnyök. Teljesítőképességi követelmények a biztonság figyelembevételével

MSZ EN 13830:2004

Függőnyfalak. Termékszabvány

MSZ EN 50172:2005

Biztonsági világítási rendszerek

MSZ EN ISO 4833:2003

Élelmiszerek és takarmányok mikrobiológiája. Horizontális módszer a mikroorganizmusok számlálására. Telepszámlálási technika 30 °C-on (ISO 4833:2003) - Az MSZ ISO 4833:1999 helyett -

MSZ EN ISO 5764:2003

Tej. A fagyáspont meghatározása. Termisztoros krioszópia (referencia-módszer) (ISO 5764:2002) - Az MSZ 3738:1982 helyett -

MSZ EN ISO 6887-2:2004

Élelmiszerek és takarmányok mikrobiológiája. A vizsgálati minták, az alapszuspenzió és a decimális hígítások elkészítése mikrobiológiai vizsgálathoz. 2. rész: A hús és hústermékek elkészítésének specifikus szabályai

MSZ EN ISO 14673-1:2004

Tej és tejtermékek. A nitrát- és nitrittartalom meghatározása. 1. rész: Kadmiumredukciós és spektrometriás módszer (ISO 14673-1:2004) - Az MSZ EN ISO 14673-1:2002 helyett -

MSZ EN ISO 14673-2:2004

Tej és tejtermékek. A nitrát- és nitrittartalom meghatározása. 2. rész: Szegmentált áramlásos elemzési módszer (rutinmódszer) (ISO 14673-2:2004) - Az MSZ EN ISO 14673-2:2002 helyett -

MSZ EN ISO 18330:2004

Tej és tejtermékek. Antimikrobás maradványok kimutatására szolgáló immunvizsgálatok és receptorvizsgálatok szabványos leírásának irányelvei

A Magyar Ipari Alpin technikát Oktatók Érdekvédelmi Egyesületének t á j é k o z t a t á s a

Az oktatási miniszternek az Országos Képzési Jegyzékről és az Országos Képzési Jegyzékbe történő felvétel és törlés eljárási rendjéről szóló 1/2006. (II. 17.) OM rendelet (a továbbiakban: OM rendelet) 2. számú melléklete „Országos Képzési Jegyzék 2006” alatt 198. sorszámmal az „Ipari alpinista” szakképesítést jegyzékébe felvette. (A szakképesítés azonosító száma: szint 31, tanulmányi terület 582, sorszám 12.)

Az OM rendeletben foglaltak végrehajtásának elősegítése, valamint az ipari alpin technikát oktatók érdekeinek a képviselői érdekében megalakult a Magyar Ipari Alpin technikát Oktatók Érdekvédelmi Egyesülete (a továbbiakban: Egyesület), amelyet a Fővárosi Bíróság 11856 sorszám alatt a társadalmi szervezetek nyilvántartásába vette.

Az Egyesület tevékenysége kiterjed:

- a szakmai és vizsgakövetelmények szakmai véleményezésére,
- az ipari alpin technikát oktatók vizsgáztatására,
- az ipari alpinista vizsgák szakmai ellenőrzésére,
- az ipari alpinista vizsgákra vizsgabiztosi személy kijelölésére,
- a vizsgabizonyítványok hitelesítésére.

*Magyar Ipari Alpin technikát Oktatók
Érdekvédelmi Egyesülete*

A Magyar Hivatalos Közlönykiadó kiadásában
– a Kreátor Info Kft. szervezésében – megjelent a

„Helyi önkormányzati rendeletalkotás és jogalkalmazás az Alkotmánybíróság és az Európai Bíróság döntéseinek tükrében” című kiadvány

A két kötetből álló kiadvány célja, hogy az egyes részterületeket sorra véve bemutassa, hogy melyek azok a leggyakoribb hibák, amelyeket a helyi önkormányzatok a rendeleteik megalkotásánál elkövetnek, mégpedig a jelentősebb alkotmánybírósági határozatok tükrében. Mindezen túl egy önálló kötet tartalmazza az Európai Bíróság azon ítéleteit, amelyekben helyi vagy regionális önkormányzatok, illetve helyi vagy regionális hatóságok voltak érintettek, vagy ellenük folyt az eljárás. E kiadvány olyan fontos információk gyűjteménye, melyet a helyi önkormányzatok felhasználhatnak majd a helyi jogalkotás előkészítésénél.

A „*Helyi önkormányzati rendeletalkotás és jogalkalmazás az Alkotmánybíróság és az Európai Bíróság döntéseinek tükrében*” című könyvben tematikus sorrendben kerül rendszerezésre az egyes témakörök szempontjából fontos AB határozatok rövid, kivonatolt tartalma, amely minden jegyző és helyi döntéshozó számára – az önkormányzati rendeletalkotáshoz – szükséges és elengedhetetlen jogforrás.

E mellett az egyes önkormányzati rendeletalkotási tárgykörökre vonatkozóan az önkormányzati rendeletalkotáshoz felhatalmazást adó hatályos jogszabályok, az egyes rendeletek főbb tartalmi elemeinek és ezen elemekhez kapcsolódó AB döntések ismertetésére is sor kerül. Az AB határozatok lényegi kérdéseinek felvázolása mellett a megsemmisített rendeletek, szakaszok helyett helyes megoldásokra is utal a kiadvány a célból, hogy segítséget nyújtson a jegyző számára a helyi jogalkotási problémák megoldásához.

A kötet fő gerincét alkotják a következő önkormányzati témákban alkotott alkotmánybírósági döntések: a helyi jogalkotás általános kérdései és a jogi alapelvek érvényesülése az önkormányzati rendeletekben, a helyi adó, a hatósági ár, a szociális támogatások, gyermekvédelmi ellátások, lakás- és helyiséggazdálkodás, hulladékgazdálkodás, állattartás, közterület-használat, vásárok és piacok rendje, építésügy, önkormányzati vagyon, költségvetés, útépitési és közműépítési díj, az önkormányzat szervezete és működése.

Külön érdekessége a kiadványnak, hogy a szerzők olyan alkotmánybírósági határozatokat is bemutatnak, amelyek időközben a magyar jogszabályok módosítása, illetve a közösségi jognak való megfelelés okán nem alkalmazhatók, ezzel ugyanis elkerülhető, hogy adott esetben a jogalkotó olyan határozatra hivatkozzon a szabályozás során, amely okafogyottá vált.

Magyarország uniós csatlakozása óta kiemelt jelentősége van a közösségi előírások betartásának is mind a helyi önkormányzati rendeletek alkotása, mind pedig a helyi önkormányzatok törvényes működésének biztosítása során. Így a kiadvány az Európai Bíróság ítéleteinek rövid ismertetése mellett az adott helyzetben alkalmazandó közösségi jogszabály hivatkozását, a helyes értelmezést és a követendő magatartást is tartalmazza. Más tagállamok önkormányzatainak negatív tapasztalatai nagy segítségül szolgálhatnak a jegyzők számára a közösségi jogszabályok helyes alkalmazásához és a közösségi jogsértések elkerüléséhez.

A „Helyi önkormányzati rendeletalkotás és jogalkalmazás az Alkotmánybíróság és az Európai Bíróság döntéseinek tükrében” című kötet szerzői a magyar önkormányzati rendszer és az Európai Unió joganyagának kiváló ismerői:

Dr. Gyergyák Ferenc főtanácsadó (Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága)

Dr. Orova Márta főosztályvezető-helyettes (ÖTM, Közigazgatási Hivatali, Jegyzői és Hatósági Főosztály)

Sárközyné dr. Szabó Piroska, jegyző

Dr. Zöld-Nagy Viktória közigazgatási jogász (ÖTM, Közigazgatási Hivatali, Jegyzői és Hatósági Főosztály)

A **Magyar Hivatalos Közlönykiadó** a „Helyi önkormányzati rendeletalkotás és jogalkalmazás az Alkotmánybíróság és az Európai Bíróság döntéseinek tükrében” című kiadványt ajánlja az ország valamennyi jegyzőjének, körjegyzőjének, főjegyzőjének, a polgármestereknek, megyei közgyűlési elnököknek, a képviselő-testületek tagjainak, valamint a helyi jogalkotás előkészítésében részt vevő hivatali munkatársaknak.

A 384 oldalterjedelmű kiadvány ára: **3948 Ft** áfával

Példányonként megvásárolható a Közlönykiadó Jogi Könyvesboltjában (1085 Budapest, Somogyi B. u. 6. Tel./fax: 318-8411), valamint a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Centrumban (tel.: 321-5971, fax: 321-5275, e-mail: kozlonycentrum@mhk.hu), illetve megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a „Helyi önkormányzati rendeletalkotás és jogalkalmazás az Alkotmánybíróság és az Európai Bíróság döntéseinek tükrében” című kiadványt (ára: **3948 Ft** + postaköltség), példányban, és kérem juttassák el az alábbi címre:

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házszám:

Ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelő (cég) bankszámlaszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára átutalom.

Keltezés:

.....
cégszerű aláírás

A Magyar Hivatalos Közlönykiadó
megjelentette

Bócz Endre

Büntetőeljárás jogunk kalandjai
Sikerek, zátonyok és vargabetűk

című könyvét.

Az olvasó olyan tudományos munkát tart a kezében, amelynek legfőbb tárgya a büntetőeljárás jog, a büntetőeljárás és kisebb mértékben a kriminalisztika. Így jelenik meg a büntetőeljárás jog tudományának és kodifikációjának története is. Bócz Endre több síkon elemzi a büntetőeljárás tárgyköreit. Az egyik a kodifikáció- és tudománytörténeti aspektus. Ezen belül ismerteti az 1808. évi francia kódexek Európára kiterjedő hatásait, ideértve az 1896. évi magyar Büntetőeljárásról szóló törvényt is. A munka külön érdekessége és értéke a nálunk úgyszólván ismeretlen cári orosz kodifikálás történetének, az 1864. évi kódexnek és előzményeinek bemutatása.

A mű másik kiterjedt tárgykörét a nyomozás adja. A szerző rámutat itt olyan jelenségekre, amelyeknek ritkán jártunk utána a jogi elemzés során. Ilyenek pl. a nyomozásról mint a büntetőeljárás önálló szakaszáról vallott nézetek, illetőleg az azt kifejező intézmények.

A szerző az ügyész, a közvédlő szerepkörébe szöve foglalja a bizonyítás kérdéseivel. Itt elsősorban a fogalmak – mint a „bizonyítás”, „történet”, „tény”, „felderítés” – tisztázására törekszik. Nem mulasztja el szót tenni a bűnügyi technika jelentőségéről, a bizonyításban vitt fejlesztő szerepéről és a kriminalisztikai képzés hiányosságairól. Figyelmet szentel a nyomozásbeli tényfeltárás (bizonyítás) terjedelmének. Felhívja a figyelmet a nyomozási, vizsgálati szakaszban fenyegető egyoldalúság veszélyeire, főként arra, hogy az ezt követő döntés befolyásolására alkalmas.

Az olvasó természetesen maga dönti el, mit tart a bemutatott műből a legtanulságosabbnak.

A kötet 224 oldal terjedelmű, ára **3990 forint** áfával.

Példányként megvásárolható a Közlönykiadó Jogi Könyvesboltjában (1085 Budapest, Somogyi B. u. 6. Tel./fax: 318-8411), valamint a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Centrumban (tel.: 321-5971, fax: 321-5275, e-mail: kozlonycentrum@mhk.hu), illetve megrendelhető a kiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen.

MEGRENDELÉS

Megrendelem

Bócz Endre

Büntetőeljárás jogunk kalandjai
Sikerek, zátonyok és vargabetűk

című, 224 oldal terjedelmű kiadványt

(ára: **3990 Ft** áfával) példányban, és kérem, juttassák el alábbi címemre:

A megrendelő (cég) neve:

Címe (város, irányítószám):

Utca, házsám:

Ügyintéző neve, telefonszáma:

A megrendelt példányok ellenértékét a postaköltséggel együtt, a szállítást követő számla kézhezvétele után, 8 napon belül átutaljuk a Magyar Hivatalos Közlönykiadónak a számlán feltüntetett pénzforgalmi jelzőszámára vagy postai úton a fenti címre.

Keltezés:

.....

cégszerű aláírás

5 érvünk van:

hivatalos és hiteles
jogszabályszovegek

hasznos kiegészítők
(pl. iratmintatár)

rendszeresen
aktualizált
kommentárok

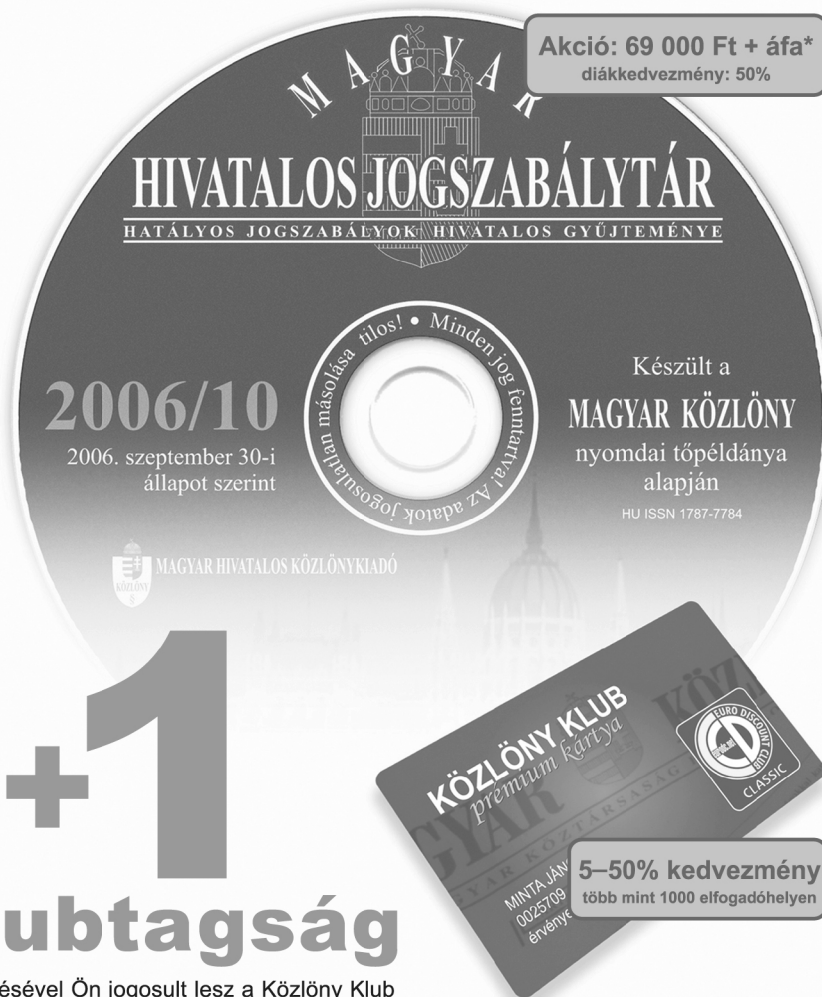
megújult, gyors
keresőprogram

online frissítés
naponta

+1 klubtagság

Előfizetésével Ön jogosult lesz a Közlöny Klub névre szóló prémium kártyájára, amellyel nem csak a Magyar Hivatalos Közlönykiadó boltjaiban részesül azonnali árkedvezményben, hanem az Euro Discount Club partnercégeinél is országszerte.

Akció: 69 000 Ft + áfa*
diákkedvezmény: 50%

 www.mhk.hu
06 (80) 200-723

- Előfizetem a **Hivatalos Jogszabálytár** önálló változatát egy évre példányban. Előfizetési periódus: 2007. január–december. 2007. évi kedvezményes előfizetési díj: **69 000 Ft + áfa**, rendszerbe lépési díj nincs. Többfelhasználós hálózati verzióinkról kérjük, érdeklődjön zöldszámunkon!

- Igénybe kívánom venni a diákok részére fenntartott 50% kedvezményt. Diákigazolvány sorszáma:

Név, cím:

Ügyintéző, telefon:

Kézbesítési cím és név:

Dátum: Cégszerű aláírás:

*Ajánlatunk a 2006. december 31-ig beérkezett új, éves előfizetésekre vonatkozik.

Kérjük, hogy a szelvényt a Magyar Hivatalos Közlönykiadó **1394 Budapest 62, Pf. 361** postacímére, illetve a **266-8906-os** vagy a **266-5190-es** faxszámra küldje vissza. Megrendelését feladhatja a www.mhk.hu honlapon vagy a jogszabalytar@mhk.hu e-mail címen is.

Ha a Közlöny Klub tagságra és az azzal járó kedvezménykártyára nem tart igényt, jelezze itt:

Tisztelt Előfizetők!

Tájékoztatjuk Önöket, hogy a kiadónk terjesztésében levő lapokra és elektronikus kiadványokra szóló előfizetésüket folyamatosan tekintjük. Csak akkor kell változást bejelenteniük a 2007. évre vonatkozó előfizetésre, ha a példányszámot, esetleg a címlistát módosítják, vagy új lapra szeretnének előfizetni (pontos szállítási, név- és utca cím-megjelöléssel). Az esetleges módosítást szíveskedjenek levélben vagy faxon megküldeni. Felhívjuk szíves figyelmüket, hogy a lapszállításról kizárólag az előfizetési díj beérkezését követően intézkedünk. Fontos, hogy az előfizetési díjakat a megadott 10300002-20377199-70213285 sz. számlára utalják, illetve a kiadó által kiküldött készpénz-átutalási megbízáson fizessék be.

Készpénzes befizetés kizárólag a Magyar Hivatalos Közlönykiadó ügyfélszolgálatán (1085 Budapest, Somogyi B. u. 6.) lehetséges. (Levél cím: Magyar Hivatalos Közlönykiadó, 1394 Budapest, 62. Pf. 357. Fax: 318-6668).

A 2007. évi előfizetési díjak

(Az árak az áfát tartalmazzák.)

Magyar Közlöny	99 792 Ft/év	Környezetvédelmi és Vízügyi Értesítő	15 120 Ft/év
Hivatalos Értesítő	15 372 Ft/év	Közlekedési Értesítő	24 696 Ft/év
Határozatok Tára	22 932 Ft/év	Kulturális Közlöny	18 900 Ft/év
Önkormányzatok Közlönye	5 544 Ft/év	Külgazdasági Értesítő	20 160 Ft/év
Az Alkotmánybíróság Határozatai	18 900 Ft/év	Munkaügyi Közlöny	15 372 Ft/év
Bányászati Közlöny	4 788 Ft/év	Oktatási Közlöny	21 924 Ft/év
Belügyi Közlöny	25 452 Ft/év	Pénzügyi Közlöny	30 492 Ft/év
Egészségbiztosítási Közlöny	22 176 Ft/év	Sportértesítő	5 040 Ft/év
Egészségügyi Közlöny	27 720 Ft/év	Statisztikai Közlöny	13 104 Ft/év
Ellenőrzési Figyelő	3 528 Ft/év	Szociális Közlöny	15 624 Ft/év
Földművelésügyi és Vidékfejlesztési Értesítő	18 396 Ft/év	Turisztikai Értesítő	11 844 Ft/év
Gazdasági Közlöny	23 436 Ft/év	Ügyészségi Közlöny	6 552 Ft/év
Hírközlési Értesítő	6 552 Ft/év	Nemzeti Kulturális Alap Hírlevele	5 040 Ft/év
Honvédelmi Közlöny	18 648 Ft/év	Pénzügyi Szemle	19 908 Ft/év
Igazságügyi Közlöny	15 876 Ft/év	L'udové noviny	3 780 Ft/év
Jogtanácsadó	6 804 Ft/év	Neue Zeitung	4 788 Ft/év

Cégek Közlöny CD

A **Cégek Közlöny** hatályos és hiteles céginformációs – az üzleti életben részt vevők számára nélkülözhetetlen, naprakész – adatbázisát tartalmazó, heti rendszerességgel lemezen megjelenő lap formátuma 2007. október 1-jétől várhatóan megújul. Erre tekintettel a CD a 2007. évben január 1-jétől szeptember 30-ig fizethető elő. A háromnegyed éves előfizetés díja a 20%-os áfával: 106 272 Ft.

Közbeszerzési Értesítő

A hetente több száz, minden szakterületre kiterjedő közbeszerzési felhívás részletes leírását és feltételeit tartalmazó **Közbeszerzési Értesítő** című hivatalos lap révén az előfizetők a leggyorsabban, autentikus forrásból értesülhetnek a pályázatokról. Az Értesítő – a tervezett formátumváltás miatt – a 2007. évben fél évre fizethető elő. A féléves előfizetés díja áfával: 55 062 Ft.

A HIVATALOS JOGSZABÁLYTÁR (CD)

hatályos jogszabályok hivatalos számítógépes gyűjteményének 2007. évi éves előfizetési díjai:

(Áraink az áfát nem tartalmazzák.)

Önálló változat	72 000 Ft	25 munkahelyes hálózati változat	260 000 Ft
5 munkahelyes hálózati változat	130 000 Ft	50 munkahelyes hálózati változat	340 000 Ft
10 munkahelyes hálózati változat	160 000 Ft	100 munkahelyes hálózati változat	590 000 Ft

2006. december 31-ig történő 2007. évi teljes éves előfizetés esetén az önálló változat díja: 69 000 Ft.

Az EU-JOGSZABÁLYTÁR (CD)

Az Európai Unió Jogszabályai gyűjteményének 2007. évi éves előfizetési díja

(Áraink az áfát nem tartalmazzák.)

Önálló változat	72 000 Ft	25 munkahelyes hálózati változat	260 000 Ft
5 munkahelyes hálózati változat	130 000 Ft	50 munkahelyes hálózati változat	340 000 Ft
10 munkahelyes hálózati változat	160 000 Ft	100 munkahelyes hálózati változat	590 000 Ft

Facsimile Magyar Közlöny. A hivatalos lap 2006-os évfolyama jelenik meg CD-n az eredeti külalak megőrzésével, de könnyen kezelhetően. Ára: 12 000 Ft + áfa.

Szerkeszti a Szociális és Munkaügyi Minisztérium, 1054 Budapest V., Alkotmány u. 3.

A szerkesztésért felelős: dr. Horváth István, tel.: 472-8246.

Kiadja a Magyar Hivatalos Közlönykiadó 1085 Bp., Somogyi Béla utca 6. Felelős kiadó: dr. Kodala László elnök-vezérigazgató.

Szerkesztőségi Iroda: Bp. VIII., Somogyi Béla u. 6. Telefax: 266-5099.

Előfizetésben megrendelhető a Magyar Hivatalos Közlönykiadó ügyfélszolgálatán (fax: 318-6668, 338-4746, e-mail: kozlonybolt@mhk.hu) vagy a www.mhk.hu/kozlonybolt internetcímen, 1085 Budapest, Somogyi B. u. 6. 1394 Budapest 62. Pf.: 357.

Előfizetésben terjeszti a Magyar Hivatalos Közlönykiadó a Fáva Rt. közreműködésével. Telefon/fax: 266-6567.

Információ: tel./fax: 317-9999, 266-9290/245, 357 mellék.

Példányonként megvásárolható a Budapest VII., Rákóczi út 30. (bejárat a Dohány u. és Nyár u. sarkán) szám alatti Közlöny Centrumban (tel.: 321-5971, fax: 321-5275, e-mail: kozlonycentrum@mhk.hu).

2006. évi éves előfizetési díja: 13 860 Ft. Egy példány ára: 1344 Ft. 2007. évi éves előfizetési díja: 15 372 Ft.

A hirdetések felvétele a Magyar Hivatalos Közlönykiadónál (1085 Bp., Somogyi Béla utca 6.) történik.

Amennyiben a megrendelő hirdetésében emblémát kíván megjelentetni, azt tartozik a megrendeléshez fotózásra alkalmas módon mellékelni. A kiadó az előfizetési díj év közbeni emelésének jogát fenntartja.

HU ISSN 1589-2506

Formakészítés: TYPO 2000 Kft.

06.4123 - Nyomja: a Magyar Hivatalos Közlönykiadó Lajosmizsei Nyomdája. Felelős vezető: Burján Norbert vezérigazgató-helyettes.

